

Скот маршани

Ръкописът на Фуцканели

Джон Сълвърн
Ето какът съм и не съм родарка.
А то гробът е променял обличията,
зато че Душа възстанови мъртвите.
А тъкмо кога съм умряла, ясно е.
А самът гробът е превърнат във времето.
А тъкмо възстанови мъртвите.
А подът възглъди сърдечната страницата
А то гробът е превърнат във времето.

СКОТ МАРИАНИ РЪКОПИСЪТ НА ФУЛКАНЕЛИ

Превод: Веселин Лаптев

chitanka.info

Наследството на Фулканели — великия майстор на алхимията, чиито трудове са публикувани в началото на миналия век — продължава да предизвиква интерес. Има ли наистина алхимически еликсир, който може да превърне обикновения метал в злато и да се преобри с най-страшните болести? А защо не и да донесе власт и вечен живот? Това ли е тайната, заради която през средновековието Светата инквизиция изгаря еретиците катари на кладата? Заради нея ли в навечерието на Втората световна война Хитлер издирва Фулканели? Защо и днес умират хора, които по някакъв начин са свързани с тази тайна?

Бен Хоуп е боец от елитните британски части, но лични проблеми го принуждават да напусне армията. Сега той използва уменията си за спасяване на отвлечени деца. Когато богат бизнесмен се обръща към него с молба да открие човек, изчезнал преди 80 години, и ръкопис, който може да спаси умиращо момиченце, Бен се сблъсква с най-страницата мисия в живота си. Преследват го опасни противници, трябва да разчете древни надписи и шифри, да потърси неочеквани съюзници в лицето на млада американска биологичка, италианска историчка и френски свещеник. Следите водят към модернистична вила в Лангедок, обитавана от тайнствена сляпа жена. Там ли е скрит изчезналият ръкопис, криещ в себе си загадки от векове? Там ли е еликсирият, носещ изцеление? И отговорът на извечната човешка мечта?

Невероятен трилър, в който умело се преплитат фикция и реалност, история и митология, анализ и въображение. Страхотен дебют! Скот Мариани е английският Стив Бери.

„Обзървър“

*Търси, братко мой, не се отчайвай.
Знам, че задачата е трудна, но леката
победа е равносилна на безславен триумф.*
Фулканели

1

Франция, октомври 1999 г.

Отец Паскал Камбриел вдигна яка и нахлути шапката на главата си, за да се предпази от проливния дъжд. От бурния вятър вратата на кокошарника се беше отворила и птиците панически се щураха из двора. Шейсет и четири годишният свещеник ги подгони обратно с бастуна си. Тежко и горко на всеки, който е тръгнал на път в тази ужасна нощ, помисли си той.

Ослепителна светкавица освети двора и цялото старо селище с каменни къщи. Отвъд зида на градинката за миг се мярнаха обраслите с бършлян надгробни плочи на малкото гробище зад църквата „Сен Жан“, построена през X век. Синкавата светлина обхвана каменните покриви на старите къщи, разпръснати по околните хълмове. Миг покъсно небето се разцепи от оглушителна гръмотевица. Измокреният до кости отец Паскал залости вратата на кокошарника, след като най-после бе успял да прибере в него уплашените птици.

Блесна нова светкавица и свещеникът изведнъж се спря, забравил за желанието си да хукне към къщичката. Отвъд каменната ограда втренчено го гледаше висок и slab мъж, облечен в дрипи. В следващия миг вече го нямаше.

Отец Паскал разтърка очи с мокра от дъжда длан. Дали му се беше привидяло? При следващата светкавица успя да зърне фигурата на странника, който пресече тясната уличка и изчезна в гората.

Подчинявайки се на дългогодишния си инстинкт на пастор да се притече незабавно на помощ, отец Паскал и извика:

— Приятелю, почакай! Не се страхувай от мен!

После изтича накуцвайки към портата, излезе на уличката и се насочи към тъмнеещите шубраци. Само след няколко крачки се натъкна на странника, който бе паднал по очи сред дърветата. Притиснал ръце към корема си, той се гърчеше в неудържими конвулсии. Действително бе облечен в дрипи, които едва покриваха тялото му.

— Пресвети боже! — извика пасторът. — Добре ли си, приятелю? Какво се е случило с теб? Не се страхувай, аз ще ти помогна.

Странникът стенеше и мърмореше нещо с дрезгав глас, раменете му потръпваха. Отец Паскал хвърли палтото си отгоре му, усещайки как ризата му бързо подгизва от проливния дъжд.

— Ела да влезем у дома — меко рече той. — Там е топло, ще ти предложа храна и легло и ще повикам доктор Башлар. Можеш ли да ходиш? — Той се опита да обърне мъжа и да му помогне да се изправи.

Това, което зърна при поредната светкавица, го накара да се отдръпне ужасено. Парциаливата риза на непознатия беше подгизнала от кръв, бликаща от дълбоки порезни рани по цялото тяло. Бяха толкова много, че се пресичаха една с друга — нови върху по-стари, наскоро зараснали. Не бяха обикновени рани, нанесени безразборно с остръ предмет, а странни, старателно изрязани символи.

— Кой ти причини това, синко? — попита свещеникът, забил поглед в лицето на странника. То беше изпито и болезнено слабо, по главата му нямаше нито един косъм. Колко време се е лутал в подобно състояние?

— Omnis qui babit hanc aquam... — задавено промълви странникът.

Отец Паскал смяяно установи, че човекът му говори на латински.

— Искаш вода? — попита той.

Мъжът се втренчи в него с безумен поглед, пръстите му трескаво стискаха ръкава на ризата му.

— ... si fidem addit, salvus erit.

Който пие от тази вода, ще намери спасението, ако има вяра.

Отец Паскал сбърчи чело. Вяра, спасение? Нещастникът говори безсмыслици, явно съзнанието му е помътено, помисли си той. Поредната светкавица блесна точно над главите им, последвана от оглушителна гръмотевица. Свещеникът с ужас видя, че окървавените пръсти на странника стискат дръжката на дълъг нож. В следващия миг си даде сметка, че никога през живота си не беше виждал такъв — кинжал във формата на разпятие със златна дръжка, инкрустирана със скъпоценни камъни. От острието капеше кръв.

Едва сега отец Паскал си даде сметка, че мъжът сам си беше нанесъл дълбоките рани.

— Хей, какво си направил? — ужасено извика той.

Непознатият бавно коленичи, приковал очите си в неговите. Поредната светкавица освети окървавеното му лице, изцапано с кал. Погледът му беше празен и далечен, сякаш мислите му бяха другаде. Ръката му бавно вдигна кинжала.

В продължение на няколко безкрайно дълги секунди Паскал Камбриел беше убеден, че последният му час е настъпил. Ето я смъртта. Най-сетне е тук. Какво му носи тя? Беше сигурен, че ще му предложи някакъв друг вид съществуване, макар да не знаеше какво ще бъде то.

Често се беше питал как ще посрещне смъртта. Беше се надявал, че силната вяра ще му помогне да посрещне достойно края, който му бе подготвил Бог. Но при вида на дългия нож в ръцете на непознатия краката му изведнъж започнаха да омекват.

Сигурен, че изтичат последните секунди от живота му, отец Паскал се запита с какво ще го запомнят хората. Беше ли живял достойно, беше ли живял като добър човек?

Дай ми още малко сили, Господи!

Лудият насреща му сведе поглед към кинжала в ръката си, после отново го насочи в лицето на безпомощния свещеник. След това започна да се смее — нисък и дрезгав кикот, който бързо се превърна в истеричен крясък.

— IGNE NATURA RENOVATOR INTEGRA! — безумно изкрештя той и преряза гърлото си под ужасения поглед на свещеника.

В огъня се обновява природата.

2

Южна Испания, септември 2005 г.

Бен Хоуп се покатери по оградата и безшумно се приземи от другата ѝ страна. Остана приклекнал в мрака и напрегна слух. Чуваше единствено стройната песен на щурците, крясъците на нощните птици, обезпокоени от придвижването му през гората, ударите на собственото си сърце. Повдигна ръкава на черното военно яке и погледна светещия циферблат на часовника си — 4:34 ч. сутринта. Последната проверка на 9-милиметровия браунинг установи, че в цевта има патрон, а предпазителят е спуснат. После извади от джоба си черна скиорска маска и спокойно я нахлузи на главата си.

Полуразрушената къща тънеше в мрак. Следвайки указанията на информатора си, Бен предпазливо се отлепи от стената и тръгна към нея, очаквайки всеки миг насреща му да блеснат прожекторите на охраната. Нищо подобно не се случи и той безпрепятствено се добра до задния вход. Всичко изглеждаше така, както му беше обяснено. Бързо се справи с ключалката и предпазливо отвори вратата.

Прекоси тесен коридор и влезе в една стая, после в друга. На светлината на малкото фенерче, закрепено върху дулото на браунинга, се виждаха мухлясали стени и изгнил дъщчен под, затрупан с боклуци. Не след дълго се добра до една врата, заключена отвън с тежък катинар. Насочи фенерчето към ключалката и бързо установи, че става въпрос за аматьорско устройство — қуките бяха завинтени направо в изгнилото дърво. Отключи катинара за по-малко от минута и тихо се промъкна в стаята, внимавайки да не събуди спящото момче.

Единайсетгодишният Хулио Санчес се размърда върху импровизирания нар и тихо изпъшка.

— Спокойно, аз съм, приятел — прошепна в ухото му Бен и насочи фенерчето в очите му. Зениците не реагираха на светлината, явно момчето беше дрогирано.

Въздухът тегнеше от миризма на влага и мръсотия. От масичката до нара скочи едър плъх, който очевидно пируваше с остатъците от

скромната вечеря на момчето. Дългата му опашка се пълзна по дъските на пода и изчезна. Бен се наведе и внимателно обърна слабичкото тяло на Хулио върху мръсния чаршаф. Ръцете му бяха завързани с дебел кабел, врязал се дълбоко в кожата.

Хулио отново простена. Бен внимателно сряза кабела с малкия нож, който извади от джоба си. Лявата ръка на момчето беше вързана с мръсен парцал, върху който личаха следи от засъхнала кръв. *Дано е загубило само пръста си, въздъхна той.* Беше виждал далеч по-лоши неща.

Похитителите бяха поискали откуп от два miliona euro в употребявани банкноти, а като доказателство за сериозните си намерения бяха изпратили отрязания пръст по пощата. Гласът по телефона беше предупредил, че глупостта да потърсят помощ от полицията ще бъде наказана с нов колет, който можеше да съдържа друг отрязан пръст, тестисите или главата на похитеното момче.

Емилио и Мария Санчес приеха заплахата сериозно. Двата miliona в брой не бяха проблем за богатото семейство от Малага, но те отлично знаеха, че плащането на откупа не гарантираше освобождаването на сина им, който можеше да им бъде върнат и в чувал. Според условията на специалната им застраховка срещу отвличане всички преговори трябваше да се провеждат по официалните канали, което означаваше намеса на полицията — акт, който със сигурност подписваше смъртната присъда на момчето. Затова семейството потърси друг начин да увеличи шансовете за освобождаването на Хулио, който включваше намесата на Бен Хоуп.

Без да губи повече време, Бен вдигна отпуснатото тяло на момчето и го метна на рамо. Някъде зад къщата се разляя куче, хлопна се врата, настъпи раздвижване. Използвайки фенерчето, прикрепено към заглушителя на браунинга, той предпазливо тръгна към задния вход.

Мъжете са трима, му беше казал информаторът. Единият е вечно пиян, но Бен трябваше да внимава с останалите. Той повярва на информатора, защото беше склонен да вярва на всеки, на когото е опрял пистолет в главата.

Една врата пред него рязко се отвори, мракът се разцепи от силен вик. Лъчът на фенерчето освети отпуснатата фигура на небръснат дебелак, облечен в къси панталони и мръсна тениска. Лицето му беше

разкривено от ослепителния лъч, а в ръцете си държеше карабина с рязана цев. Браунингът изпука два пъти в бърза последователност, а синкавият лъч на фенерчето проследи рухването на дебелака. Върху предната част на тениската се появиха две червени кръгчета, които бързо се разширяваха. Без да се замисля, Бен предприе действията, които беше длъжен да извърши в подобни ситуации — изправи се над падналия мъж и го простреля в главата.

Дочул шума, вторият се спусна тичешком по стълбите от горния етаж с подскачащо фенерче в ръка. Бен стреля в светлия кръг. Мъжът извила и се затъркаля по стълбите с главата напред. Револверът му с дълго дуло тежко изтрополи на пода. Бен се насочи към него и направи необходимото той да не стане никога повече. После се закова на място в продължение на трийсет секунди, очаквайки последния противник.

Но третият мъж не се появи, защото не се събуди.

И никога нямаше да се събуди.

Преметнал през рамо безжизненото тяло на Хулио, Бен прекоси коридора и влезе в мръсната кухня. Лъчът на фенерчето му проследи бягството на едра хлебарка, която се скри зад стара готварска печка. Внимателно постави момчето на един стол, приклекна до печката и сряза гумения маркуч, който я свързваше с висока газова бутилка. Притисна отрязания край до студения цилиндър с помощта на празна бирена каса, завъртя вентила на една четвърт и щракна със запалката си. Кухнята се изпълни с тихото съскане на изтичащия газ, от маркуча изскочи малко жълтеникаво пламъче. Отвори вентила докрай, пламъкът набра сила и промени цвета си. Синкавите езици започнаха да облизват стоманената стена на бутилката, която бързо почерня.

Катинарът на външната врата изтрака на земята, счупен от три приглушени изстрела на браунинга. Метнал момчето на рамо, Бен хукна към близката горичка, броейки наум секундите. Къщата се взриви в момента, в който бяха на крачка от първите дървета. Огромното оранжево кълбо освети ниските храсти и лицето на Бен, който се обърна да регистрира окончателния край на тайната квартира на похитителите. Пламтящите отломки се вдигаха високо във въздуха и падаха наоколо, а над останките от покрива се образува плътен облак дим с червеникав цвят.

Колата беше скрита в другия край на горичката.

— Прибираш се у дома, момчето ми — прошепна Бен в ухото на момчето.

3

Западното крайбрежие на Ирландия, четири дни по-късно

Бен рязко се събуди. Остана неподвижен в продължение на няколко секунди, объркан и дезориентиран. После бавно се върна към действителността. Телефонът на масичката до леглото пронизително звънеше. Ръката му се протегна към слушалката, но неволно бълсна чашата и бутилката с уиски, които също стояха на масичката. Чашата звучно се пръсна на дъсчения под, а бутилката се търкула и спря до купчината захвърлени дрехи. Бен изруга и седна в леглото. Болеше го глава, гърлото му беше пресъхнало, а в устата му горчеше от изпитото уиски.

Бен вдигна слушалката и се опита да каже „ало“, но от устата му се изтръгна неразбираемо грачене, наподобяващо задавена кашлица. Затвори очи и изпита познатото, но изключително неприятно чувство, че потъва с главата надолу в безкраен тунел. Зави му се свят и му прилоша.

— Много съжалявам, вероятно съм събъркал номера — рече на безупречен английски мъжкият глас насреща. — Търся мистър Бенджамин Хоуп.

Неодобрението в гласа беше толкова осезаемо, че Бен тръсна глава и направи върховни усилия да прогони махмурлука.

Изкашля се, изтри устни с опакото на дланта си и се опита да отлепи клепачите си.

— Бенедикт — дрезгаво изръмжа той, прочисти гърлото си и повтори, този път по-ясно: — На телефона е Бенедикт Хоуп. Колко е часът, по дяволите?

В гласа на мъжа отсреща прозвуча още по-голямо недоволство, сякаш подозренията му се бяха потвърдили.

— Десет и половина.

Стиснал глава между длани си, Бен погледна часовника. От процепа между пердетата нахлуваше ярка слънчева светлина. Той се опита да се концентрира.

— Добре, ясно. Съжалявам, но имах тежка нощ.

— Това е очевидно.

— С какво мога да ви помогна? — рязко попита Бен.

— Мистър Хоуп, казвам се Александър Вилърс и се обаждам от името на работодателя си Себастиан Феърфакс. Получих инструкции да ви предам, че мистър Феърфакс желае да се възползва от услугите ви. — Кратка пауза, после: — Явно сте един от най-добрите частни детективи.

— Не съм детектив — изръмжа Бен. — Работата ми е да издирвам хора.

— Мистър Феърфакс желае да се срещне с вас — продължи гласът. — Какво ще кажете за една среща? Разбира се, ние ще имаме грижата да ви вземем и да ви обезщетим за изгубеното време.

Бен се облегна на дъбовата табла на леглото и протегна ръка към цигарите и запалката си.

— Съжалявам, но не мога — навъсено отговори той. — Току-що приключих с един ангажимент и се нуждая от почивка.

— Разбирам — рече Вилърс. — Мистър Феърфакс също ме помоли да ви предам, че е готов да ви предложи щедър хонорар.

— Не става въпрос за пари.

— В такъв случай може би трябва да добавя, че въпросът е на живот и смърт. Бяхме информирани, че вие сте последният ни шанс. Защо поне не поговорите с мистър Феърфакс? Може би ще промените решението си, след като го изслушате.

Бен се поколеба.

— Благодаря за проявеното разбиране — подхвърли Вилърс след точно премерената пауза. — След няколко часа ще минем да ви вземем. Дочуване.

— Хей, чакайте! — сепна се Бен. — Откъде ще ме вземете?

— Ние знаем къде се намирате, мистър Хоуп.

Бен излезе за всекидневния си крос по пустия плаж. Компания му правеха само няколко гларуса, които се рееха високо над спокойните води на безбрежния океан. С приближаването на есента слънцето вече беше по-слабо.

След километър-два по пясъчната ивица махмурлукът му почти изчезна и той пое надолу по каменистата пътека, която щеше да го отведе до любимото му скалисто заливче. Никой освен него не идваше тук. Той обичаше самотата, въпреки че работата му беше сред хора, които търсеха изчезналите си близки. Неизменно идваше тук — най-често в паузата между две мисии. Именно тук беше в състояние да забрави всичко и за няколко безценни мига да прогони от съзнанието си всякакви мисли за света с неговите проблеми и грижи. Дори къщата не се виждаше от заливчето, сгущена сред тревните туфи зад високия бряг. На практика не го беше грижа за този дом, чийто шест спални бяха прекалено много за него и за възрастната Уини, която се грижеше за домакинството му. Единствената причина да купи къщата беше частният плаж, дълъг около половин километър, който вървеше в комплект с къщата и бързо се превърна в негово желано убежище.

Бен седна на любимата си скала — плоска, с назъбени краища и пъттен слой раковини в долната част, и започна да хвърля камъчета в спокойната вода. Присвил сините си очи срещу слънцето, той внимателно проследяваше полета им във въздуха и изчезването им с тих плясък в малките вълни. *Добра работа, Хоуп*, рече си той. *Тези камъчета са се добрали до брега за хиляди години, а ти с един замах ги връща обратно.* Запали нова цигара и отправи поглед към хоризонта. Морският бриз разроши русата му коса.

След известно време неохотно се надигна, скочи от скалата и бавно тръгна към къщата. Уини се суетеше в огромната кухня и му приготвяше нещо за обяд.

- Не прави нищо специално, Уин — подхвърли от вратата Бен.
- Скоро отново заминавам.
- Но ти се върна едва вчера — обърна се да го погледне Уини.
- Къде пак хукваш?
- Нямам представа.
- Кога ще се върнеш?
- Не знам.
- Е, все пак трябва да хапнеш нещо — настоя тя. — Тичаш насам-натам, дъх не можеш да си поемеш. — Тя въздъхна и поклати глава. Никак не беше лесно да се грижи за човек като Бен.

Уини бе предана, старателна и усьрдна помощница на семейството му от дълги години. Но от семейството бе останал

единствено Бен. След смъртта на баща му той продаде семейната къща и се премести тук, на западното крайбрежие на Ирландия. Тя без колебание го последва, тъй като отдавна бе престанала да се чувства обикновена икономка и полагаше за него майчински грижи. Една загрижена и вечно притеснена майка, която беше колкото търпелива, толкова и предана.

Чула последните му думи, тя заряза яденето на печката и сръчно се зае да приготвя сандвичи с шунка. Бен седна на масата и изяде два от тях, потънал в мислите си.

Уини излезе от кухнята и се зае да оправя неизбежната бъркотия в къщата, на която се натъкваше след всяко негово завръщане. Няколко часа бяха достатъчни, за да се почувства присъствието му. За съжаление личният му живот далеч не бе така добре организиран като работата му. Уини никога не пипаше нищо в стаята, която Бен използваше за кабинет, просто защото в нея цареше абсолютен порядък. Там той демонстрираше строга и методична организираност, суперпрофесионализъм и дисциплина — нещо, което не можеше да се забележи в останалите страни от живота му.

Уини никога не беше отваряла уста по този въпрос, но изпитваше дълбока тревога, че начинът му на живот, най-вече работата и пиенето рано или късно щяха да го вкарат в гроба. Знаеше достатъчно за работата, за да прецени, че е опасна, но знаеше и за кашоните с уиски, които той държеше в стаята си. Само Господ Бог щеше да реши кое от двете ще го повали. Но най-много я притесняваше фактът, че за него това, изглежда, нямаше никакво значение.

Ех, ако можеше да намери нещо, на което да държи, въздъхна старицата. Или по-скоро някого. Малко жени бяха правили безуспешни опити да се доближат до него и да го накарат да ги обича, но Бен категорично се дистанцираше от тях и ги прогонваше. Уини прекрасно знаеше, че той се бои да обича. Сякаш умишлено беше прогонил това чувство от душата си, запечатвайки завинаги пустотата в нея.

Тя все още го помнеше като младеж, кипящ от енергия и оптимизъм, с мечти и вяра, която му даваше сила, различна от тази, която предлагаше бутилката. Но това беше отдавна, много отдавна, още преди онази ужасна случка. Тя въздъхна при спомена за онова време. Но дали беше отминало то? Тя беше единственият човек освен

Бен, който разбираше причините за начина му на живот и чувстваше болката в душата му.

4

Частният самолет бързо го пренесе от ирландското крайбрежие до графство Съсекс в южната част на страната. Край пистата го очакващите черен ягуар суверен. Мълчаливите безименни мъже в сиви костюми, които го бяха взели от дома му, бързо го вкараха на задната седалка. Той се настани удобно, извади плоската бутилка от джоба си и отпи голяма гълтка уиски. В момента, в който я прибра, срещуна в огледалцето погледа на униформения шофьор.

Безшумната лимузина плавно отби от пътя и пое по тясна асфалтирана алея, която свършваше пред арка във висока каменна стена. Двете крила отковано желязо се отвориха автоматично и ягуарът пое по частен път, край който се виждаха малки вили. Бен се обърна да погледне няколко великолепни коня, които препускаха на воля в просторен манеж, ограден с ниска бяла ограда. Пътят минаваше покрай безупречно поддържани градини. В дъното бавно изплува внушителната резиденция, оградена от стройни кипариси. Беше построена в греко-римски стил, с широко стълбище към главния вход с класически колони от двете страни.

Бен неволно се запита с какво си вади хляба евентуалният му клиент. Резиденцията пред очите му струваше някъде между четири и пет милиона. По всяка вероятност и тук ще става въпрос за О & О, както при повечето му богати клиенти. В последно време се наблюдаваше бързо разрастване на бизнеса с отвлечанията с цел откуп, наричан съкратено О & О. Говореше се, че в някои страни от него се печели повече, отколкото от търговията с хероин.

Ягуарът подмина големия декоративен фонтан и плавно спря пред внушителното стълбище. Бен слезе, без да чака шофьора да му отвори вратата. По стъпалата се спускаше мъж с протегната ръка.

— Аз съм Александър Вильрс, личният асистент на мистър Феърфакс — представи се той. — Разговаряхме по телефона.

Бен кимна и го огледа. Вильрс изглеждаше на около четирийсет и пет. Носеше тъмносин блейзър и скъпа вратовръзка.

— Радвам се, че дойдохте — добави той. — Мистър Феърфакс ви очаква.

Прекосиха просторно мраморно фоайе, изкачиха широко извито стълбище и поеха по дълъг, облицован с тъмна ламперия коридор с много картини и стъклени витрини по стените. Вильрс спря пред една врата и почука.

— Влезте — чу се звучен мъжки глас.

Тежките кадифени завеси на широкия прозорец бяха дръпнати встрани и през оловните стъкла нахлуваше ярка слънчева светлина. Във въздуха се долавяше миризмата на скъпа кожена мебел, примесена с аромат на почистващи препарати.

Иззад широкото писалище се надигна висок слаб мъж в тъмен костюм и бяла, сресана назад коса. Въпреки изправената стойка и стегнатата фигура, е най-малко на седемдесет и пет, прецени Бен.

— Мистър Хоуп, сър — обяви Вильрс и веднага се оттегли. Дъбовата врата тихо хлопна зад гърба му.

Високият белокос мъж пристъпи напред с протегната ръка. Погледът на сивите му очи беше жив и пронизващ.

— Аз съм Себастиан Феърфакс, мистър Хоуп — представи се той. — Много ви благодаря, че веднага приехте да изминете целия този път.

Стиснаха си ръцете и Феърфакс посочи едно от тежките кожени кресла.

— Мога ли да ви предложа питие? — попита той и извади от шкафа до стената кристална гарафа. После видя плоската сребриста бутилка, появила се в ръцете на Бен, и се усмихна. — Виждам, че сте предвидлив човек.

Бен отпи една глътка под внимателния поглед на домакина. Знаеше какво си мислеше старецът.

— Това не пречи на работата ми — каза той и завинти капачката.

— Не се и съмнявам — кимна Феърфакс и се върна на мястото си зад писалището. — Предлагам да говорим по същество.

— Разбира се.

— Вие се занимавате с издирване на изчезнали хора, нали? — подхвърли Феърфакс и стисна устни.

— Опитвам се — отвърна Бен.

— Искам да издирите една личност, която е важна за мен — продължи Феърфакс. — Това е работа за специалист, а вашите препоръки са впечатляващи.

— Продължавайте.

— Издирвам човек на име Фулканели. Трябва да го открия на всяка цена и затова ми трябва професионалист като вас.

— Фулканели —бавно повтори Бен. — Този човек няма ли малко име?

— Фулканели е псевдоним. Никой не знае истинското му име.

— И това е нещо — хладно се усмихна Бен. — Да разбирам ли, че въпросната личност не фигурира сред близките ви приятели и не е член на семейството ви? Обикновено клиентите ми познават хората, които искат да бъдат издирени.

— Прав сте, той не ми е близък — кимна Феърфакс.

— Каква е връзката тогава? За какво го търсите? Откраднал ли е нещо от вас? Ако е така, това е работа за полицията, а не за мен.

— Нищо подобно — махна с ръка Феърфакс. — Не изпитвам лоши чувства към Фулканели, напротив, той означава много за мен.

— Добре — кимна Бен и извади малък бележник от джоба си. — В такъв случай ми кажете къде и кога е бил видян за последен път.

— Доколкото успях да разбера, Фулканели е бил видян за последен път в Париж — отвърна Феърфакс. — Но на въпроса кога бих отговорил, че се е случило доста отдавна.

— В такъв случай нещата се усложняват. Вероятно имате предвид някакъв отрязък от време, например повече от две години?

— Малко повече.

— Пет? Десет?

— Фулканели е бил видян за последен път през хиляда деветстотин двайсет и шеста година, мистър Хоуп.

Бен се втренчи в него, а умът му се зае със светковични изчисления.

— Преди цели седемдесет и девет години! За отвлечане на бебе ли става въпрос?

— Не — отвърна с лека усмивка Феърфакс. — По време на внезапното си изчезване Фулканели е бил на около осемдесет.

— Шегувате ли се? — присви очи Бен. — Нима изминах толкова път, за да...

— Уверявам ви, че говоря напълно сериозно — прекъсна го Феърфакс. — Не обичам да се шегувам. Отново повтарям, че искам да откриете този човек.

— Аз търся живи хора — тръсна глава Бен. — Не проявявам интерес към духове. За тази цел би трябвало да се обърнете към някой от институтите, които се занимават с парapsихология. Те със сигурност ще ви изпратят опитен търсач на призраци.

— Разбирам скептицизма ви — усмихна се Феърфакс. — Но аз имам сериозни основания да вярвам, че Фулканели е жив. Веднага трябва да добавя, че интересът ми не е конкретно към личността му, а към определени познания, които притежава... или е притежавал. Изключително важна информация, която досега нито аз, нито специалистите, които съм наел, успяхме да открием.

— За какво по-точно става въпрос?

— За информация, която се съдържа в един документ. Или по-скоро в един безценен ръкопис. Искам от вас да откриете ръкописа и да ми го предадете. Ръкописът на Фулканели.

— Май е станало някакво недоразумение — стисна устни Бен. — От вашия помощник Вильрс разбрах, че въпросът е на живот и смърт.

— Точно така — отвърна Феърфакс.

— Не ви разбирам. За каква информация става въпрос?

— Ще ви обясня, мистър Хоуп — отвърна с тъжна усмивка Феърфакс. — Имам внучка, казва се Рут.

Бен трепна. Много му се искаше реакцията му да остане незабелязана.

— Рут е на девет години, мистър Хоуп — продължи домакинът.

— Страхувам се обаче, че няма да доживее десетия си рожден ден, защото е болна от рядък вид рак. Майка й, моята дъщеря, започва да губи надежда. Дори най-големите световни светила в тази област са безпомощни да спрат развитието на ужасната болест. — Слабата му ръка се протегна към една фотография в позлатена рамка на писалището и я обърна към госта. На нея беше запечатано усмихнато русо момиченце, яхнало бяло пони. — Излишно е да уточнявам, че тази снимка е направена преди доста време, когато детето все още беше здраво. Тя вече не изглежда така. Изпратиха ни я обратно, за да умре у дома.

— Много съжалявам — промълви Бен. — Но не виждам каква е връзката с...

— С ръкописа на Фулканели? Връзката е пряка. Убеден съм, че в него се съдържа жизненоважна информация за начините, които древните хора използвали за лечение на подобни болести. Вярвам, че тя ще спаси живота на моята мила Рут, ще я върне при нас такава, каквато я виждате на снимката.

— Древни начини за лечение? — присви очи Бен. — Какви по-точно?

— Фулканели е бил алхимик, мистър Хоуп — поясни с тъжна усмивка Феърфакс. — А аз вярвам, че все още е такъв.

В кабинета се възцари мълчание. Домакинът не сваляше напрегнат поглед от лицето на Бен, който гледаше в скута си.

— Нима вярвате, че в този ръкопис ще откриете рецептата на някакво вълшебно лекарство? — попита най-сетне той.

— Да — кимна домакинът. — Алхимически еликсир, известен единствено на Фулканели.

— Вижте какво, мистър Феърфакс — започна Бен, внимателно подбирайки думите си. — Разбирам колко ви е тежко и ви съчувствам с цялата си душа. Във вашата ситуация човек е готов да вярва на всякакви чудеса. Но вие сте достатъчно интелигентен, за да си давате сметка, че това е самозаблуда. Алхимия, господи! Не е ли по-разумно отново да потърсите помощта на специалистите в тази област на медицината? Всеки ден се откриват нови лекарства, нови методи за лечение посредством модерните технологии.

— Вече ви казах — въздъхна Феърфакс. — Опитахме всичко, което е по силите на съвременната наука. Не съм пропуснал нито една възможност. Проучих всичко, което е свързано с тази болест. Проучих го безкрайно задълбочено, изчетох трудовете на най-известните съвременни учени... — Замълча за момент, после отново въздъхна. — Аз съм горд човек, мистър Хоуп. Постигнал съм всичко в живота, имам голяма власт над хората. Но в момента пред вас седи един тъжен дядо, готов на всичко, за да спаси живота на любимата си внучка. Ако знам, че ще помогне, готов съм да падна на колене и да ви помоля за помощ. Не за мен, а за Рут. Вероятно ще решите, че е глупост, но нима ще откажете да изпълните молбата на един старец, който обича това

сладко дете повече от Бога? Какво ще изгубите в края на краищата? А ако малката Рут не оцелее, ние ще изгубим всичко!

Бен се поколеба.

— Зная, че вие нямате деца, мистър Хоуп — добави след кратка пауза Феърфакс. — Може би само един баща или дядо може да разбере какво означава да видиш как страда и умира любимото дете. Никой родител не бива да бъде подложен на подобно мъчение. — Очите на възрастния мъж се заковаха в Бен. — Открийте ръкописа на Фулканели, мистър Хоуп. Сигурен съм, че ще успеете. Ще ви платя един милион лири стерлинги, една четвърт от които в аванс, а останалите, когато получава ръкописа. — Издърпа едно от чекмеджетата на писалището, извади кафяв плик и го пълзна върху плота. Бен го отвори. Вътре имаше чек за 250 000 лири, издаден на негово име.

— Подписвам го, и парите са ваши — тихо промълви Феърфакс.

Бен се изправи с чека в ръка и бавно се приближи към прозореца, от който се разкриваше гледка към прекрасното имение. Феърфакс го проследи с поглед, но не каза нищо. Така изтече цяла минута, после Бен бавно изпусна въздуха от гърдите си и се обърна.

— Съжалявам, но това не е по моята специалност — поклати глава той. — Аз издирвам изчезнали хора.

— Моля ви да спасите живота на едно дете. Нима подробните имат значение?

— Вие молите да търся нещо, което според вас ще спаси живота на детето — отвърна Бен и хвърли чека на писалището. — За съжаление аз не виждам как може да стане това. Съжалявам, мистър Феърфакс. Благодаря за офертата, но не мога да я приема. А сега бих искал шофьорът ви да ме закара на летището.

5

Хванати ръка за ръка и широко усмихнати, момчето и момиченцето тичаха през зелената поляна, изпъстрена с диви цветя. Сълнцето позлатяваше русите им коси. Момчето пусна момиченцето и се наведе да откъсне едно цвете. Заливайки се в смях, тя хукна напред, дяволито сбърчила чипото си носле. Обсипаното й с лунички лице беше зачервено от възбуда. Той протегна ръка с цветето, но момиченцето изведнъж се оказа далеч от него. Зад гърба му се виждаше някакъв лабиринт с високи каменни стени.

— Рут! — извика той. — Върни се!

Момиченцето вдигна ръце и направи фуния пред устата си.

— Ела и ме намери! — усмихнато извика то, после се обърна и изчезна в лабиринта.

Момчето хукна след нея, но нещо не беше наред. Вместо да намалява, разстоянието до високите каменни стени започна да се увеличава.

— Спри, Рут! — отчаяно извика той. — Не ме оставяй!

Продължи да тича, но земята под краката му изведнъж се превърна в дълбок и мек пясък, който го дърпаše надолу. Пред него се появи висок мъж с развязваща се бяла роба, който му препречи пътя. Главата на момчето стигаше едва до кръста му и то се почувства дребно и безпомощно. Заобиколи непознатия и продължи да тича към входа на лабиринта — точно навреме, за да зърне Рут, която изчезна зад близкия завой. Тя вече не се смееше. Миг преди да изчезне, се обърна и го погледна. По лицето й се стичаха сълзи.

Появиха се още мъже с бели роби и черни бради, които се струпаха около него. Те му крещяха на неразбираем език и оцъклените им очи странно блестяха на мургавите им лица. Той отчаяно се бореше, но брадатите мъже го държаха в желязна хватка, без да му позволяват дори да помръдне.

* * *

Стисна чашата в ръката си, уискито опари гърлото му. Хоризонтът отвъд оловносивите вълни, които се разбиваха в скалите на залива, бавно порозовяваше.

Братата се отвори и Бен обърна гръб на прозореца.

— Добро утро, Уин — поздрави той с кричащ усмивка. — Защо си станала толкова рано?

Икономката загрижено погледна чашата в ръката му, после очите ѝ се преместиха към празната бутилка на масичката.

— Стори ми се, че чух гласове — промърмори тя. — Добре ли си, Бен?

— Събудих се посред нощ — призна той.

— Пак ли те измъчваха кошмари?

Той кимна, а Уини въздъхна и взе снимката, която лежеше редом с празната бутилка на масичката.

— Господи, колко е красива! — прошепна тя и прехапа устни, за да не се разплачне.

— Изтекоха много години, но тя все още ми липсва.

— На мен ли го казваш? — вдигна глава Уини. — Аз страдам за всички тях!

Той вдигна чашата и я опразни на един дъх.

— Стига с това пиене, Бен! — намръщи се Уини.

— А ти не ме поучавай, Уин!

— Досега си мълчах, но ти ставаш все по-зле и по-зле! — твърдо отвърна Уини. — Какво се случва с теб? След посещението ти при онзи човек нито ядеш, нито спиш! Я се погледни на какво приличаш! Да не говорим, че снощи бутилката беше пълна!

Бен се усмихна, наведе се и я целуна по челото.

— Извинявай, че ти се сопнах. Не искам да те огорчавам, но ти знаеш, че с мен се живее трудно.

— Какво иска от теб?

— Феърфакс ли? — попита Бен и отново се обърна към прозореца. Слънцето беше изскочило над хоризонта, лъчите му позлатяваха пухкавите облачета в небето. — Иска да спася Рут.

След тези думи изведнъж съжали, че чашата му е празна.

* * *

Изчака да стане девет и вдигна слушалката.

— Променихте ли мнението си относно моето предложение? — попита Феърфакс.

— А вие намерихте ли си човек?

— Не.

— В такъв случай приемам.

6

Бен подрани за срещата в Оксфордския клуб. Подобно на много бивши студенти на престижния университет, той беше пожизнен член на този клуб, сгущен в тясна уличка отвъд Корнмаркет, където от стотици години насам настоящи и бивши възпитаници на Оксфорд обсъждаха най-различни теми. По стар навик влезе през задния вход, който се намираше на тясна уличка до „Макдоналдс“. Показа поизтърканата си членска карта и за пръв път от двайсет години насам тръгна по тесните коридори.

Обзе го странно чувство. Не беше допускал, че кракът му отново ще стъпи на това място, в този град, с който бяха свързани само трагични спомени за живота, който бе планирал, а съдбата му беше отредила нещо съвсем различно.

Влезе в библиотеката и се огледа. Професор Роуз все още го нямаше. Старинната зала си беше все същата: с високи готически прозорци, продълговати маси за четене и дълги редици книжни полици под високия таван, с фрески със сцени от легендата за крал Артур.

— Бенедикт! — извика един глас зад гърба му.

Бен се обърна и видя високата, малко натежала фигура на любимия си преподавател по история, който крачеше по излъсканите дъски с протегната ръка и широка усмивка на лицето.

— Как сте, професоре? Отдавна не сме се виждали.

Настаниха се в изтърканите кожени кресла и известно време разговаряха за незначителни неща. Почти нищо не се бе променило в живота на възрастния преподавател, тъй като академичният живот в Оксфорд си течеше постарому.

— Бях малко изненадан да те чуя след толкова години, Бенедикт — прекъсна размяната на любезности Роуз. — На какво дължа това удоволствие?

Бен накратко изложи причините, които го бяха накарали да поиска да се срещнат.

— А след това се сетих, че познавам един от най-големите специалисти по староанглийска история — заключи той.

— Само не ме наричай древен историк като повечето студенти — усмихна се Роуз, погледна го над очилата си и подхвърли: — Значи проявяваш интерес към алхимията, а? Признавам, че не съм допускал подобно нещо. Надявам се, че не си станал привърженик на идеята за Новата епоха...

— Не, не — засмя се Бен. — Напоследък се занимавам с писане и с някои проучвания.

— Писател? Е, добре, много добре. Как му беше името на твоя човек? Фракасини?

— Фулканели.

— Дори не съм го чувал — поклати глава Роуз. — Съмнявам се, че ще мога да ти помогна. Дори в ерата на Хари Потър тази тема е доста далеч от старомодни академични учени като мен.

Бен усети как разочарованието го пронизва. Не беше хранил особени надежди, че Джон Роуз ще знае нещо за Фулканели, но пълната липса на информация за неговия ръкопис го принуди да потърси квалифицираната му помощ.

— Може ли все пак да mi разкажете нещо за алхимията като наука? — попита той.

— Пак ще повторя, че тя е далеч от моята област, но като повечето хора и аз съм склонен да я отхвърля като проява на шарлатанство — усмихна се Роуз. — Макар че трябва да призная, че заедно с още няколко езотерични култа, алхимията е успяла да оцелее през вековете. Възникнала в древен Египет и Китай, тя се е развила и утвърдила през мрачното средновековие и е стигнала чак до Ренесанса. Като подводно течение, което постоянно излиза на повърхността. — Професорът се изтегна в креслото в позата на ментор, която за него отдавна се беше превърнала във втора природа. — Само бог знае към какво са се стремили алхимиците, опитвайки всичко възможно да превърнат оловото в злато, да създадат вълшебни отвари, еликсири на живота и други подобни.

— Да разбирам ли, че не вярвате в съществуването на алхимически еликсир, който лекува тежки болести?

Роуз се намръщи.

— Ако алхимиците бяха открили вълшебен лек срещу бичовете на човечеството — чума, холера и тиф — отдавна щяхме да знаем за него. Работата е там, че при тях всичко е относително и подлежи на спекулации. На практика никой не знае какво всъщност са открили алхимиците, защото цялата им дейност е обвита с булото на тайнствеността. Познанието им, доколкото съществува, винаги е било скрито зад плащове и кинжали, тайни братства и кодове. Лично аз не вярвам, че в него има нещо съществено.

— Но защо е цялата тази тайнственост? — попита Бен, спомнил си за купищата информация през последните два дни, която го беше заляла, след като изписа „древна наука“ и „алхимически тайни“ в търсачката Гугъл. Бе проверил множество езотерични сайтове, в които фигурираха какви ли не писания за алхимията, както съвременни, така и датиращи от четирийсети век. Езикът им беше объркващ и претенциозен, пропит от все същата мрачна тайнственост. Той не успя да установи дали в тях има някаква истина, или всичко бе езотерична мъгла, предназначена да привлича доверчиви привърженици.

— Ако трябва да бъда циничен, ще кажа, че тайнствеността прикрива липсата на каквато и да било конкретна информация — ухили се Роуз. — Но не бива да забравяме, че алхимиците са имали могъщи врагове и именно те са били причината за тази тайнственост. Обикновена предпазна мярка.

— Срещу какво?

— Как да ти кажа... От една страна, алчните спекуланти представлявали постоянна опасност за тях. От време на време в лапите им попадал по някой нещастен алхимик, проявил глупостта да се раздрънка за превръщането на неблагородни метали в злато. Въпреки изтезанията, той не издавал магическата формула, защото такава нямало. След което увисвал на някое дърво. — Професорът замълча за момент, после продължи: — Но най-опасният им враг била църквата, особено в Европа. Векове наред алхимиците били изгаряни на клада като еретици и магьосници. Спомни си как е постъпила Инквизицията с катарите в средновековна Франция, изпълнявайки преките заповеди на папа Инокентий III. Изтребен бил един цял народ, защото „такава била Божията воля“. Днес на това му викаме геноцид.

— Виждам, че алхимията е била едно доста опасно занимание.

— В известно отношение е такава и днес — закачливо се усмихна Роуз.

— Какво? — изненадано го погледна Бен.

Професорът отметна глава и избухна в гръмогласен смях.

— Не искам да кажа, че още ги екзекутират по площадите — поясни той. — Имах предвид опасността за хора като мен — преподаватели и учени. Причината повечето от тях да бягат като опарени от подобни теми е съвсем приста: засегнеш ли ги веднъж, моментално те вземат за смахнат ексцентрик. И все пак има хора, които от време на време отхапват от забранената ябълка. И съответно им отрязват главата. Наскоро имаше един такъв случай.

— Какъв?

— Стана в един от парижките университети. Американска преподавателка по биология се опари здравата с едни нерегламентирани изследвания.

— Върху алхимията?

— Нещо такова. Публикува няколко статии, които разгневиха авторитетите.

— Коя е тази американка?

— Опитвам се да си спомня името й... Май беше доктор Ропър. Не, не, доктор Райдър. Така се казва. Публикациите ѝ предизвикаха истински фурор в научните среди. Дори ги цитираха в бюлетина на Френското средновековно дружество. След като бе уволнена от работа, Райдър се обърнала към университетския арбитражен съвет, но не постигнала нищо. Вече ти казах, че обявят ли те за смахнат, започва лов на вещици, от който спасение няма.

— Доктор Райдър от Париж — замислено повтори Бен.

— В един стар брой на „Сайънтифик Американ“ има цяла статия за скандала. Като се върна в института, ще го намеря и ще ти се обадя. Там може да фигурира и някакъв номер за контакт с Райдър.

— Благодаря, бих се радвал да се свържа с нея.

— Чакай, чакай — трепна Роуз. — Току-що се сетих. Ако ходиш в Париж, непременно трябва да се срећнеш и с Морис Лорио. Той е известен издател, който много си пада по езотеричните теми и непрекъснато публикува такива книги. С него сме добри приятели. Ето ти картичката му. Ако го видиш, поздрави го от мен.

— Непременно — обеща Бен и прибра картичката. — А вие наистина ми се обадете, ако откриете телефона на доктор Райдър. Много бих желал да се срещна с нея.

Разделиха се със сърдечно ръкостискане.

— Късмет в проучванията, Бенедикт — каза професор Роуз. — И дано да се видим пак, преди да изтекат още двайсет години.

На друго място, далеч от Оксфорд, двама души разговаряха по телефона.

— Името му е Хоуп — каза единият. — Бенедикт Хоуп. — Говореше на английски, със забързан и приглушен шепот, сякаш бе сложил ръка върху слушалката.

— Не се беспокой — уверено и спокойно отговори италианецът.

— Ще се погрижим за него, както го сторихме и с другите.

— Там е работата, че този не е като другите — нервно просъска другият. — Той е специалист и може да ни създаде проблеми.

Пауза.

— Дръж ме в течение. Ние ще се погрижим за всичко.

Рим, Италия

Едрият мъж разтвори стария брой на „Сайънтифик Американ“ на предварително отбелязаната страница. Статията беше озаглавена „Квантовата наука през средновековието“ с автор доктор Робърта Райдър — американска биологка на работа в Париж. Беше я чел още когато излезе, но сега я прочете отново, възприемайки я по съвършено нов начин след информацията, която беше получил.

Когато за пръв път попадна на нея, остана много доволен от отношението на редакторите на списанието към нея. На практика те я бяха разкъсали на парчета, отделяйки ѝ специален уведен материал, който изобилстваше с обидни епитети и откровени подигравки. А на корицата бяха публикували карикатура на авторката. Разбира се, това отношение си беше откровено публично посичане, но какво друго можеше да очаква един млад и обещаващ учен, носител на редица престижни награди, който изведнъж започва да твърди безумни и необосновани неща за алхимията? Научната общност не можеше и нямаше да толерира подобни радикални твърдения, според които изследванията на алхимиците заслужават внимание и солидно финансиране, репутацията им на мошеници е напълно незаслужена и най-вероятно се дължи на международен заговор и именно те един ден ще предизвикат революция във физиката и биологията.

Оттогава мъжът внимателно следеше кариерата на доктор Райдър и с удоволствие констатира стремителния ѝ провал. Тя беше напълно дискредитирана, научната общност ѝ обрна гръб, поставяйки я в дълбока изолация. Особено доволен остана от новината за уволнението ѝ от университета.

Но в момента съвсем не беше доволен, а ядосан и силно обезпокоен.

Проклетата жена отказваше да се предаде и да изчезне. Бе проявила неочеквана твърдост и решителност пред лицето на трудностите. Въпреки презрението на колегите си и почти пълната

липса на средства бе продължила своите проучвания. И според информацията на източниците му беше успяла да се добере до нещо съществено. Не кой знае какво, разбира се, но достатъчно, за да пробуди тревогата му.

Умна е тази Райдър, въздъхна мъжът. Въпреки оскудния си бюджет тя бе постигнала много повече резултати от неговия добре подбран и високоплатен екип. Това не можеше да продължава. Тя трябваше да бъде спряна, преди да е открила твърде много.

8

Ако вещите, които човек държи в банков трезор, показваха неговите приоритети, тогава Бен Хоуп със сигурност беше човек с елементарни потребности.

Съдържанието на касетата му в Парижката национална банка беше идентично с това, което държеше в още няколко банки, пръснати из цяла Европа — в Лондон, Милано, Берлин и Прага. То се изчерпваше с две неща, като първото от тях бяха пари в съответната местна валута. Сумата беше една и съща, достатъчна да осигурява свободното му придвижване за неопределен период от време. Най-големи бяха разходите му за хотели, транспорт и събиране на информация. В момента му беше трудно да определи продължителността на престоя си във Франция. Той хвърли кос поглед към хората от охраната на банката, които стояха в коридора пред стаичката за клиенти и прехвърли около половината от стегнатите пачки евро от касетата в старата си военна раница от избелял брезент.

Втората вещ, която неизменно присъстваше в пръснатите из целия континент трезори, беше винаги една и съща. Той измъкна горния плот на касетата с остатъка от парите, постави го на масата до себе си и бръкна за пистолета.

Полуавтоматичният 9-милиметров браунинг беше стар модел, особено в сравнение с новите модели, олекотени от пластмасови компоненти на „Зиг Зауер“, „Хеклер и Кох“ и „Глок“. Но този пистолет беше доказал своята надеждност и бе достатъчно здрав и ефективен срещу всякакво нападение. Пълнителят му побираше три найсет патрона, плюс още един в цвята. Това силно увеличаваше шансовете за измъкване дори и от най-заплетената ситуация. Бен го бе използвал толкова дълго време, че отдавна го чувствува като стара и изключително удобна ръкавица.

Въпросът в момента беше дали да го вземе със себе си, или да го остави в банковия трезор. И двете възможности имаха своите предимства и недостатъци. Едно от предимствата се съдържаше във

факта, че работата му беше абсолютно непредсказуема, а браунингът му носеше онова спокойствие на духа, от което винаги изпитваше огромна нужда. Основният недостатък се криеше в риска, който винаги съществува при носенето на нерегистрирано огнестрелно оръжие. Този риск налагаше крайна предпазливост във всичките му действия. Достатъчно беше някое прекалено усърдно ченге да открие оръжието в багажа му, за да си навлече огромни неприятности. Същото щеше да стане и ако някой бдителен гражданин зърнеше кобура под сакото му и хукнеше към най-близкия телефон. Това автоматично го превръщаше в беглец. На всичкото отгоре беше почти сигурен, че по време на тази мисия оръжието нямаше да му потряба. Просто защото въпросната мисия имаше всички шансове да бъде предварително обречена на провал.

Все пак си струва риска, дявол да го вземе, реши той. Отвори раницата, отмести пачките и внимателно подреди до тях пистолета, дългия заглушител, резервните пълнители и кутийките с патрони. После дръпна ципа и повика охраната, която трябваше да върне касетата в трезора.

Взе метрото и се насочи към апартамента си, който предпочиташе да нарича „тайна квартира“. Беше го получил като подарък от един богат клиент, на когото спаси детето. Беше в сърцето на Париж, но беше абсолютно незабележим, тъй като се намираше на тясна уличка в сграда, скрита сред почти еднакво занемарени стари постройки. Единственият достъп до апартамента беше през подземен паркинг, от който се излизаше направо на тясното стълбище. Вратата му беше от солидна стомана, а вътрешността му се изчерпваше само с най-необходимото: кухненски бокс, скромна спалня и малка всекидневна, в която имаше кресло, бюро, телевизор и лаптоп. Това беше всичко, което му трябваше в началото на европейската експедиция.

Лъчите на следобедното слънце осветяваха катедралата „Нотр Дам“, издигаща се над парижките покриви. Бен се насочи към главния вход, заобикаляйки група окичени с камери американски туристи.

— Строителството започва през хиляда сто шейсет и първа година и продължава цели сто и седемдесет години — обясняваше

гидът. — По време на Френската революция това великолепно каменно творение било почти унищожено, но реставрацията в средата на деветнайсети век възвърнала блъсъка му...

Бен влезе през западния вход и изведнъж си даде сметка, че повече от двайсет години не беше влизал в църква. Обзе го странно чувство. Не беше сигурен дали му харесва, но това не му попречи да изпита дълбоко възхищение от вътрешността на величествения храм.

Право пред него беше главозамайващо високият централен неф. Арките на купола и носещите колони се къпеха в светлината на залязващото слънце, проникваща през огромната розетка с витражи на западната фасада.

Бен дълго крачи напред-назад, стъпките му звучно отекваха по каменните плочи. Очите му внимателно опипваха многобройните скулптури и каменни гравюри. Под мишницата си стискаше купената на стара книга от человека, когото би трябвало да открие — тайнствения алхимик Фулканели. Тя беше преводно издание на „Загадките на катедралите“, публикувана през 1922 г. Бен страшно се развлнува и обнадежди, когато я откри на полиците в една стара парижка антикварна книжарница. Надеждите му рязко нараснаха. Най-много се надяваше да намери снимка на автора или пък някаква информация от личен характер — истинското му име, сведения за семейството, споменаване на прословутия ръкопис.

За съжаление в книгата нямаше нищо подобно. Тя третираше единствено въпроса за алхимическите символи и криптограми, които според Фулканели бяха вплетени в декорацията на катедралата, в която Бен се намираше в момента.

Порталът на Страшния съд представляше голяма арка в готически стил, украсена със сложни каменни гравюри. Под редицата светци се виждаха няколко скулптурни групи, съставени от различни фигури и символи. Според книгата на Фулканели именно те бяха носителите на скрития смисъл и съдържаха кода, който единствено посветените можеха да разчетат. За съжаление Бен не беше между тях и не можеше да разбере нищо. *Явно не съм посветен, поклати глава той. Не mi трябва Фулканели, за да го разбера.*

В центъра на массивния портал, точно под статуята на Христос, имаше кръгло изображение на жена на трон. В ръцете си тя държеше две книги — едната отворена, другата затворена. Фулканели твърдеше,

че те символизират скритото и общодостъпното познание. Бен бавно огледа останалите фигури върху Портала на Страшния съд. Жена с жезъл в ръка, древният лечителски символ с увита около пръчка змия, саламандър, рицар с меч и щит с гравиран в него лъв, кръгла емблема с гарван. Може би наистина тези фигури носеха някакво скрито послание. Книгата на Фулканели го насочи към северния портал, наречен Портал на Дева Мария. Върху средната му част личеше каменен саркофаг с гравирани сцени от живота на Христос. Според книгата декоративният фриз по ръба на саркофага бе изпъстрен с алхимическите символи на златото, среброто, оловото и други вещества.

Но дали наистина бе така? За Бен те бяха само мотиви на цветя. Къде бе доказателството, че средновековните скулптори са вплитали скрита символика в творбите си? Той можеше да оцени красотата и изтънчеността на скулптурите, но не разбираше скритото им значение. Нима бе възможно те да помогнат на едно умиращо дете? Бен си даваше ясна сметка за проблемите, свързани с такава символика: всеки можеше да ѝ придае смисъла, който търсеше, без да разполага с каквото и да било конкретни насоки и указания. Гарванът можеше да е просто гарван, но търсещият скрит смисъл в него несъмнено щеше да го открие. Внушения за субективен смисъл, скрито значение и пожелателно мислене лесно можеха да се извлекат от други каменни гравюри, особено ако авторът им вече не бе между живите, за да ги потвърди или отхвърли. Това важеше и за всички конспиративни теории и култове, свързани със „скритото познание“. Твърде много хора отчаяно търсеха алтернативи на утвърдената историческа истиница, сякаш реалните факти на отминалите времена и събития не бяха достатъчно задоволителни или забавни. Вероятно това се дължеше на желанието им да компенсират скучната истиница за човешкото съществуване, да внесат допълнителна интрига в собствения си безцветен и монотонен живот. Около тези митове бяха възниквали субкултури, пресъздаващи миналото с лекотата, с която се променя филмов сценарий. От това, което беше успял да прочете за алхимията досега, Бен стигна до заключението, че тя не е нищо друго освен поредната алтернативна субкултура.

Вече започваше да съжалява за поетия ангажимент. Ако не бяха онези двеста и петдесет хиляди лири стерлинги от парите на Феърфакс

в сметката му, положително щеше да се закълне, че някой си прави лоши шеги с него. Би трябало още сега, в този миг, да излезе от огромната катедрала, да хване първия самолет за Англия и да върне парите на стария глупак.

Не, той не е стар глупак, веднага се поправи Бен. Той е отчаяният дядо на едно умиращо момиченце.

Рут.

Бен прекрасно знаеше защо е тук.

Седна да събере мислите си на една от дървените скамейки. Наоколо, на голямо разстояние един от друг, седяха още няколко богомолци. Отново разтвори книгата на Фулканели, пое си дълбоко дъх и извика в съзнанието си всичко, което беше успял да научи до момента.

Уводната част на „Загадките на катедралите“ беше добавена покъсно от един от последователите на Фулканели. В нея се споменаваше, че през 1926 г. алхимикът поверил някакъв материал (неизвестно какъв) на един от своите помощници, след което изчезнал безследно. Впоследствие много хора се опитвали да открият майстора алхимик, като в издирването се включила дори и международна разузнавателна агенция.

Да бе, как не. Това го пишеше и в повечето интернет сайтове, които беше прегледал. В тях се предлагаха още няколко версии на загадката „Фулканели“, които варираха според посещаемостта на сайта. Според някои Фулканели никога не бе съществувал, според други той бе обобщен образ на няколко различни индивиди и се бе превърнал в емблема на някакво тайно общество или братство, отдано на окултизма. Трети поддържаха версията, че той все пак е съществувал. В един сайт се споменаваше, че Фулканели е бил забелязан в Ню Йорк няколко десетилетия след мистериозното си изчезване, когато би трябало да е надхвърлил стоте.

Бен не повярва на нито едно от разнообразните предположения, тъй като всички те бяха лишени от здрава логика. Как бе възможно да са го забелязали в Ню Йорк, след като никой не разполагаше със снимката му? Нещата бяха безкрайно объркани. В тях съществуваше само един общ и очевидно неподлежащ на съмнение факт: никъде не се споменаваше за ръкописа на Фулканели.

Бен не забеляза нищо особено по време на обиколката си из „Нотр Дам“, но в замяна на това почти веднага след влизането си в катедралата забеляза, че го следят.

Мъжът, който го правеше, не беше особено добър. Държеше се прекалено предпазливо и правеше всичко възможно да остане незабелязан. В един момент надничаше през рамо от далечен ъгъл, а в следващия вече седеше на някоя от дървените скамейки, скрил пълното си лице зад отворен молитвеник. Ако вместо това със смутена усмивка бе помолил Бен да го упъти, положително щеше да изглежда по-малко подозрителен.

Бен разглеждаше фриза на близката стена, тялото му беше спокойно и отпуснато като на всеки турист, наслаждаващ се на красивата катедрала. Но през цялото време държеше под око преследвача си. Кой бе той? Защо го дебнеше?

В подобни ситуации Бен предпочиташе да действа открито. Ако забележеше, че някой го следи, най-често отиваше право при него и го питаше какво иска. Две бяха задължителните условия за тази цел: да притисне преследвача си на някое усамотено място и да го лиши от всяка възможност за бягство. След което го изстискваше като лимон. Степента на натиска зависеше от реакцията на преследвача. Бен беше убеден, че аматъор като този на скамейката щеше да се огъне още при първия натиск.

Насочи се към вътрешния ъгъл на катедралата, близо до олтара. Оттам започваше спираловидно каменно стълбище, което водеше нагоре към кулите. Той се заизкачва по него и малко преди да се скрие зад първия завой, се обърна и регистрира нервната реакция на преследвача си. Продължи спокойно нагоре и не след дълго стигна втората галерия, от която се излизаше на тясна каменна пътека. Покривите на Париж останаха далеч долу, а самият той се озова в компанията на кошмарни гаргойли, демони и таласъми, охраняващи храма от зли духове.

Пътеката свързваше двете високи купи на катедралата точно над огромната розетка на централната фасада. Нисък парапет беше единствената преграда между него и 60-те метра до долу. Бен спокойно се измести встрани и зачака появата на преследвача си.

Минута по-късно мъжът се появи до парапета и нервно се огледа. Бен го изчака да се отдалечи от стълбището и излезе иззад ухилената статуя на дявол.

— Ей, ти — подвикна той. Две крачки бяха достатъчни да отреже пътя за отстъпление на нещастника, който нервно се оглеждаше във всички посоки. — Защо ме следиш?

Беше наблюдавал поведението на много хора в състояние на стрес и отлично знаеше, че те реагират различно: някои се предаваха, други бягаха, трети оказваха съпротива.

Реакцията на мъжа срещу него беше колкото бърза, толкова и опасна. Дясната му ръка леко помръдна, потъна под сакото и миг по-късно изскочи обратно, въоръжена с нож. Беше военен, с двойно острие, боядисано в черно — евтино копие на бойния „Феърбеърн-Сайкс“, който Бен познаваше от години.

Със светковично движение той парира удара, сграбчи с две ръце китката на мъжа и я удари в коляното си. Ножът изтрака по камъните. Бен продължи да извива китката на нападателя чрез хватка, за която от опит знаеше, че е изключително болезнена.

— Защо ме следиш? — спокойно повтори въпроса си той. — Не искам да ти сторя нищо лошо.

Но се оказа неподгответен за това, което последва.

От здравото извиване на ръката измъкване няма, освен ако жертвата не прежали китката си. Никой нормален човек не би сторил подобно нещо, но този го направи, извъртайки рязко цялото си тяло. В първия миг Бен реши, че мъжът иска да се освободи, и механично затегна хватката си. Но после усети как костите под пръстите му пропукват и ръката изведенъж се оказа отделна част от тялото, без никакво влияние върху неговата позиция. С изцъклени очи и ситни капчици пот по челото, преследвачът се изтръгна от него. Ръката му увисна като на парцалена кукла, от устата му излитаха тихи стенания. После, изпреварвайки всяка възможност, той изтича към пътеката, прескочи ниския парапет и полетя в бездната.

Още докато мъжът се превърташе във въздуха, Бен хукна обратно по тясното стълбище. Успя да стигне в подножието му зад олтара в момента, в който тялото се заби с глух тътен в прътовете на оградата от ковано желязо на няколко метра от групата туристи.

Разнесоха се писъци на ужас, хората се втурнаха навън. Това помогна на Бен да се измъкне от храма и да се смеси с тълпата.

Когато на местопроизшествието се появи първият полицай, той вече беше далеч.

9

Люк Симон закъсняваше. Преоблече се в цивилен елегантен костюм още в участъка и хукна към колата, затягайки в движение възела на вратовръзката си. Подчинените му учудено гледаха след него и се питаха за къде ли се е разбързал наконтеният инспектор.

Той се включи в оживения трафик на парижките улици и хвърли нетърпелив поглед на часовника си. Масата в „Ги Савой“ беше запазена за осем вечерта, но Люк се добра там едва в 8:33 ч. и с бърза крачка последва сервитьора през пълното с посетители помещение. На фона на дискретната джазова музика той зърна Елен, която отмяташе лъскавата си черна коса и нервно прелистваше някакво списание на масата за двама в далечния ъгъл. Нареди на сервитьора да донесе бутилка шампанско и забърза към нея.

— Нека позная — въздъхна тя, докато Люк се настанява на малката кръгла маса. — Пак не си успял да се измъкнеш навреме.

— Дойдох по най-бързия начин — оправда се той. — Но нещо изникна в последния момент.

— Както винаги. Работата е с предимство дори и на годишнината от сватбата ти.

— Самоубийците не ги е грижа за личните ни планове — отбеляза Люк, усещайки как познатата бариера на напрежение отново се издига помежду им. Това чувство му беше отдавна познато. — А, ето го и шампанското! — пресилено бодро се усмихна той, извърнал глава към приближаващия се сервитьор.

Изчакаха мълчаливо ритуала по отварянето на бутилката и разливането на пенливата течност. Сервитьорът постави виното в сребърна шампаниера с лед и се отдалечи.

— Ами... честита годишнина — вдигна чашата си Люк и леко я докосна до нейната.

Тя го гледаше и мълчеше. Нещата очевидно вървяха на зле. Той се засуети и измъкна от джоба си малка кутийка.

— Донесох ти подарък. Хайде, отвори го.

Елен се поколеба за миг, преди дългите ѝ тънки пръсти да свалят опаковката.

— Картие? — вдигна вежди тя, отваряйки капачето.

— Знам, че винаги си го искала — промърмори той, следейки внимателно изражението на красивото ѝ лице.

Тя прибра златния часовник обратно в кутийката и я хвърли на масата.

— Много е красив, но не е за мен.

— Какво искаш да кажеш? Как така не е за теб?

Тя тъжно поклати глава.

— Дай го на следващата.

Лицето му потъмня.

— Какво говориш, Елен?

— Искам да сложа край на този брак, Люк — сведе очи тя. — Не мога повече.

Той дълго мълча. Шампанското пускаше мехурчета в недокоснатите чаши.

— Знам, че напоследък нещата излязоха от контрол — въздъхна най-сетне Люк. — Но мога да ти обещая, че скоро всичко ще се оправи. Наистина ще се оправи, Елен!

— Четири години слушам все същото. Нищо няма да се оправи.

— Но... Но аз те обичам. Нима това няма значение за теб?

— Срещнах друг човек.

— О, така ли? Избрала си най-подходящия момент да ми го кажеш!

— Съжалявам. Опитвах и преди, но твърде рядко те виждам. Трябваше да си определим среща, за да можем да поговорим.

— Значи си имаш друг, така ли? — направи гримаса той. — И кой е мръсникът, ако смея да попитам?

Тя не отговори.

— Попитах те кой е мръсникът! — изкреша той и стовари юмрук върху масата. Чашата му се преобърна и с трясък се разби на пода. Заведението утихна, посетителите започнаха да се обръщат.

— Браво, сега му е времето за един хубав скандал.

Към масата пристъпи сервитьор с намръщена физиономия.

— Мосю, ще ви помоля да запазите...

— Изчезвай! — изръмжа през стиснати зъби Люк. — Иначе ще те изхвърля през шибания прозорец!

Сервитьорът бързо се отдалечи и отиде да шепне нещо на управителя, който мрачно наблюдаваше сцената.

— Ето, виждаш ли? Винаги става така. Това е твоята реакция.

— Може би все пак ще ми кажеш с кого се чукаш, докато аз съм затънал до гуша в кръв и мръсотии!

Той си даваше ясна сметка, че подобно поведение само влошава нещата, стисна зъби и си заповяда: Запази спокойствие, да те вземат мътните!

— Не го познаваш. Ти живееш в компанията на ченгета, мошеници, убийци и мъртъвци.

— Такава ми е работата, Елен.

Една сълза се плъзна по съвършено оформената ѝ скула.

— Да, такава ти е работата, такъв е животът ти — изхълца Елен.

— Може би затова говориш само за смърт.

— Но ти знаеше с какво се занимавам, когато се срещнахме. Аз съм ченге и върша всичко, което вършат ченгетата. Какво се е променило?

Люк замълча, опитвайки се да овладее поредния гневен изблик.

— Аз се промених. Мислех, че ще свикна. Надявах се, че ще мога да живея в очакване и тревога, да прогоня ужасната мисъл, че някой ден ще се прибереш в ковчег. Но не мога повече, Люк! Не мога да дишам! Искам отново да се почувствам жива!

— Той ли те кара да се чувствува жив?

— Той поне не предизвиква у мен гадното чувство, че умирам бавно! — избухна Елен, избърса сълзите си и добави: — Искам нормален живот, нищо повече!

— Ами ако зарежа всичко? — тихо попита Люк и взе ръката ѝ.

— Ако стана отново обикновен човек? Мога да си подам оставката и да потърся нещо друго.

— Какво по-точно?

Люк объркано мълкна, питайки се какво, по дяволите, би могъл да прави, ако зареже полицейската професия.

— Не знам — съкрушен призна той.

Елен поклати глава и рязко дръпна ръката си.

— Ти си се родил ченге, Люк. Всяка друга работа ще ти бъде противна. А мен ще ме намразиш, защото съм те лишила от това, което най-много обичаш на този свят.

Той замълча. Дълбоко в душата си усещаше, че е права. Беше я пренебрегвал и сега си плащаше.

— А какво ще кажеш, ако си взема отпуск? Да речем месец или повече? Ще заминем някъде, например във Виена. Винаги си мечтала да видиш Виена. Ще ходим на опера, ще се возим на гондола...

— Гондолите са във Венеция — поправи го тя.

— В такъв случай ще отидем и във Венеция.

— Късно е, Люк — въздъхна тя. — Какво ще се получи, дори и да се съглася? След месец всичко ще започне отначало.

— Не можеш ли да ми дадеш още един шанс? — промълви той.

— Ще опитам да се променя. Имам сили за това, повярвай ми.

— Късно е — изхлипа тя и сведе поглед към покривката. — Тази вечер няма да се прибера с теб, Люк.

10

Очакванията на Бен не се оправдаха изцяло. За него думата „лаборатория“ се свързваше с представата за просторна и светла зала, пълна с модерна апаратура. Получените по телефона указания, които го отведоха до стара жилищна сграда в центъра на Париж, само увеличиха учудването му. Асансьор нямаше, а ограденото с парапет от ковано желязо стълбище го отведе до тясна площадка на третия етаж, от двете страни на която имаше очукани врати. В ноздрите го удари миризмата на влага и застоял въздух. Преди да натисне звънела, той внимателно провери номера над една от вратите. Миг по-късно към щом къдрокос младеж с болезнено бледо лице го въведе в малък апартамент.

Младежът почука на врата с матирано стъкло, на което пишеше ЛАБ. Отвътре прозвуча женски глас с американски акцент, който ги покани да влязат. Лабораторията се оказа преустроена спалня. Работните маси се превиваха под тежестта на десетина компютри, а полиците бяха задръстени от тежки книги и дебели папки. Около умивалника бяха струпани части от стара апаратура, над масичката с микроскопа бяха подредени епруветки и колби. Зад малкото бюро седеше млада жена на около трийсет години, облечена с бяла престиилка. Медночервената ѝ коса беше стегната на кок, който ѝ придаваше сериозен вид. Беше достатъчно привлекателна, за да не употребява грим. Единственото ѝ бижу бяха чифт обеци с малки перли.

При влизането на Бен тя вдигна глава и се усмихна.

— Търся доктор Райдър — рече той.

— Вече го открихте — изправи се тя и непринудено добави: — Моля, наричайте ме Робърта.

Стиснаха си ръцете. Тя го гледаше внимателно, вероятно очаквайки да чуе обичайното „О, докторът бил жена“, или „Господи, колко красиви са станали учените напоследък“ — реплики, които все още я дразнеха. Същото чуваше и когато мъжете научаваха за черния ѝ

пояс по карате шотокан. Най-често „О, в такъв случай трябва да внимавам!“ или други подобни глупости.

Но лицето на новодошлия беше напълно безизразно. Той спокойно прие поканата да седне и я погледна в очите. Интересно. В него нямаше нищо, което да се свързва с представата й за типичния англичанин: розови бузи, бирено коремче, безвкусно облекло или старателно зализана върху плешивината коса. Мъжът срещу нея беше висок около метър и осемдесет и изглеждаше небрежно-елегантен в джинсите и лекото сако над черната риза с якичка. Беше слаб, но мускулест. На пръв поглед изглеждаше с пет-шест години по-възрастен от нея. Беше загорял като човек, който живее на юг, гъстата му руса коса беше избеляла от слънцето. Тя харесваше този тип мъже. Впечатлението й разваляше единствено хладният поглед на светлосините му очи и безстрастното изражение на лицето му. Тя изпита леко неудобство.

- Благодаря, че се съгласихте да ме приемете — рече той.
- Асистентът ми Мишел каза, че работите за „Сънди Таймс“.
- Точно така. Пиша материал за една от притурките ни.
- О, така ли? С какво мога да ви бъда полезна, мистър Хоуп?
- Бен.

— Добре. Какво мога да направя за вас, Бен? Между другото, нека ви представя Мишел Зарди, който е мой асистент и близък приятел. — Жената махна с ръка към младежа, който влезе в стаята и пристъпи към висока купчина с папки.

Бен се обърна и го поздрави на перфектен френски за голямо учудване на Робърта.

— Тъкмо мислех да правя кафе — усмихна се тя. — Какво ще кажете?

— Благодаря, с удоволствие. Черно, без захар. Ще ми позволите ли да проведа един телефонен разговор?

— Разбира се. Мишел, кафе?

— Non, merci. Трябва да отскоча до магазина, за да взема малко риба за Лютен.

— Твоята котка се храни далеч по-здравословно от мен — засмя се Робърта и се зае да зарежда кафеварката.

Бен извади мобилния си телефон и набра номера на Лорио — издателят, за когото беше споменал професор Роуз. Насреща се включи

гласова поща. Той остави името и номера си.

Мишел излезе, оставяйки ги сами в малката лаборатория.

— Значи искате да си поговорим за алхимията, така ли, Бен? — попита Робърта, отпивайки от горещото кафе. — Как научихте за мен?

— Чух за вас от професор Джон Роуз, който преподава в Оксфорд. Той има представа за вашата работа и смята, че можете да mi помогнете. — Бен замълча за миг, после изльга: — Разбира се, приносът ви за моята статия ще бъде отбелязан.

— Май ще е по-добре да не споменавате името mi — тъжно се усмихна тя. — В последно време то не е на мода в научните среди. Но ако мога да ви помогна, готова съм да го сторя. Какво искате да знаете?

— Търся допълнителна информация за постиженията на известни алхимици, например на Фулканели — подхвърли той с преднамерено небрежен тон и леко се наведе напред. — Кои са били, върху какво са работили, какви открития са направили, такива неща.

— Ясно! — Доктор Райдър заби поглед в лицето му. — Фулканели значи... А вие какво знаете за алхимията, Бен?

— Много малко — искрено призна той.

— Ясно — повтори тя. — Но преди да започнем този разговор, искам да знаете, че алхимията не се занимава единствено с превръщането на обикновени метали в злато!

— Наистина ли?

— Да. Не казвам, че теоретично е невъзможно, защото разликата между химическите елементи се крие само в определено количество енергийни частици, които могат да бъдат манипулирани. На теория е напълно възможно да се променя молекулярен състав — например като извадим един електрон от даден елемент и го прехвърлим в друг. Но за мен това не е алхимия. За мен превръщането на желязото в злато е по-скоро метафора.

— Метафора за какво?

— Помислете малко, Бен. Златото е най-солидният и неподлежащ на промени метал. То не корозира, не се покрива с патина. Изработените от злато предмети остават непроменени в продължение на хилядолетия. В сравнение с него желязото ръждява и за нула време се превръща в прах. А сега си представете, че съществува технология, която стабилизира нестабилната материя и я предпазва от унищожение.

— Коя материя?

— Всякаква, говоря по принцип. Всичко във вселената се състои от една и съща материя. Според мен мечтата на алхимиците е била да открият онзи универсален елемент, който може да бъде изолиран в чист вид и да бъде използван да поддържа или възстановява безупрочността на материята — на всякаква материя, а не само на металите.

— Разбрах — кимна Бен, докато си водеше бележки.

— Добре. Ако някой ден бъде създадена такава технология, нейните възможности ще бъдат наистина безгранични. Тя би била естествен антипод на атомната бомба, защото ще използва природната енергия не за разруха, а за съзидание. Като биолог се интересувам от потенциалния й ефект върху живите организми. Какво ще стане, ако успеем да забавим стареенето на живите тъкани, а защо не и да възстановим функциите на увредените?

— Ще разполагате с всемогъща медицинска технология.

— Така е.

— Наистина ли мислите, че са били на прав път? Възможно ли е да са създали нещо подобно?

— Знам какво си мислите — усмихна се тя. — Вероятно повечето алхимици наистина са били смахнати и отнесени старци, склонни да вярват в чудеса и магии. Но ако телепортираме в наше време хора, живели преди два века, те със сигурност биха възприели интернет, а дори и обикновения телефон като творения на дявола. В същото време е имало алхимици, които са се занимавали със сериозна наука.

— Например?

— Например Исаак Нютон. Бащата на класическата физика е бил типичен представител на кабинетната алхимия. Част от великите му открития, използвани и до днес, със сигурност се базират на алхимически експерименти.

— Не знаех.

— Така е. Леонардо да Винчи е друга историческа личност, която се е занимавала с алхимически експерименти.

— Художникът?

— Не само художник, но и гениален инженер, архитект и изобретател — допълни Райдър. — Същото се отнася и за Джордано

Бруно — разбира се, преди Католическата църква да го изгори на клада през хиляда и шестстотната година. — Тя се намръщи. — Аз проявявам интерес към алхимици като онези, които са поставили основите на модерната наука. Именно тя промени света. В това вярвам, към това е насочена и моята работа. — Замълча за момент, после добави: — Но вместо да си говорим общи приказки, по-добре да ви покажа нещо. Как възприемате буболечките?

— Буболечките ли?

— Насекомите. Някои хора изпитват ужас от тях.

— Възприемам ги съвсем нормално.

Робърта отвори двойната врата, от която някога вероятно се е влизало в килер или вграден гардероб. Вътрешността му беше запълнена със стъкленици, подредени на метални стелажи. В тях нямаше рибки, а мухи. По стените им лазеха хиляди тълсти лъскави черни мухи.

— Господи! — неволно се дръпна Бен.

— Гадничко, нали? — жизнерадостно каза тя. — Моля, запознайте се с експериментите ми.

Две от големите стъкленици бяха маркирани с А и Б.

— В стъкленица Б се намира контролната група — започна обясненията си Робърта. — Това са най-обикновени мухи, хранени добре, но без да бъдат третирани по никакъв начин. В стъкленица А са експерименталните мухи.

— Какво правите с тях? — неспокойно прегълтна Бен.

— Третирам ги с един препарат.

— Какъв?

— Все още няма име. Изобретих го или по-скоро го копирах от стари алхимически формули. На практика представлява обикновена вода, обработена по особен начин.

— Какъв по-точно?

— Специален — усмихна се тя.

— И какво става с мухите, които пият от тази вода?

— Точно това е интересното. Нормалната и добре хранена домашна муха живее средно шест седмици — такива са всички мухи, затворени в стъкленица Б. Но мухите в стъкленица А, в чиято храна се прибавя малко количество от споменатия препарат, живеят с трийсет процента по-дълго — някъде около осем седмици.

— Сигурна ли сте? — присви очи Бен.

— Тези там са трето поколение — кимна тя. — И резултатите са стабилни.

— Значи става въпрос за съвсем ново откритие?

— Да. Но това е само първата фаза на експеримента. Все още не знам на какво се дължи явлението и не мога да го обясня, но продължавам да работя. А когато получа крайния резултат, направо ще взривя научната общност.

Телефонът на Бен звънна и му попречи да зададе следващия си въпрос.

— По дяволите — възклика той, докато го вадеше от джоба си, погледна я виновно и побърза да добави: — Извинете ме...

— Няма ли да отговорите? — вдигна вежди тя.

Той натисна бутона.

— Ало?

— Обажда се Лорио — представи се мъжки глас. — Оставили сте ми съобщение.

— Благодаря, че ме потърсихте, мосю Лорио — каза Бен и вдигна пръст по посока на Робърта, сякаш да й каже „това ще отнеме само минутка“. Тя сви рамене, отпи гълтка кафе и вдигна някакъв документ от бюрото си.

— Ще ми бъде интересно да поговоря с вас — продължи гласът.

— Какво ще кажете за едно питие довечера? Елате у дома.

— С удоволствие, мосю Лорио. Къде живеете?

Робърта захвърли документа, въздъхна и многозначително почука часовника си.

— Вила „Марго“, намира се в покрайнините на Бринанкур — едно селце отвъд Понтоаз. Съвсем близо е до Париж.

Бен бързо си записа адреса.

— Бринанкур — повтори той, търсейки начин да прекрати разговора, без да обиди Лорио, който по всяка вероятност разполагаше с важна информация. *Като си влязъл в ролята на журналист, поне го прави както трябва*, укори се мислено той.

— Ще изпратя кола да ви вземе — рече в слушалката Лорио.

— Много добре — отвърна Бен, продължавайки да драска в бележника си. — Довечера в девет без четвърт... Да... Изгарям от нетърпение... Благодаря, че се обадихте. Довиждане. — Изключи

телефона, прибра го в джоба си и извинително се усмихна на Робърта.
— Съжалявам, но нямаше как...

— О, няма проблеми — иронично отвърна тя. — И без това се чудя какво да правя.

— Говорехме за вашия препарат — напомни ѝ той.

— Май да.

— Възнамерявате ли да правите експерименти с други животински видове, с хора?

— Все още не, макар че много ми се иска — поклати глава Райдър. — Представяте ли си какво би станало при положителен резултат? Продължителността на живота на един здрав човек ще се увеличи от осемдесет докъм сто и осем години! Но аз съм убедена, че това изобщо не е таванът.

— Но може ли вашият препарат да помогне на някоя от мухите, която е болна или умираща? — внимателно я погледна Бен.

— Питате дали има медицински свойства? — отвърна с въпрос Райдър, след което цъкна с език и поклати глава: — Бих искала да е така, но за съжаление нямам доказателства. Ние третирахме с препарата доста умиращи екземпляри от стъкленица Б, но въпреки това те умряха. Засега може да се каже, че той действа само превантивно, но кой знае? — Раменете ѝ леко се присвиха. — Все още сме в началото на изследване, което във всички случаи ще бъде продължително. След време може би ще успеем да създадем препарат, който не само удължава живота на здравите насекоми, но лекува болните и дори отлага смъртта им за дълго време. Можем само да се надяваме, че някой ден ще можем да го прилагаме и върху хора...

— Звучи така, сякаш сте открили еликсира на живота — тихо каза Бен.

— Е, още е рано да отваряме шампанското — разсмя се Робърта.
— Но аз наистина вярвам, че съм на прав път. За съжаление финансирането продължава да е проблем за мен. За провеждането на пълни клинични изпитания са нужни много пари, тъй като те продължават с години.

— Защо не поискате финансова помощ от фармацевтичните компании?

— Ама вие наистина сте наивен — засмя се тя. — Тук става въпрос за алхимия. Тоест за магии, вуду, хокум. Защо според вас

работя в единствената спалня на този малък апартамент? След като направих грешката да публикувам своите виждания, никой не ме взема на сериозно.

— Чух, че сте имали неприятности.

— Неприятности е слабо казано — мрачно промърмори тя. — В един момент бях на корицата на „Сайънтифик Американ“ с шапка на вешница, а на шията ми висеше табелка с надпис „НЕ-учена американка“. След което ме изхвърлиха от университета, а това се отрази доста зле на кариерата ми. Но нямам намерение да се откажа от борбата и онези негодници скоро ще разберат за какво става въпрос!

— Бих искал да хвърля едно око на някоя от вашите формули — рече Бен.

— Не разполагам с такива — твърдо отвърна тя. — Уолнението ми беше толкова неочеквано, че не успях да взема нищо със себе си. Тепърва ще работя върху нови формули.

Бен я гледаше в очите, опитвайки се да открие лъжата. Не успя и мрачно поклати глава.

— Да разбирам ли, че нямам шанс да надникна и в работните ви записи? — попита след кратка пауза той, надявайки се, че не иска прекалено много. В първия момент реши да ѝ предложи пари, но после се отказа. Това би прозвучало твърде подозително.

— Ха, ха! — изсмя се тя и размаха пръст пред лицето му. — Не става, приятел. Нима допускате, че съм толкова глупава? Никога не бих изписала формулата си на хартия! Всичко е тук, в главата ми. Никой не може да стигне до любимата ми рожба.

— Добре де, забравете — намусено отвърна Бен.

Настъпи кратка пауза. Робърта го погледна очаквателно, после опря длани в коленете си.

— Има ли нещо друго, с което мога да ви помогна, Бен?

— Не смея да отнемам повече от времето ви — въздъхна той, убеден, че споменаването на записките бе провалило всичко. Извади визитката си и ѝ я подаде: — Моля ви да ми звъннете, в случай че се натъкнете на нещо важно.

— Добре, щом искате — усмихна се тя, докато поемаше картичката. — Но не очаквайте бърз резултат. След три години можете да ми се обадите пак.

— И това е нещо — съкрушеново въздъхна той.

11

Сменила бялата престилка с дънково яке и разпуснала медночервената си коса, Робърта Райдър вече не приличаше на строг учен, занимаващ се с трудни експерименти.

— Излизам, Мишел — подвикна тя. — Ти също си свободен.

Тя взе сака си от спалнята, грабна ключовете за колата от масичката в антрето и потегли към клуба за бойни изкуства в Монпарнас, който посещаваше веднъж седмично.

По пътя си мислеше за срещата с журналиста Бен Хоуп. Беше се представила в обичайната си роля на твърд и решителен учен, който един ден щеше да натрие носа на всички. Роля, с която отдавна беше свикнала. На практика никой не подозираше колко е нестабилна ситуацията, в която се намираше. Никой не знаеше за безсънните й нощи, за дълбоката тревога и за страхът, който изпитваше. Струваха ли си всичките тези лишения? Дали не гонеше вятъра, дали не се заблуждаваше, че позицията й някога щеше да промени нещата? Парите й свършваха, скоро щеше да бъде принудена да потърси алтернативен източник на доходи — най-вероятно като частна учителка. Но тези доходи едва ли щяха да са достатъчни за собствената й издръжка, за мизерната заплата на Мишел и за финансиране на научната й дейност. През следващите два-три месеца щеше да бъде наясно дали може да продължи, или ще трябва да се откаже.

Прибра се в апартамента си някъде към пет и половина. Краката й с усилие преодоляха стръмните скърцащи стълби до третия етаж. Днешната тренировка беше доста изтощителна, а уличните задръствания изсмукаха и последните й сили.

Извади ключовете си, но в същия миг забеляза, че вратата е отворена. Може би Мишел беше забравил нещо. Само той имаше ключ освен портиерката. Но едва ли щеше да остави отключено.

Влезе и надникна през открехнатата врата на лабораторията.

— Мишел?

Не получи отговор, бутна вратата и влезе.

— О, господи!

Всичко беше обърнато наопаки. Подът беше покрит с разпилени листове хартия и преобърнати чекмеджета. Но Робърта не гледаше тях, а едрия мъж с черна качулка на главата, който се стрелна към нея.

Тя механично вдигна ръце и отби атаката на дългите пръсти, облечени в кожена ръкавица, които се насочиха към гърлото ѝ. Очевидно изненадан, нападателят се поколеба за миг, но той беше напълно достатъчен за Робърта, чийто крак се стрелна към коляното му. Ако ударът беше попаднал в целта, борбата щеше да приключи. Но мъжът успя да се дръпне и кракът ѝ само се плъзна по прасеца му. Той извика от болка и се свлече на пода.

Робърта се обърна и побягна, но мъжът я препъна с ръка и тя се строполи на дъските. Главата ѝ се удари в стената и пред очите ѝ заиграха разноцветни кръгове. Миг по-късно тя се изправи. Мъжът беше на два метра от нея, в ръката му проблесна нож. Вдигнал го високо над главата си, той се понесе към нея.

Робърта имаше известни познания в тази насока. Опитният боец държи ножа близо до тялото си и се стреми да нанесе хоризонтален удар. Подобна позиция лишава противника от възможността да се защити. Но ударът, нанесен с вдигната ръка, от горе на долу, беше съвсем друга работа. Тя знаеше, че може да го блокира — поне на теория. В клуба по карате тренираха с гумен нож, като ударите се нанасяха с умишлено забавена скорост.

Истинското острие се стрелна към нея с огромна скорост, но тя се оказа по-бърза. Едната ѝ ръка стисна китката на нападателя, а другата рязко извъртя лакътя му в посока, обратна на движението. В същото време коляното ѝ потъна в слабините му. Усети как костите на ръката му пропукаха, ушите ѝ писнаха от острая вик на болка. Лицето под маската се разкриви, ножът изтрака на пода, последван от едрото тяло. Мъжът падна по очи и нададе нов отчаян вик, тялото му се разтърси от конвулсии.

Изправена над него, Робърта го гледаше с разширени от ужас очи. Мъжът бавно се претърколи по гръб, дръжката на ножа стърчеше от слънчевия му сплит. Той я сграбчи с две ръце и направи отчаян опит да я измъкне. Броени секунди по-късно движенията му станаха забавени, конвулсийте спряха. Малки локвички кръв се появиха от двете страни на неподвижното тяло.

Клепачите ѝ затрепериха, коленете ѝ се подгънаха. Отчаяно се надяваше, че това е само кошмар и когато отвори очи на пода няма да има нито труп, нито локва кръв около него. Но, уви, трупът си беше там и я гледаше със стъклен поглед. И с отворена уста.

Всяка фибра на тялото ѝ крещеше да се маха оттук, но тя тръсна глава, клекна и протегна трепереща ръка към вътрешния джоб на черното яке. В него имаше малък, подгизнал от кръв бележник. Робърта потисна отвращението си и започна да го прелиства. Търсеше име, телефонен номер или друга полезна информация.

Бележникът се оказа почти празен. Само на последната страница бяха записани два адреса, небрежно надраскани с молив. Единият беше нейният, а другият на Мишел.

Значи са пипнали и него! Трескаво бръкна в сака за телефона, включи го и започна да прехвърля запаметените номера. Стигна до М. З. и натисна бутона за набиране.

— Хайде, обади се! Моля те, обади се! — простена през стиснати зъби тя.

Но след няколко позвънявания насреща се включи гласовата поща.

Дали да се обади в полицията? Не, нямаше време. Положително щяха да я държат цял час на телефона, преди да я свържат с когото трябва. Трябаше да стигне до дома на Мишел, и то веднага. Прескочи трупа и внимателно откряхна входната врата. Стълбището беше пусто. Излезе на площадката, заключи след себе си и хукна надолу.

Гумите изскърцаха и колата закова пред блока на Мишел. Робърта изскочи навън и изтича към домофона встрани от входната врата. Откри името на Мишел и продължително натисна бутона, нетърпеливо потропвайки с крака.

Две-три минути по-късно от входа излезе усмихната двойка и тя успя да се шмугне във фоайето, преди вратата да се затвори. Озова се в дълъг и тъмен коридор, който водеше към стълбището. Вдясно беше прозорчето на портиерната, зад която се виждаше полуотворената врата към задния двор. Апартаментът на Мишел беше на партера. Тя почука на вратата, но никой не отвори. Изчака няколко секунди, след което се обърна и изтича в двора. Прозорчето на банята беше

откряхнато. Без да се колебае нито секунда, тя се вдигна на мускули и успя да се промуши през него въпреки миниатюрните му размери.

Апартаментът се оказа празен, без никакви признания на живот. Но на кухненската маса имаше все още топла чаша кафе и остатъци от храна, а компютърът във всекидневната беше включен. Сигурно току-що е излязъл, помисли си с облекчение тя. И вероятно скоро ще се върне.

Резкият звън на телефона я накара да подскочи. След няколко сигнала се включи телефонният секретар. Познатият глас на Мишел изрече стандартния поздрав, последва продължителен сигнал и машината се включи на запис.

Робърта напрегнато слушаше гърления глас, който говореше на френски.

— Обажда се Саул. Докладът ти е получен, планът вече е в ход. Довечера ще се погрижим за БХ.

Какво става, за бога? Какъв доклад? С кого е в контакт Мишел? Нима и той, довереният помощник и приятел, се беше забъркал в тази работа? Планът вече е в ход. Раменете й потръпнаха от ужас.

Седна пред компютъра и кликна два пъти върху иконата на електронната поща. Започна да проверява изпратените имейли, главата й се замая. Не след дълго откри дълга колона имейли, маркирани като доклади с последователни номера. Най-старият беше отпреди няколко месеца, а последният беше изпратен съвсем насърко. Интервалът между тях беше един и същ — две седмици. Робърта кликна върху номер 14, очите й пробягаха по текста.

— Какъв гаден плъх си ти, Мишел! — гневно възклика тя.

Докладът точно описваше последните й научни открития, включително резултатите от експеримента с мухите в стъкленица А.

— Какво целиш, по дяволите?

Отвори последния имайл, изпратен само преди час. Към него имаше прикачен файл, но тя прочете първо текста: *Днес, 20 септември, вторник, беше проведена среща с английския журналист Бен Хоуп.* Робърта поклати глава и кликна на прикачения файл. Той се оказа запълнен с дигитални снимки. Отвори ги последователно.

Всички те документираха днешната й среща с Бен Хоуп в лабораторията. Те можеха да бъдат дело само на един човек — Мишел,

който очевидно беше използвал камерата на мобилния си телефон, докато се преструваше, че рови из папките.

Довечера ще се погрижим за БХ, потръпна тя. Беше съвсем ясно за кого става дума.

Изведнъж вдигна глава и замръзна на място. Някой идваше. Миг по-късно издрънчаха ключове, вратата се отвори. Робърта светкавично прилекна зад близкото канапе и затаи дъх. До слуха ѝ достигна познатото подсвиркане на Мишел, придружено от стъпките му по коридора.

В следващия миг той влезе в стаята, продължавайки да си подсвирква, и започна да вади продуктите от торбичката в ръцете си. После пристъпи към телефонния секретар и прослуша последното съобщение. Робърта надникна иззад облегалката на канапето, защото много ѝ се искаше да види лицето му, докато слушаше съобщението на Саул. Но Мишел само кимна, без да покаже никакви чувства.

Гаден предател, помисли си тя. Не можеше да повярва, че това е Мишел, на когото беше имала пълно доверие. Изведнъж ѝ се прииска да скочи и да го стисне за гушата, но предпазливостта ѝ надделя.

Ами ако е въоръжен? Или е по-добър от нея? Мишел очевидно имаше опасни приятели. Вероятно щеше да се окаже, че съвсем не е толкова отстъпчив и добродушен, за какъвто ѝ се представяше. Не, приската конфронтация бе лоша идея.

Мишел изтри съобщението от касетата, промърмори „каква жега, господи“ и отиде да отвори прозореца в другия край на стаята. После извади от торбичката кутийка бира и блокче шоколад, седна на един стол и включи телевизора с помощта на дистанционното. Избра канал с анимационни филми и отпи гълтка бира.

Робърта моментално прецени, че това бе нейният шанс. Изпълзя иззад канапето. Трябаше да се добере до отворения прозорец и да изскочи през него, докато домакинът зяпа анимационни филмчета.

Но едва изминала няколко сантиметра, тя се закова на място от острия вик на Мишел:

— Хей, какво правиш тук?

Младежът се надигна от стола, а тя остана на място, с наведена глава. *Пипнаха ме!*

— Аха, значи си дошла оттам — смекчи се тонът на Мишел.

Объркана и озадачена, Робърта бавно вдигна глава.

Мишел се насочи към компютъра в дъното.

— Ела тук, миличка. Ах ти, лошо коте!

Пухкавата бяла котка беше скочила на масичката и близкеше чинията с недовършената храна. Мишел я взе в ръце и започна да я гали. Котката измяука, изтръгна се от прегръдката му и избяга от стаята. Той извика, лапна одраскания си пръст и хукна след нея.

— Лютен, спри! Веднага се върни, чуваш ли?

Робърта скочи, прекоси на пръсти малкия коридор и безшумно отвори входната врата. В следващия миг беше навън. Зад гърба ѝ долетя гневният глас на Мишел, който продължаваше да хока котката.

— Излез оттам, Лютен!

12

Преди няколко месеца, когато мъжът на име Саул го потърси за пръв път, Мишел Зарди нямаше представа кой е той и какво иска от него. Молбата му беше да наблюдава работата на Робърта Райдър и да му изпраща периодични доклади. И до ден-днешен Мишел не знаеше с кого всъщност си имаше работа и защо се интересуваха от Райдър.

Но това не го засягаше. Задачата беше проста и той не задаваше въпроси. Парите бяха напълно достатъчни, за да прогонят любопитството му. Постепенно свикна с тях и започна да си мисли, че май не иска да прекара остатъка от живота си като нископлатен лаборант, още по-малко в забутаното апартаментче, което Робърта беше превърнала в лаборатория. Обещанието за по-добро бъдеще при Саул и хората зад него изглеждаше далеч по-добър вариант, то му помогна да втвърди отношението си към Робърта. Изобщо не го интересуваха истинските намерения на тези хора. Важното беше, че получава сравнително добро заплащане за работа, която изискваше минимални усилия. Веднъж на две седмици той изпращаше доклада си, а в края на месеца намираше в пощенската си кутия плик с пари.

На практика ставаше въпрос за пирамида на властта, широка в основата и тясна на върха. Основата ѝ беше изградена от множество невежи и незначителни хора като Мишел Зарди, чиято лоялност можеше да се купи евтино. На върха стоеше един-единствен човек и екип верни помощници. Само те разполагаха с информация за истинската същност и цели на организацията, чиято дейност беше забулена в тайнственост.

Двамата мъже, които несъмнено се намираха на върха на пирамидата, седяха един срещу друг и тихо разговаряха. Намираха се в една необикновена стая, разположена в кулата на елегантна вила в околностите на Рим.

Едрият мъж с авторитетна осанка до прозореца се казваше Масимилиано Узберти, а събеседникът му беше Фабрицио Северини — негов личен секретар и единствено доверено лице, с което си позволяваше да говори откrito.

— След пет години ние ще представляваме далеч по-внушителна сила от днес, приятелю — каза Узберти.

— Мисля, че вече сме такава сила — отвърна с нотка на предпазливост Северини и отпи гълтка вино от кристалната чаша. — Как ще скрием своята дейност, ако действително се разраснем още повече?

— Когато реализирам плановете си, ще отпадне необходимостта да се крием — отговори Узберти. — Настоящата ни позиция, изискваща секретност, е само една фаза от нашето развитие.

Макар да беше най-близкият човек на Узберти, Северини нямаше реална представа за амбициите му, за крайната цел на плановете, които споменаваше толкова често. Но той беше твърде умен, за да проявява прекалено любопитство. Приятелството помежду им се роди бавно, в продължение на много години, докато Узберти придобиваше все по-голяма власт, самоувереност и фанатизъм, въпреки че той не обичаше да използва тази дума. Северини беше наясно, че неговият приятел и господар (в какъвто бавно се превърна с течение на времето) е един изключително безскрупулен човек, който не се спира пред нищо. Той се страхуваше от него и знаеше, че Узберти изпитва удоволствие от този факт.

Едрият мъж се отдалечи от прозореца и седна на масата срещу него, точно под високия купол на кулата. Масата беше изработена през XVII век от солидно дърво с позлатени орнаменти. Върху нея лежеше лаптоп с дълга поредица снимки на екрана. Всички те изобразяваха мъж и жена, които разговаряха оживено. Жената беше позната: доктор Робърта Райдър, която съвсем скоро щеше да се превърне в покойната доктор Райдър.

Узберти искрено се беше надявал никога повече да не види лицето на мъжа от снимките. Благодарение на един от своите информатори той вече знаеше всичко за този англичанин, който се занимаваше с частни разследвания. Според информатора Бенедикт Хоуп имаше репутацията на изобретателен и висококвалифициран специалист. Това мнение се потвърди от изчезването на наемния убиец,

който така и не се върна да докладва за успешното изпълнение на задачата си.

Узберти не беше очаквал, че Хоуп ще стигне толкова далеч, но не се тревожеше особено. Англичанинът нямаше как да продължава по този начин.

— Монсеньор... — тихо се обади Северини.

— Да, приятелю?

— Ще ни прости ли Бог за това, което вършим?

— Разбира се, че ще ни прости! — остро отвърна Узберти. — Ние защитаваме Неговите владения!

Северини се оттегли, а архиепископът пристъпи към писалището и взе в ръце Библия с позлатени корици.

И видях Небето отворено, и ето, кон бял. Оня, Който яздеше на него, се нарича Верен и Истинен, и Той праведно съди и воюва.

Той беше облечен в дреха, обагрена с кръв, и името Му — Слово Божие. А небесните воинства, облечени в бял и чист висон, следваха подире Му на бели коне.

От устата Му излизаше остър меч, за да поразява с него народите; Той ще ги пасе с железен жезъл и ще тъпче винения лин на яростта и гнева на Бога Вседържителя.

Узберти затвори Библията и извърна поглед към прозореца. Лицето му беше мрачно. После, кимайки тържествено на някаква вътрешна мисъл, той протегна ръка към телефона.

13

Робърта се добра до ситроена и хвърли бърз поглед през рамо. Очакваше всеки миг Мишел Зарди да изскочи от блока и да се втурне след нея. Беше нервна, ръцете ѝ трепереха и дълго време не успяваха да пъхнат ключа в ключалката.

В крайна сметка подкара колата и се насочи към дома си. Извади мобилния си телефон и набра 17.

— Искам да съобщя за опит за убийство — каза тя на дежурния полицай. — В жилището ми има труп.

Продиктува адреса с прекъсващ от напрежение глас, шофирайки с една ръка.

Десет минути по-късно спря пред дома си, почти едновременно с линейката и патрулната кола. Начело на униформените беше цивилен инспектор на около трийсет и пет години.

— Аз съм инспектор Люк Симон — представи се той и заби очи в лицето ѝ. — Вие ли съобщихте за инцидента?

— Да.

— Казвате се Робърта Райдър, американска гражданинка. Имате ли документи за самоличност?

— Разбира се. — Робърта извади от чантичката си паспорта с работната виза.

Симон му хвърли един поглед и го върна обратно.

— Тук пише доктор — отбеляза той. — Може би по медицина?

— Не, аз съм биолог.

— Ясно. А сега ще ви помоля да ни покажете местопрестъплението.

Тръгнаха нагоре по стръмното стълбище. Радиостанциите на полицайите тихо пропукваха. Симон беше пръв, мрачно стиснал устни. След него вървеше Робърта, следвана от половин дузина полицаи и екипът на бърза помощ, начело със съдебния лекар с голяма чанта в ръка.

Тя започна да разказва подробностите, без да отделя поглед от зелените очи на инспектора.

— ... После той падна и се наръга на ножа... Беше едър и тежък, острието потъна дълбоко в него...

— По-късно ще вземем пълните ви показания — нетърпеливо я прекъсна Симон. — Горе има ли някой друг?

— Не. Само той.

— Той?

— То — нетърпеливо се поправи Робърта. — Имам предвид тялото.

— Оставила сте го без надзор? — вдигна вежди инспекторът. — Къде бяхте?

— При един приятел — отвърна тя и неволно се намръщи.

— Наистина ли? Добре, по-късно ще поговорим за това. Нека първо да видим трупа.

Спряха пред вратата. Робърта отключи и се дръпна встрани.

— Нали нямате нищо против, ако остана навън? — попита тя и безсилно се облегна на стената.

— Къде е тялото?

— В антрето, точно срещу вратата.

Полицайтите влязоха в апартамента, следвани от медицинския екип. Един от униформените остана на площадката с нея.

Секунди по-късно Симон се появи обратно с гневно и едновременно с това загрижено лице.

— Сигурна ли сте, че това е вашият апартамент? — попита той.

— Разбира се. Защо питате?

— Вземате ли някакви лекарства? Страдате ли от загуба на паметта, епилепсия или друго психическо заболяване? Употребявате ли наркотици или алкохол?

— Какво говорите? — смяяно го погледна Робърта. — Разбира се, че не!

— В такъв случай ми дължите обяснение! — изръмжа той, хвана я за ръката и я бутна пред себе си. Робърта влезе в антрето и зяпна от изненада.

Подът беше празен и чист. Трупът го нямаше.

— Чакам обяснение! — натъртено рече Симон.

— Може би е изпълзял навън — объркано прошепна тя. *Да бе, как не! И на всичкото отгоре е почистил кървавата следа след себе си!* Разтърка очи, главата ѝ се замая.

— Напразното разкарване на полицията е сериозно нарушение! — рязко се обърна Симон и заби тежък поглед в лицето ѝ. — Нали разбирате, че веднага мога да ви арестувам?

— Имаше труп, повярвайте ми! Не си измислям, беше тук, на пода!

— Хм — въздъхна инспекторът и се обърна към един от униформените полицаи: — Иди да ми вземеш едно кафе. — После отново насочи вниманието си към Робърта, а на лицето му изплува насмешлива усмивка. — Къде се е дянало тялото? Дали не е в тоалетната с днешния брой на „Монд“ в ръце?

— Много бих искала да имам отговор на този въпрос — объркано отвърна младата жена. — Но то беше тук, на пода!

— Претърсете апартамента! — заповядала на колегите си Симон. — Разпитайте и съседите, може би са чули нещо.

Агентите се пръснаха из жилището, а Робърта не пропусна да отбележи враждебните погледи, които ѝ хвърляха някои от тях.

— Твърдите, че ви е нападнал едър мъж, нали така? — поинтересува се Симон.

— Да.

— Но вие не сте ранена, въпреки че е държал нож?

— Не, не съм! — заекна от възмущение тя.

— И искате да повярвам, че жена с вашия ръст — някъде около метър и шейсет и пет — е успяла да убие як и въоръжен бандит, и то без дори да бъде одраскана?

— Чакайте, чакайте! Не съм казала, че съм го убила! Той сам се набучи на ножа!

— А какво е търсил тук?

— Какво търсят престъпниците в чужди апартаменти? Явно е искал да ме обере. Лабораторията ми е totally разбита.

— Лабораторията ли?

— Разбира се. Вижте сам — всичко е преобърнато с краката нагоре!

След тези думи инспекторът бутна вратата на спалнята и тя замръзна на място. Лабораторията беше подредена и чиста, всичко

беше на мястото си. По пода нямаше разпилени документи, чекмеджетата бяха прибрани. *Полудявам ли, господи?* — отчаяно се запита Робърта.

— Много подреден крадец — констатира Симон. — Иска ми се всички да бяха такива.

От вратата надникна един от униформените полициа.

— Инспекторе, съседите на етажа са си били у дома през целия следобед, но не са чули нищо — съобщи той.

Симон само изсумтя, огледа се и грабна лист хартия от бюрото.

— Какво е това? — прониза я той с поглед. — „Биологическите аспекти на науката алхимия“.

— Казах ви, че се занимавам с научна работа — заекна Робърта.

— Значи алхимията вече е наука, а? Това означава ли, че превръщате желязото в злато?

— О, я стига!

— Може би сте открили формула, с чиято помощ изчезват разни неща — каза той, хвърли листа обратно и започна да обикаля лабораторията. — Какво има тук?

Продължи Робърта да успее да го спре, Симон отвори вратите към стъклениците с мухите и стреснато отстъпи назад.

— Каква е тази гадост?!

— Част от моите изследвания — отвърна тя.

— Мухите разнасят зарази, мадам! — обади се съдебният лекар, който незабелязано се беше изправил на прага и бърчеше нос. Зад него се появиха полицайките, приключили с претърсването на апартамента.

— Нищо — обяви един от тях и хвърли враждебен поглед към Робърта.

— Кафето ви, инспекторе — пристъпи напред един от колегите му.

— Слава богу! — Симон грабна картонената чаша от ръцете му и отпи голяма гълтка. Кафето беше единствената напитка, която облекчаваше хроничното му главоболие. Нуждаеше се от почивка и здрав сън. През изминалата нощ изобщо не беше мигнал.

— Знам, че нещата изглеждат странни — започна с неестествено висок глас Робърта и бързо усети, че жестикулира повече от необходимото. — Но отново искам да повторя, че...

— Омъжена ли сте? — рязко я прекъсна Симон. — Имате ли приятел?

— Не. Преди време имах приятел, но... Всъщност какво общо има това?

— Може би сте разстроена от раздялата? — подхвърли инспекторът. — Може би сте изпаднали в стрес... — *Каква ирония, въздъхна той, спомнил си за снощния разрыв с Елен.*

— Смятате, че преживявам нервна криза, така ли? Дребната женица не е в състояние да се справя с мъжете, а?

Той само сви рамене.

— Какви са тези въпроси, по дяволите? — премина в настъпление тя. — Как се казва началникът ви?

— Трябва да бъдете по-внимателна, мадам. Не забравяйте, че сте извършили сериозно нарушение.

— Моля да ме изслушате. Според мен се планира още едно убийство. Жертвата ще бъде англичанин...

— О, така ли? Кой го планира?

— Не знам кой! Вероятно хората, които се опитаха да убият мен.

— Ако наистина е така, английският джентълмен едва ли се намира в сериозна опасност — отбеляза Симон, а на слабото му лице се изписа презрение. — Случайно да знаете кой е той? Може би приятелят, който ви е почерпил с чай, докато въображаемият труп се е изнасял от апартамента ви?

— Боже мой! — простена с отчаяна усмивка Робърта. — Моля ви, кажете ми, че не сте толкова тъп!

— Доктор Райдър, предупреждавам ви, че ще ви арестувам, ако продължавате в този дух! Ще ви затворя в килия, ще запечатам жилището ви и няма да ви пусна, докато криминалистите не го преровят из основи! — Симон захвърли празната чаша и заплашително пристъпи към нея. Лицето му беше почервяло от гняв и тя уплашено отстъпи. — Ще поискам да бъдете прегледана от полицейски лекар, а после ще ви изпратя на пълно психиатрично изследване! Ще се обърна и към Интерпол да проверят банковите ви сметки или, казано иначе, ще разпоря хастара на целия ви жалък живот! Това ли искате?

Гърбът на Робърта опря в стената. Носът му беше на сантиметър от нейния, в зелените му очи пламтеше ярост.

— Бъдете уверена, че точно това ще ви се случи! — изръмжа той.

Полицайт го гледа смяяно. Лекарят пристъпи към него и леко го докосна по рамото. Напрежението спадна, Симон бавно се отдалечи.

— Хайде, направи го! — изкреша извън себе си тя. — Арестувай ме, заключи ме в проклетата си килия! Но аз имам доказателства и зная кой стои зад всичко това!

— Искате да бъдете звезда в собствения си филм, а? — мрачно я изгледа Симон. — Сигурен съм, че много ще ви хареса, но нямам намерение да ви доставя това удоволствие! Достатъчно видях тук! Изчезващи трупове, стъкленици с мухи, алхимия, заговори за убийство. Съжалявам, доктор Райдър, но полицията не предлага грижи на жадни за внимание откачалки! — Пръстът му предупредително се вдигна. — Смятайте се за предупредена и не го правете отново, ясно? Да тръгваме — подкани останалите той и екипът му побърза да изчезне. Робърта остана сама в антрето.

Няколко секунди тя не беше в състояние да помръдне от смятане, заковала поглед във вратата, заслушана в загълъхващия тропот на полицайт надолу по стълбите. Още не можеше да повярва на случилото се. Ами сега?

Довечера ще се погрижим за БХ. Тя не знаеше какво е участието му в тази история, но беше длъжна да го предупреди. Почти не го познаваше, но ченгетата явно не приеха ситуацията сериозно. Трябваше да се свърже с Бен Хоуп и да му разкаже всичко, независимо че и тя не разбираше какво става.

Беше хвърлила визитната му картичка в кошчето за отпадъци, защото нямаше намерение да го търси. Слава богу, че не я беше прекарала през машината за унищожаване на документи. Изтича до бюрото, грабна кошчето и го обърна. На пода се изсипаха смачкани листове хартия, обелки от портокал и кутийка от безалкохолно. Картичката лежеше точно под нея, изцапана с кафяви петна от кокакола. Извади мобилния си телефон, набра номера и го притисна към ухото си.

Нещо щракна и в мембрраната прозвуча мъжки глас.

— Ало, Бен? — започна тя припряно, но после осъзна, че гласът насреща беше механичен запис. „Здравейте, свързахте се с гласовата

поща на «Ориндж». За съжаление абонатът не може да разговаря с вас...“

14

Бен избра за място на вечерната среща катедралата „Мадлен“, която се намираше в квартала на Операта. По навик избягваше да се среща с непознати в близост до жилището, което обитаваше.

Напусна малкия си апартамент в 8:20 ч. и с бърза крачка се насочи към спирката на метрото „Ришельо Друо“. Качи се в тракащия влак, слезе след две спирки и си проби път сред тълпата, изпълнила облицования с плочки перон. Излезе на улицата, на площад „Мадлен“ и се насочи към катедралата. След няколко минути беше там, запали цигара и се облегна на една от коринтските колони пред входа.

Не се наложи да чака дълго. Точно в уречения час един черен мерцедес се отклони от оживения трафик и спря до бордюра. Шофьорът в униформа излезе от колата и подвикна:

— Мосю Хоуп?

Бен кимна. Човекът любезно му отвори задната врата на лимузината, а след това се настани зад волана. Извърнал глава към прозореца, Бен мълчаливо наблюдаваше парижките булеварди. Когато напуснаха града, навън вече се смрачаваше. Тежката лимузина безшумно пое по лабиринт от тесни и зле осветени пътища. В светлината на фаровете се мяркаха дървета и храсти, тук-там се виждаха светлините на някое крайпътно заведение.

Шофьорът не прояви желание за разговор и Бен потъна в мислите си. Съдейки по колата, из pratена да го вземе, Лорио трябва да е доста преуспяващ издател, помисли си той. Но успехът на бизнеса му едва ли се дължеше на издаване на книги на езотерична тема, още по-малко на книги за алхимията. Страницата на издателство „Лорио“ в интернет показваше само няколко такива заглавия, които обаче нямаха нищо общо с темата, която го интересуваше в момента. Във всеки случай подобни книги едва ли можеха да му донесат главозамайващи успехи на книжния пазар. Но Роуз беше казал, че Лорио е истински ентузиаст. Вероятно ставаше въпрос за нещо като хоби и специален интерес към темата, която издателят включваше в творческите си

планове само за да привлече вниманието на други като него. Ако наистина е така, той може би щеше да му даде ценни указания за бъдещите търсения. Един богат колекционер не може да не притежава редки книги или неиздадени ръкописи, криещи нещо интересно. А може би... Не, не, това бе наистина безумна надежда. Трябваше да се въоръжи с търпение и да изчака резултатите от днешната среща. Въздъхна и погледна фосфоресциращия циферблат на часовника си. Пътуването би трябало скоро да свърши.

После усети как мерцедесът намали ход. Нима вече пристигнаха? Наведе се и погледна тъмния път през рамото на шофьора. Намираха се извън населено място, не се виждаха никакви къщи. В светлината на фаровете блестеше голям пътен знак:

ОПАСНОСТ! ЖЕЛЕЗОПЪТЕН ПРЕЛЕЗ!

Дървените бариери бяха вдигнати. Лимузината се плъзна под тях, стъпи на релсите и спря. Шофьорът натисна някакъв бутона на страничната конзола, централното заключване меко изщрака. В следващия миг се вдигна дебелото стъкло между него и шофьора.

— Хей, какво става? — извика Бен и започна да чука по стъклото. Гласът му прозвуча кухо в херметизираното пространство. Шофьорът не му обърна внимание. Бен опита дръжката на вратата, макар вече да знаеше, че е заключена. — Хей, защо спряхме? На теб говоря!

Без да го поглежда, шофьорът завъртя стартерния ключ и фаровете угаснаха. Отвори тежката странична врата и купето се освети от лампичката на тавана. Бен успя да забележи стоманените нишки, вплетени в дебелото междинно стъкло.

Шофьорът слезе и спокойно затръшна вратичката. Всичко отново потъна в мрак, с изключение на подскачащо светло кръгче. Човекът се отдалечаваше по пустото шосе, осветявайки пътя си с електрическо фенерче. Лъчът шареше наляво-надясно, сякаш търсеше нещо. После изведнъж се спря върху черно ауди, паркирано на петдесетина метра зад прелеза, встрани от шосето. Стоповете примигнаха и угаснаха. Шофьорът на мерцедеса се качи и колата потегли. Бен отчаяно

забълска по разделителното стъкло, а после и по страничното. Мракът се нарушаваше единствено от стоповете на другата кола, които скоро изчезнаха зад първия завой.

Бен се обърна и заопипва тапицерията на лимузината. Нищо. Отново опита вратите с нарастващо беспокойство. Трябваше да има някакъв начин за измъкване. Винаги можеше да се намери изход. Самият той беше попадал и в по-опасни ситуации.

Отвън нещата внезапно се промениха. Включи се електрически звънец, последван от серия механични шумове. Дървените бариери започнаха да се спускат. Макар и ослепен от непрогледния мрак, Бен си представи ситуацията съвсем ясно. Мерцедесът беше спрял напряко на релсите, между двете бариери. А звънецът съобщаваше за приближаването на влак.

— За всичко ли се погрижи, Годар? — попита Берже, извивайки глава към мъжа на задната седалка.

— Без проблеми — ухили се Годар и съмъкна униформената фуражка.

— В такъв случай да вървим да изпием по една бира — каза Берже и запали мотора.

— Не трябва ли да изчакаме още малко? — загрижено попита третият мъж в колата, поглеждайки нервно часовника си. После се обърна да погледне мерцедеса, който съмътно се очертаваше на петдесетина метра зад тях.

— Защо? — изръмжа Берже, включи на скорост и рязко подаде газ. — Влакът ще мине точно след две минути, а онзи нещастник няма къде да се дене!

Очите на Бен свикнаха с мрака. През страничното стъкло се виждаше част от звездното небе, на фона на което тъмнееха стръмните насипи от двете страни на линията. Между тях изплува бледо сияние, което бързо се разширяваше. Секунди по-късно то се превърна в два жълтеникови фара, които все още бяха далеч, но приближаваха с обезпокоителна бързина. До слуха му достигна глухият грохот на железните колела върху релсите.

Натисна прозореца, опитвайки се да запази спокойствие. После измъкна браунинга, хвана го за цевта и нанесе с ръкохватката няколко силни удара по стъклото, но то не поддаде. Прехвърли оръжието в дясната си ръка, закри лицето си с длан и стреля. Ушите му писнаха от детонацията, която за момент заглуши приближаващия се грохот на влака. Рамката се изкриви, по стъклото плъзна ситна паяжина, но то остана здраво. Беше блиндирано. Бен бавно свали пистолета. Нямаше смисъл да стреля в ключалките. Дебелата стомана щеше да издържи много повече от дузина 9-милиметрови куршума. Поколеба се за миг, после отново започна да бълска по стъклото. Далечните светлини ставаха все по-ярки, запълвайки пространството между насипите с призрачно бяло сияние.

Внезапно се разнесе силен трясък и той механично отскочи назад. Изкривената рамка на прозореца се изви към него.

— Вътре ли си? — долетя приглушен, но познат глас. — Бен? — Гласът беше на жена с подчертано американски акцент. Робърта Райдър!

Нов силен удар разтресе колата. Робърта удряше стъклото с щангата, която беше измъкнала от багажника на своя ситроен. Блиндираното стъкло се покри с нова, още по-гъста паяжина, но все още беше здраво. Влакът бързо се приближаваше.

— Дръж се здраво, Бен! — изкрештя тя. — Ще последва удар!

Воят на локомотива стана пронизителен, заглушавайки напълно мотора на малката кола. Ситроенът се стрелна напред, разби бариерата и се вряза в тежката задница на мерцедеса. Челното му стъкло се пръсна на ситни парченца, пронизано от дебелата греда. Робърта трескаво се вкопчи в лоста на скоростите, включи на заден и се подготви за нов удар.

Лимузината се помести на около метър напред, блокираните колела оставиха дълбоки следи в пръстта около релсите. Вторият удар вкара муцуната й под отсрещната бариера, но това не беше достатъчно.

Свит на кълбо на пода между седалките, Бен се държеше здраво. Новият удар го просна по очи. Мерцедесът прескочи втората релса и бариерата издраска покрива му.

Влакът беше на не повече от двеста метра от прелеза.

Робърта яростно натисна газта, давайки си сметка, че това бе последният ѝ шанс. Смачканата предница на малката кола се заби в средата на багажника и тя нададе кратък, тържествуващ вик. Лимузината най-после преодоля релсите.

Машинистът видя колите на прелеза и дръпна спирачката. Ушите на Робърта се изпълниха с пронизителен метален вой. Но тежката композиция не беше в състояние да спре. В рамките на кратък, но ужасен миг ситроенът остана залепен за задницата на мерцедеса, напряко на релсите. Колелата му бясно се въртяха на заден ход.

После нагънатите ламарини най-сетне се разделиха и колата на Робърта отскочи назад, миг преди тежката композиция да профучи по релсите. Течението беше толкова силно, че разклати купето. Десетина секунди по-късно влакът изчезна в нощта, червените му светлини бързо се стопиха в мрака.

Двамата останаха неподвижни в колите, заслушани в бесния ритъм на сърцата си. Бен пъхна браунинга в кобура и щракна закопчалката.

Робърта слезе от ситроена, погледна предницата му и отчаяно простена. Смазаните фарове висяха на кабелите си, капакът и калниците бяха нагънати на хармоника. Прекрачи релсите с треперещи колене и се насочи към лимузината.

— Бен! Там ли си? Говори ми, Бен!

— Тук съм, жив и здрав — долетя приглушеният отговор. — Ще можеш ли да ме измъкнеш?

Робърта се вкопчи във вратата откъм шофьора, която се отвори с изненадваща лекота.

— Уф! — ядно изпъшка тя. — Много си умна, Райдър! Това нещо през цялото време е било отворено!

Добре поне че ключовете ги нямаше на таблото. Ако бяха там, щеше да се окаже в наистина смешно положение. Влезе в колата и забарарабани с юмруци по разделителното стъкло, отвъд което съмътно белееше лицето на Бен. Миг по-късно се овладя и трескаво се огледа. Някъде трябаше да има бутон за сваляне на стъклото. Ако го откриеше, той щеше да се прехвърли отпред, а оттам и навън. Пръстите ѝ напипаха някакво копче на таблото и го натиснаха. Нищо. Системата вероятно действаше само при завъртането на стартерния ключ. По дяволите! Напипа друг бутон и рязко го натисна.

Централното заключване тихо изщрака, бутоните на задните врати отскочиха нагоре.

Пъшкайки, Бен се измъкна навън. Цялото тяло го болеше. Въпреки това не забрави да дръпне ципа на якето си и да прикрие кобура.

— Този път беше на косъм! — простена Робърта. — Добре ли си?

— Ще оживея — направи гримаса той и посочи смаchkания ситроен. — Това нещо все още ли е в движение?

— Благодаря ти, Робърта! — каза тя саркастично. — Какъв късмет, че се появи навреме, за да ми спасиш кожата!

Той не реагира. Робърта се обърна към останките от малкия автомобил.

— Трябва да ти кажа, че много си я обичам тази кола. Вече не ги произвеждат.

— Ще ти купя друга — обеща той и закуцука натам.

— Ще ми купиш, разбира се! — гневно извика тя след него. — Освен това ми дължиш обяснение!

След няколко завъртания на ключа двигателят на малката кола кихна и заработи, издавайки странни, сякаш предсмъртни хрипове. Робърта направи маневра и напусна прелеза, без да обръща внимание на пронизителния вой на гумите, триещи се в смаchканите калници. Започнаха да набират скорост, воят стана нетърпим. Нахлуващ свободно през счупеното предно стъкло, вятърът ги блъскаше в лицата. Моторът започна да прогрява, изпод смаchкания капак се появиха кълба лютив дим.

— Няма да стигнем далеч! — изкрешя тя, опитвайки се да надвие воя на вятъра.

— Карай, докато стигнем на пътя! — извика в отговор той. — Струва ми се, че на идване видях някакво заведение.

15

Ситроенът геройски ги закара до полупразното ресторантче, малко преди да предаде дух от тежката рана в пробития си радиатор. Робърта му хвърли тъжен поглед, сгущен в далечния край на паркинга, после тръгна към червената неонова реклама над входа, пред която бяха паркирани няколко коли и мотоциклети.

Вътре беше полупразно. Двама дългокоси мотористи играеха билиard в съседното помещение, отпиваха бира направо от бутилките и шумно се кикотеха.

Бен и Робърта мълчаливо се настаниха на една ъглова масичка, максимално далеч от джубокса, който бълваше оглушителна рок музика. После Бен отиде на бара и се върна с бутилка евтино червено вино и две чаши. Наля виното и побутна едната чаша към нея. Тя отпи, затвори очи и простена:

— Какъв ден, господи!

Остана известно време в това положение после тръсна глава:

— Е, време е да чуем твоята история.

— Просто чаках влака — сви рамене той.

— И почти го хвана.

— Забелязах. Благодаря, че се намеси навреме.

— Няма защо да ми благодариш! По-добре ми кажи какво, по дяволите, става и защо ние с теб се радваме на неочеквана популярност!

— Ние с теб?!

— Да, ние с теб! — гневно отвърна тя и заби показалец в покривката. — След удоволствието да се запозная с теб бях посетена от един тип, който се опита да ме убие! Оказа се, че хора, които смятах за приятели, изведнъж се превърнаха във врагове. И накрая от жилището ми тайнствено изчезна един труп, а ченгетата ме сметнаха за откачалка!

Бен внимателно изслуша разказа ѝ за преживяното през последните двайсет и четири часа.

— А като капак на всичко, опитвайки да ти спася кожата, почти бях отнесена от онзи влак! — мрачно завърши тя, замълча за момент и добави: — Предполагам, че не си получил съобщението ми...

— Какво съобщение?

— Не мислиш ли, че все пак трябва да включвашobilния си телефон, макар и от време на време?

На лицето на Бен се появи горчива усмивка. Беше изключил телефона си именно по време на разговора си с нея. Измъкна го от джоба си и натисна копчето.

— Наистина имам съобщение — простена той, видял малкото пликче в ъгъла на экрана.

— Браво, Шерлок — иронично го погледна Робърта. — Всъщност може би стана по-добре така, защото реших да ти го предам лично и тръгнах да те търся. А в момента се питам защо изобщо си направих труда.

— А как разбра къде да ме търсиш? — попита той.

— Забрави ли, че си уреди тази среща в мое присъствие? Обади ти се някакъв човек на име...

— Лорио.

— Да, май така се казваше. Имаш очарователни приятели. Но както и да е. Чух, че си уреждаш среща в Бринанкур и реших да те хвана там, в случай че вече не е късно. — Очите ѝ се заковаха в лицето му: — Искам да ми обясниш какво става, Бен! Нима всички журналисти от „Сънди Таймс“ водят толкова вълнуващ живот?

— По всичко личи, че твоят ден е бил доста по-вълнуващ от моя — отбеляза той.

— Спести ми глупостите, ако обичаш! Ти имаш нещо общо с тази история, нали?

Той не отговори.

— Попитах те нещо, Бен! — настоя тя. — Само не ми казвай, че е нещастно стечние на обстоятелствата, моля те! В рамките на един ден ти се появяваш и задаваш въпроси за работата ми, разговорът ни е заснет, а някой се опитва да премахне и двама ни! Тук му е мястото да добавя, че изобщо не вярвам на журналистическата ти версия. Кой си ти, Бен?

Той допълни чашите с вино, смачка недопущената цигара в пепелника и веднага запали нова.

— Хей! — закашля се тя. — Винаги ли правиш така?

— Да.

— Ще ми разкажеш ли за какво става въпрос, или да звъня в полицията?

— Мислиш ли, че този път ще ти повярват?

Машинистът на влака продължи пътя си със свито сърце. В момента, в който двете коли на релсите се появиха в светлината на фаровете, той вече не беше в състояние да направи каквото и да било. Пое си дълбоко въздух. Боже господи! Никога досега не му се беше случвало подобно нещо. Пред машината се бяха изпречвали зайци и сърни, нищо повече. Дори не искаше да си представи какво щеше да стане, ако колите не се бяха изтеглили навреме.

Що за идиот трябва да си, за да преминеш прелез при спуснати бариери? Вероятно са били хлапаци, занимаващи се с кражби на коли. Машинистът изпусна нова въздишка и с облекчение установи, че пулсът му започва да забавя ритъма си. Ръката му се протегна към радиостанцията.

* * *

— Мамка му!

— Нали ти казах, че трябва да изчакаме?

Тримата мъже бяха слезли от аудито и оглеждаха прелеза, на който бяха зарязали лимузината. Нодон хвърли отровен поглед към колегите си и бавно се върна в колата. Докато Берже и Годар се наливаха с бира в крайпътния бар и се хилеха на тъпите си вицове, той беше насочил вниманието си към радиото, тъй като смяташе, че то ще бъде първото, което ще съобщи за железнопътната катастрофа. Но нищо подобно не се случи и той отново настоя да се върнат на прелеза. Колегите му неохотно отстъпиха просто за да му затворят устата.

Но Нодон се оказа прав. На прелеза нямаше нищо: нито останки от кола, нито дерайлирал влак, нито мъртъв англичанин. Празният мерцедес се намираше малко встрани от релсите и съвсем не приличаше на кола, преживяла стълкновение с експресен влак.

Но още по-лошо беше вниманието, на което се радваше в момента. По тъмния лак на боята се отразяваха сините светковици на въртящи се полицейски лампи. От двете му страни бяха спрели патрулни коли.

— Това вече е лошо — изръмжа Берже и здраво стисна волана.

— Нали твърдеше, че ченгетата никога не се отбиват насам? — изгледа го Годар. — И точно по тази причина избрахме шibanото място?

— Аз ви предупредих — мрачно се обади Нодон от задната седалка.

— Но как, по дяволите...

— Този разговор е излишен, момчета. Шефът със сигурност няма да бъде доволен...

— По-добре му се обади.

— Аз ли? Ти му се обади!

Полицайтите оглеждаха местопроизшествието със служебните си фенерчета. От колите долита пропукването на радиостанции.

— Хей, Жан-Пол — подвикна единият от тях и вдигна от земята смачкана емблема на ситроен. — Тук има доста счупени стъкла, най-вероятно от фарове.

— Машинистът е докладвал за стар ситроен — обади се друг член на екипа.

— Но къде се е дянал?

— Не е стигнал далеч. Земята е подгизнала от охладителна течност.

Други двама полицаи осветяваха вътрешността на мерцедеса. Единият от тях забеляза нещо лъскаво на задната стелка и внимателно го измъкна на върха на химикалката си. Оказа се празна гилза.

— Здрасти — поздрави той. — Какво търси тук гилза от деветмилиметров куршум? — Доближи късчето метал до носа си и обяви: — Изстреляна е съвсем наскоро.

— Прибери я в торбичката за веществени доказателства.

Другото ченге вдигна смачканата визитна картичка от седалката и насочи фенерчето си към нея.

— Някакво чуждестранно име — установи той.

— Според теб какво се е случило тук?

— Казва ли ти някой? — въздъхна унiformеният.

След двайсет минути пристигна и полицейският влекач.

Смачканият мерцедес беше издигнат на платформата под светлината на сини и жълти лампи и тежкият камион потегли, ескортиран от двете патрулни коли. Релсите потънаха в мрак.

16

Рим

Двамата мъже, които посред нощ бяха вдигнали от леглото Джузепе Фераро, внимателно го придружиха нагоре по извитото стълбище на вилата. През цялото време мълчаха, тъй като думите бяха излишни. Фераро прекрасно знаеше за какво става въпрос и защо архиепископът го вика в този късен час. Вратата се отвори и той влезе в стаята със сводестия таван. Коленете му изведнъж омекнаха. Огромното помещение се осветяваше единствено от светлината на звездите, която нахлуваше през многобройните прозорци.

Масимилиано Узберти стоеше прав до писалището в далечния ъгъл. При шума на захлопналата се врата той бавно се обърна с лице към Фераро.

— Нека да ви обясня, монсеньор — започна новодошлият, който обмисляше версията си още от предната вечер, когато дойде обаждането от Париж. Той очакваше, че Узберти ще го повика във вилата, но не чак толкова скоро. Започна да сипе извинения: наел идиоти, които го подвели, изпускането на англичанина не било негова грешка, подобно нещо нямало да се повтори в бъдеще.

Узберти прекоси стаята и вдигна ръка да спре излиянията му.

— Не е нужно да се оправдаваш, Джузепе — рече с усмивка той и го прегърна през раменете. — Хора сме, всеки допуска грешки. А Господ ни проща.

Фераро зяпна от смайване. Не беше очаквал подобна реакция. Архиепископът го поведе към широкия, осветен от луната прозорец.

— Каква прекрасна нощ — прошепна той. — Не мислиш ли така, приятелю?

— Да, монсеньор... Прекрасна е.

— В такива нощи човек се чувства щастлив, че е жив, нали?

— Да, монсеньор.

— Да се живее на Божия свят е огромна привилегия.

Изправиха се пред прозореца и насочиха погледи към мастилената нощ навън. Небето беше обсипано с милиони звезди, луната беше кристално ясна, Млечният път сияеше като наниз от перли над римските хълмове.

След няколко минути Фераро се обади:

— Моля за позволението ви да се оттегля, монсеньор.

— Разбира се, разбира се — потупа го по рамото Узберти. — Но преди да си тръгнеш, искам да те представя на един мой близък приятел.

— За мен е чест, монсеньор.

— Повиках те именно за това. Той се казва Франко Боца.

— Боца?! — пребледня от смайване Фераро. — Инквизитора?!

Сърцето му изведнъж се качи в гърлото, устата му пресъхна.

— Виждам, че си чувал името на приятеля ми — доволно кимна Узберти. — Бъди спокоен, той ще се погрижи за теб.

— Какво?! Монсеньор, аз... — Фераро падна на колене пред архиепископа. — Умолявам ви с цялата си душа...

— Той те очаква долу — хладно отговори Узберти и натисна един бутон на бюрото си. Двамата здравеняци помъкнаха навън крещящия от ужас Фераро, а архиепископът се прекръсти и прошепна кратка молитва за душата му:

— In nomine patris et filii et spiritus, ego te absolve... Опрощавам те и те освобождавам от всички твои грехове в името на отца и сина и светия дух...

17

— Сега накъде? — попита Робърта, когато таксито спря пред крайпътното заведение.

— Сега ти се прибираш у дома — отвърна Бен.

— Шегуваш ли се? За нищо на света няма да се върна там!

— Къде живее асистентът ти?

— Това пък защо? — учуди се тя, докато се качваше в колата.

— Искам да му задам няколко въпроса.

— И си въобразяваш, че можеш да го направиш без мен? Аз също имам няколко въпроса към този мръсник!

— Ще стоиш настрана — тръсна глава той и извади портфейла си.

— Какво правиш? — учудено попита Робърта, наблюдавайки го как брои банкнотите.

— Вземи — пъхна ги в ръцете ѝ той. — Тук има достатъчно за нощувка в приличен хотел и за самолетен билет. Утре сутринта ще хванеш първия полет за Щатите.

Тя погледна към парите, поклати глава и ги върна.

— Слушай, приятелю. Аз съм вътре в това точно толкова, колкото и ти. И адски много искам да разбера какво, по дяволите, става. Ето защо ти предлагам да забравиш всякакви идеи за отстраняването ми.

Преди Бен да успее да реагира, тя се наведе към шофьора и му продиктува адрес в 10-и район на Париж. Онзи измърмори нещо и включи на скорост.

Пред блока на Мишел бяха спрели няколко полицейски коли с включени сини лампи. Около линейката в близост до входа се бяха струпали хора. Бен нареди на шофьора да чака, хвани Робърта за ръка и я поведе натам.

Посетителите на околните заведения се трупаха на тротоара и гледаха ужасено носилката на колелца, която екипът на „Спешна помощ“ буташе към отворената врата на автомобила. Униформените

мъже не бързаха, вероятно защото тялото на носилката беше покрито с бял чаршаф, по който имаше големи кървави петна — най-вече в областта на главата.

— Какво е станало? — попита Бен, обръщайки се към един от униформените.

— Самоубийство — мрачно отговори онзи. — Съседите са чули изстрела.

— Не става ли въпрос за младеж на име Мишел Зарди? — попита Робърта, въпреки че беше сигурна в отговора.

— Познавате ли го, мадмоазел? — равнодушно я погледна полицаят. — Ако е така, началникът със сигурност ще иска да поговори с вас.

Робърта понечи да тръгне към входа, но Бен я дръпна за ръката.

— Да се махаме! — напрегнато прошепна той. — Нищо не можеш да промениш.

— Искам да знам! — изтръгна се от хватката му Робърта и решително се насочи към вратата на блока, заградена с полицейска лента.

Бен сподавено изруга и тръгна след нея.

— Каква картийка, господи! — възкликна един от полицайите, обръщайки се към колегата до себе си. — Отнесъл е цялото си лице, дори собствената му майка няма да го познае!

Дребният цивилен, който раздаваше заповеди на полицайите в апартамента, забеляза приближаващата се Робърта и гневно изкрещя:

— Разкарайте се! Тук няма работа за репортери!

— Вие ли ръководите разследването? — попита тя. — Аз съм доктор Робърта Райдър, а Мишел е... беше мой асистент. Негово ли беше тялото, което току-що изнесохте?

— Минавахме случайно — добави Бен, успял да застане редом с нея, наведе се към ухoto й и прошепна на английски: — Не говори много, дръж се естествено!

— Вашето име, мосю? — извъртя се към него цивилният.

Бен се поколеба. Робърта положително щеше да го издаде, в случай че се представи с фалшиво име.

— Той се казва Бен Хоуп — изревари го тя, после заби очи в лицето на лейтенанта и продължи със заповеднически глас: — Ще ви кажа само едно: Мишел не се е самоубил!

— Тази жена вижда убийства навсякъде — обади се един глас зад тях. Двамата едновременно се обърнаха и сърцето на Робърта се сви при вида на инспектора, който вече я беше разпитвал в дома ѝ.

— Инспектор Люк Симон — представи се той и спокойно пристъпи към тях, фиксирайки Робърта със зелените си очи. — Нали ви предупредих да не ни губите времето? Става въпрос за несъмнено самоубийство, човекът е оставил предсмъртно писмо. Между другото, какво търсите тук?

— Какво писмо? — подозрително го изгледа тя.

Симон ѝ показва лист хартия, изписан с неравен почерк.

— Тук пише, че не издържа повече. Стрес, депресия, дългове — обичайните проблеми, на които се натъкваме всеки ден.

— Е, да — философски поклати глава лейтенантът. — Животът е гадно нещо.

— Затваряй си устата, Риго! — изръмжа Симон и се обърна към Робърта. — Попитах ви нещо, мадам. Какво търсите тук? Днес два пъти ме алармират за фалшиви убийства и два пъти се натъквам на вас!

— Я дайте да видя писмото! — безцеремонно го прекъсна тя. — Той никога не би написал подобно нещо!

— Моля да я извините — намеси се Бен, заставайки пред Робърта, за да прекъсне излиянията ѝ. — Годеницата ми е доста разстроена, но ние вече си тръгваме. — Той я дръпна за ръката и я повлече след себе си, а инспекторът остана да гледа след тях, докато полицайт се суетяха наоколо.

— Твоята годеница, а? — изсъска Робърта. — Какво означава това? И престани да стискаш ръката ми, защото боли!

— Мълквай! Нима искаш да прекараме следващите десет часа в полицията и да даваме показания?

— Не е самоубийство! — тръсна глава тя.

— Знам, че не е — кимна той и се наведе към ухoto ѝ. — А сега ме слушай внимателно, защото разполагаме с броени секунди. Забелязваш ли нещо, което да е различно от преди? Преместено, променено?

— Някой е бил тук — отвърна тя и посочи бюрото на Мишел, стараейки се да не гледа кървавите петна по стените и тавана. Върху плота нямаше нищо, компютърът беше изчезнал.

— Риго, разкарай тези хора! — извика Симон. — Хайде, размърдайте се!

— Видяхме достатъчно, да вървим — прошепна Бен и я поведе към вратата.

Но инспектор Симон се изпречи на пътя им и впи очи в лицето на Робърта.

— Надявам се, че нямате намерение да напускате града, доктор Райдър! — мрачно процеди той. — Може би ще се наложи да поговорим още веднъж!

Остана да гледа намръщено след неканените посетители, а Риго му хвърли изразителен поглед и се почука с пръст по главата.

— Шантави американци! — обяви той. — Гледат прекалено много холивудски филми!

— Може би — замислено отвърна Симон.

18

Монпелие, Южна Франция

— Марк, подай ми отвертката... Чуваш ли, Марк? Къде изчезна бе, заплес? — Зарязвайки висящите във всички посоки жици, електротехникът слезе от стълбата и започна да се оглежда. — Този малък нещастник никога няма да научи занаята! Къде ли се е запиял?

Хлапето му създаваше проблеми и той дълбоко съжаляваше, че го взе на работа. Но Натали, снахата, никога нямаше да разбере, че синчето ѝ бе същият загубеняк като баща си.

— Ела да видиш нещо, чicho Ришар! — извика хлапакът и гласът му отекна в тесния бетонен коридор. Електротехникът оставил инструментите, избърса ръце в работния комбинезон и тръгна по посока на гласа. В дъното на коридора тъмнееше неголяма ниша. Зад отворената метална врата видя каменни стъпала, спускащи се надолу.

— Какво правиш там, да те вземат мътните? — надникна в дупката Ришар.

— Ела, ела! — отвърна възбуденияят глас на момчето. — Много е странно!

Ришар въздъхна и заслиза по стълбите. Не след дълго се озова в обширно подземие с каменни колони.

— Какво толкова? — изръмжа той. — Мазе като мазе. Хайде, идвай! Не е позволено да се мотаеш тук.

— Добре де, но първо виж това — отвърна младият Марк и насочи фенерчето си към някакви железни клетки, съмътно проблясващи в мрака. От стената зад тях стърчаха големи метални халки, под които имаше метални маси.

— Хайде, изчезвай оттук!

— Какво е това според теб?

— Откъде да знам? Сигурно са кучешки клетки.

— Никой не държи кучета в мазе — поклати глава Марк и събърчи нос от силната миризма на дезинфектанти, която идваше от далечния ъгъл. Фенерчето освети отвора към канализацията в пода.

— Мърдай, момче — изръмжа Ришар. — Бавиш ме и ще закъснея за следващата поръчка.

— Чакай малко — отвърна момчето и се наведе да вдигне нещо лъскаво, попаднало под лъча на фенерчето.

Ришар се приближи, хвана ръката му и го повлече към стълбите.

— Виж какво ще ти кажа, момко! Упражнявам този занаят още отпреди да си се родил и знам едно: ако искаш да си запазиш хляба, трябва да си гледаш работата и да си държиш устата затворена! Ясно ли ти е?

— Ясно ми е — кимна момчето. — Но...

— Няма „но“! Ела да ми помогнеш с проклетото осветление!

19

През последните шест години Бен работеше сам. Това му позволяваше да се наслаждава на свободата, да спи където пожелае, да се придвижва максимално бързо и леко, незабелязано да влиза и излиза от набелязаните места и — най-важното — да отговаря само за себе си и за никой друг. Но в момента, нарушивайки собствените си правила, той се беше ангажирал с тази жена и вече я усещаше като воденичен камък на шията си.

Добраха се до „тайната квартира“ по един доста заобиколен маршрут. Изражението на Робърта ставаше все по-озадачено, докато го следваше по тясната павирана алея, подземния паркинг и нагоре по стълбите, водещи до блиндираната врата.

— Тук ли живееш?

— „Дом, сладък дом!“ — пропя той, докато заключваше металната врата и набираше кода за неутрализиране на алармата. После щракна лампата и Робърта учудено се огледа.

— Какво е това? Жилището на един спартанец?

— Искаш ли кафе? Или нещо за хапване?

— Предпочитам кафе.

Бен влезе в кухничката и запали газовия котлон под малката кафеварка. Няколко минути по-късно кафето беше готово и той го сервира на масата заедно с горещо мляко в тенджерка. После отвори месна консерва, затопли я на печката и разпредели съдържанието ѝ в две чинии. Отвори една бутилка от запасите си от евтино червено вино и напълни чаши.

— Трябва да хапнеш нещо — подкани я той, забелязал, че Робърта не докосва чинията пред себе си.

— Не съм гладна.

— Е, добре — сви рамене Бен, омете съдържанието на своята чиния и придърпа нейната. След като утоли вълчия си апетит и поля храната с няколко гълтки вино, той внимателно я погледна. Робърта

седеше с глава между длани и леко трепереше. Той стана, излезе от кухнята, върна се с меко одеяло и го наметна върху раменете ѝ.

— Мисля само за Мишел — прошепна след известно време тя.

— Той не ти е бил приятел — напомни Й Бен.

— Знам, но... — Тя въздъхна, изтри сълзите си, по лицето ѝ пробяга нещо като усмивка. — Държа се глупаво, нали?

— Не. Просто проявяваш състрадание.

— Казваш го така, сякаш е нещо рядко.

— Наистина е рядко.

— Ти самият проявяваш ли състрадание?

— Не — отвърна той и наля в чашата си остатъка от виното. — Не проявявам. — Погледна часовника си, опразни чашата и се изправи.

— Късно е, утре ме чака работа.

Донесе от всекидневната няколко одеяла и ги хвърли на пода заедно с една от възглавничките на канапето.

— Какво правиш?

— Приготвям ти леглото.

— На това ли му викаш легло?

— Можеше да пренощуваш и в „Риц“ — сви рамене той. — Доколкото си спомням, подобна възможност ти беше предложена... — Забеляза изражението на лицето ѝ и добави: — Спалнята е само една.

— И по тази причина предлагаш на гостите си да спят на пода?

— Ако това ще те утеши, ти си първият гост, който нощува тук.

А сега ми подай чантата си.

— Моля?

— Искам чантата ти — повтори той, дръпна я от ръцете ѝ и започна да рови в нея.

— Хей, какво правиш? — извика Робърта и протегна ръце.

Той я отблъсна, извади мобилния ѝ телефон и го пъхна в джоба си.

— Другото можеш да го задържиш.

— Защо ми вземаш телефона?

— Защото не искам да провеждаш никакви разговори оттук.

— Господи! Ти действително имаш голям проблем с доверието!

— Вярвам само на себе си — отсече Бен, но веднага си даде сметка, че това не отговаря на истината.

Робърта спа зле, вероятно защото не можеше да прогони от съзнанието си събитията от отминалния дълъг и тежък ден. *Сигурно съм луда, въздъхна тя. Би трябвало да взема парите и да хвана първия самолет за Щатите. Какво ме кара да остана с този Бен Хоуп? Що за птица е той?* Хладната му резервираност я плашише. Както и светлите му очи, които бяха абсолютно непроницаеми. На практика не знаеше нищо за него или много по-малко, отколкото той за нея.

Чу някакъв глас и главата ѝ изведнъж се изпразни от всякаакви мисли. Надигна се и направи опит да открие вещите си в чуждата тъмна стая. Няколко секунди по-късно се ориентира и установи, че гласът идва откъм спалнята. Беше Бен, но тя можеше да разбере думите му. Гласът стана по-сilen, изразявайки някакъв протест. Дали говори по телефона? Робърта стана от импровизираното легло и пропълзя към вратата.

Почти веднага разбра, че той не говори, а стене. Гласът му изразяваше непоносима болка. Изломоти нещо неразбирамо, а после нададе силен вик. Миг преди да отвори вратата, Робърта си даде сметка, че мъжът в спалнята сънуващо кошмари.

— Не отивай там, Рут! — изкрещя той. — Не, не! Моля те, не ме изоставяй!

Виковете постепенно преминаха в тихо стенание. Застанала пред вратата в тъмното, Робърта дълго време слуша отчаяните му ридания.

20

Още от детските си години в най-изостаналия район на Сардиния Франко Боца обичаше да причинява болка. Първите му жертви бяха насекомите и червеите, които измъчваше и разчленяваше бавно часове наред, с невероятна изобретателност и огромна наслада. Още преди да навърши осем години, той започна да прилага уменията си върху малки птички и млекопитаещи. Сред първите му жертви бяха няколко голи пиленца, които откри в гнездото им. По-късно започнаха да изчезват домашните кучета в селото. В юношеска възраст Франко вече беше изпечен мъчител, владеещ много и разнообразни начини да причинява чудовищна болка. И това му харесваше. Карава го да се чувства жив.

На тринайсет, когато заряза училището, се роди и привързаността му към католицизма. Беше силно привлечен от по-жестоките образци на християнската традиция: короната от тръни и кървящите рани на Христос, пироните, с които крайниците му бяха приковани към кръста. За да може да се запознае с приятно зловещата история на християнската църква, Франко положи усилия да се раздели с неграмотността. Един ден попадна на книга, която описваше гоненията на еретиците от средновековната инквизиция. В нея прочете как през 1210 г. водачът на църковната армия превзел една катарска крепост и заповядал да бъдат избодени очите на стотина еретици, след което да им отрежат ушите, носовете и устните и да ги развеждат около други укрепления на еретиците за назидание. Момчето бе дълбоко впечатлено от ужасяващите наказания. Нощем, отворило широко очи в мрака, то си представяше, че взема участие в тях.

Франко се влюби в религиозното изкуство. С готовност извървяващ пеша километрите до близкото градче, в чиято обществена библиотека се съхраняваха десетки мрачни литографии, изобразяващи религиозното потисничество. Любимата му картина беше „Каруца със сено“ на Йеронимус Бош, рисувана в края на XV век. Тя показваше изстъпленията на страховити демони, които

разчленяваха с копия и брадви телата на нещастните си жертви. Но това, което го възбуджаше най-много, беше голата жена между тях. Сластната му възбуда не се дължеше толкова на голото женско тяло с отвратителна черна жаба върху гениталиите, колкото на факта, че жената беше вещица, осъдена да бъде изгорена на клада. Именно този факт караше устата му да пресъхва, а сърцето му да се свива в сладко-мъчително очакване.

Франко си направи труда да изчете всичко, свързано с картината на Бош. Така научи за жестоките гонения, на които Католическата църква подлагала всички жени, заподозрени в съюз с дявола. Това станало в края на XV век, когато папа Инокентий VIII издал прочутата си „Була срещу вещиците“, с която Ватиканът узаконил изтезанията и изгарянията на заподозрените в магьосничество.

Любопитството на момчето беше възбудено до крайност и то продължи да търси публикации с подобна тематика. Така попадна на книгата, известна като „Malleus Malificarum“, или „Чукът на вещиците“ — официалният наръчник на Инквизицията, описващ в детайли садистичните похвати на Божиите служители, които се къпеха в кръвта на еретиците. Тази книга породи у Франко граничещия с насилие ужас от женската сексуалност, широко разпространен сред християните през средновековието. Жената, поддържаща сексуални контакти и изпитваща удоволствие от тях, нямаше как да не е годеница на дявола. Затова трябваше да умре, и то по най-жесток начин. Това най-много му харесваше.

Постепенно Франко се превърна в познавач на кървавото минало на Инквизицията и Католическата църква, която я беше създала. Докато другите се възхищаваха на прекрасните творения на Ботичели и Микеланджело в Сикстинската капела заради самото изкуство, Франко изпитваше дълбоко вътрешно удовлетворение от факта, че тези шедьоври са били създадени по поръчка на Църквата, докато четвърт милион жени в цяла Европа са били изгорени на кладата с благословията на папата. Колкото повече познания придобиваше, толкова по-силно ставаше убеждението му, че приемането на католическата вяра и нейното наследство — мълчаливо или по друг начин, означава съгласие с масовите убийства, войната, потисничеството, изтезанията и корупцията, извършвани в

продължение на векове. Той беше открил своето духовно призвание и нищо повече не му трябваше.

Така настъпи 1977 г., когато Франко реши да се ожени за своята отдавнашна избраница Мария, дъщеря на местния ковач. Направи го неохотно, главно за да изпълни желанието на родителите си.

През първата брачна нощ откри, че е напълно импотентен. По онова време това не го обезпокои кой знае колко, защото вече знаеше, че само болката може да му донесе възбуда и удоволствие. Чувстваше се господар на положението единствено с нож в ръка. Така изтече известно време. Той продължаваше да демонстрира пълно сексуално равнодушие към жена си. В крайна сметка Мария не издържа и една вечер, няколко месеца след сватбата, изгуби самообладание.

— Ще си потърся някой истински мъж! — изкрештя тя. — А след това ще разкажа на всички, че съпругът ми е един жалък кастрат!

Вече двайсетгодишен, Франко беше станал здрав и силен като бик. Вбесен от думите на жена си, той я сграбчи за косата и я помъкна към спалнята. Там я зашемети със силен удар, хвърли я на леглото и заби ножа си в плътта ѝ.

През тази нощ Франко откри как получава удоволствие от жените. Не беше нужно да ги докосва, достатъчно беше да даде воля на ножа си. Остави Мария завързана за леглото, обезобразена завинаги, и побърза да напусне селото. Бащата и братята ѝ тръгнаха да го преследват, обладани от жажда за мъст.

Никога през живота си не беше пътувал далеч от селото и по тази причина бързо се загуби сред девствените сардински гъсталаци — гладен и без пукната пара. Няколко вечери по-късно беше отбит от Салваторе, големият брат на Мария, докато молеше за храна съдържателя на една кръчма близо до Каляри. Без да се колебае нито секунда, Салваторе се промъкна зад гърба му и преряза гърлото му с големия си нож. Но макар и сериозно ранен, Франко се оказа по-силен. Той успя да надвие Салваторе и да забие ножа си в гърдите му.

Това беше първото му убийство, но нямаше да бъде последното. Прерови джобовете на убития си роднина, взе му парите и се качи на първия ферибот за континента. Прерязаното му гърло постепенно заздравя, но говорът му завинаги се превърна в напрегнат и дрезгав шепот.

Вендетата принуди Франко Боца да напусне Сардиния завинаги. Той обикаляше южните части на Италия, работеше каквото му попадне, но в душата му винаги тлееше желанието да причинява болка. Способностите му бяха оценени от мафията още преди да навърши двайсет и четири и той постепенно се наложи като експерт по мъченията на заловените врагове. Славата му на безмилостен и коравосърден садист се разнесе из подземния свят. Към него се обръщаха в случаите, когато животът на жертвата трябваше да бъде максимално удължен за сметка на болката. Франко Боца се превърна във всепризнат маestro и получи прякора „Инквизитора“.

Когато не прилагаше майсторството си върху някой загазил престъпник, той обикаляше нощем улиците и подмамваше проститутки към ужасна смърт с шептящия си глас. Жалките им останки започнаха да се появяват в евтини хотелски стаи из цяла Южна Италия, хората заговориха за „чудовището“, което пирува с болката и смъртта така, както вампирите с кръв. Но Инквизитора беше неуловим, майсторски прикривайки следите си. Полицейското му досие беше чисто като девствеността му.

Един ден в средата на 1997 г. Франко Боца получи неочеквано телефонно обаждане — не от поредния мафиотски бос, а от един ватикански епископ.

Славата на Инквизитора в подземния свят най-после беше стигнала до ушите на Масимилиано Узберти. А фанатичната му привързаност към религията и страстното му желание да наказва грешниците бяха точно качествата, от които се нуждаеше новата организация на Узберти. Изслушал офертата, Боца веднага я прие. Бъдещата роля напълно отговаряше на желанията му.

Организацията носеше името „Gladius Domini“, Божият меч.
И Франко Боца се превърна в неговото острие.

21

— Добър ден, бихте ли ме свързали с мосю Лорио?

— Съжалявам, мосю, но в момента той е в чужбина — отговори секретарката. — Ще се върне през декември.

— Но той ми се обади вчера.

— Страхувам се, че това е невъзможно — озадачено каза жената.

— Мосю Лорио е в Америка вече цял месец.

— Моля да ме извините, вероятно съм се заблудил — рече Бен.

— Той нали все още живее във вила „Марго“ в Бринанкур?

— В Бринанкур ли? Не, не. Мосю Лорио живее тук, в Париж. Според мен наистина сте се заблудили. Приятен ден. — И затвори.

Всичко беше ясно. Лорио изобщо не го беше търсил, а идеята за влака принадлежеше на други хора. Точно както подозираше.

Бен запали цигара и се замисли. Уликите сочеха в съвсем друга посока. Бе потърсил Лорио от лабораторията на Робърта, в присъствието на Мишел Зарди, който беше чул разговора и беше запомнил телефонния номер. Младежът бе излязъл веднага под претекст, че трябва да купи риба за котката си. И да продиктува номера на съучастниците си. След това го бяха потърсили от името на Лорио — с цената на известен риск, разбира се — защото истинският Лорио също би могъл да му се обади. Вероятно са направили проверка и са установили, че не е в града. Планът не беше съвършен, но им беше свършил работа. Бен бе позволил да го отвлекат с лекотата, с която човек си откъсва ябълка от дървото. Само навременната поява на Робърта го беше спасила от сигурна смърт. Ако не беше тя, в момента от него щеше да има само кървава следа по релсите.

Нима започваше да губи връзка с действителността? Това не трябва да се повтаря, никога!

По всичко личеше, че хората, които преследваха Робърта, преследват и него. А това означаваше само едно: работата беше сериозна и той трябваше да се захване с нея, независимо дали му харесваше, или не.

Той крачеше бавно покрай редиците употребявани коли и внимателно ги оглеждаше. Трябваше му нещо бързо и практично. Непретенциозно и не прекалено старо.

— А тази? — спря се той и посочи една от колите.

Автомонтърът избърса ръце в комбинезона, оставяйки мазни следи по синия плат.

— Само на една година е, в перфектно състояние — отвърна той.

— Как възнамерявате да платите?

— В брой, ако не възразявате — потупа джоба си Бен.

Десет минути по-късно вече натискаше газта на жълтото пежо 206 по авеню Дьо Гравел в посока на околовръстната магистрала на Париж.

— Струва ми се, че пилееш доста пари за обикновен журналист — отбеляза от съседната седалка Робърта.

Цяла сутрин Бен беше мислил какво да прави с нея. Първата му реакция бе да ѝ даде пари за връщане в Щатите, за да се отърве от нея. Но след известен размисъл стигна до заключението, че би могла да му бъде полезна и тук, в Европа. Желанието ѝ да разбере какво става съвпадаше с неговото. В момента тя без съмнение предпочиташе да остане до него — както от страх, така и поради болезненото си любопитство. Ако продължава да не ѝ се доверява и да я държи в неизвестност, това без съмнение щеше да се промени.

— Добре, предавам се — рече с въздиха той и вдигна крака си от педала на газта, тъй като наблизаваха обичайното задръстване преди входа на магистралата. — Не съм журналист.

— Знаех си! — плесна с ръце тя. — Ще бъдете ли така любезен да ме осведомите с какво всъщност се занимавате, мистър Бенедикт Хоуп? Между другото, това ли е истинското ти име?

— Да речем, че съм търсач — промърмори той, опитвайки се да открие пролука в трафика. В следващия миг моторът изрева и малката спортна кола се стрелна напред с такава скорост, че гърбовете им залепнаха за седалките.

— Търсач на какво? На неприятности?

— И така може да се каже — пусна крива усмивка той. — Понякога действително си търся белята, но този път нещата станаха

прекалено сериозни.

— Какво търсиш? И защо дойде при мен?

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Да.

— Търся алхимика Фулканели.

— Ох! — зяпна Робърта, но бързо се овладя. — Добре, продължавай.

— Всъщност търся негов ръкопис. Не съм сигурен дали го е написал лично, или просто е бил негово притежание.

— Ръкописът на Фулканели значи — проточи тя. — Този стар мит!

— Чувала ли си за него?

— Разбира се.

— Но мислиш, че не съществува, така ли?

— Кой знае? — сви рамене тя. — Този ръкопис е нещо като Светия Граал на алхимията. Едни твърдят, че съществува, други отричат. Но никой не знае какво представлява и какво има в него. А на теб за какво ти е? Не ми приличаш на човек, който се увлича от подобни митове.

— Това е първият комплимент, който чувам от теб — усмихна се Бен.

— Не го приемай прекалено сериозно — изгледа го тя. — Не ми отговори на въпроса.

— На мен не ми трябва — отвърна след кратка пауза Бен. — Работя за един клиент.

— Който най-вероятно търси лек за тежка болест? Сега разбирам защо си ме потърсил. Трябва ти лекарство. Клиентът ти е болен, нали?

— Да кажем, че отчаяно се нуждае от лекарство — неопределено отвърна Бен.

— Сигурно е така — кимна Робърта. — А сега ще ми кажеш ли накъде си насочил новата си играчка?

— Чувала ли си името Жак Клеман? — отвърна с въпрос той.

— Разбира се. През двайсетте години на миналия век Клеман е бил помощник на Фулканели. Защо питаш?

— Според мълвата, малко преди да изчезне, Фулканели му е предал за съхранение някакви документи... — Бен направи малка пауза, срещна очаквателния й поглед и продължи: — Станало е в

далечната хиляда деветстотин двайсет и шеста година. Клеман отдавна е мъртъв, но аз искам да разбера какво точно му е дал Фулканели.

— Как ще го разбереш?

— Първата ми работа беше да проверя дали Клеман има живи роднини. Бях убеден, че те ще могат да ми помогнат.

— И?

— Открих сина му. Казва се Андре, богат банкер в пенсия, който не беше особено общителен. При споменаването на Фулканели той и съпругата му буквално ме изгониха.

— Винаги става така, когато се споменава думичката „алхимия“

— отбелая Робърта. — Добре дошъл в клуба.

— Както и да е — въздъхна Бен. — Не мислех, че ще ги чуя отново, но тази сутрин, докато ти още спеше, те ми се обадиха по телефона.

— Кой от тях?

— Пиер, техният син. Проведохме доста интересен разговор. Okaza се, че Андре има брат на име Гастон, който е черната овца в семейството. Той имал желание да продължи делото на баща си, което Андре ненавиждал и смятал за магьосничество.

— Това е обяснимо — кимна Робърта.

— На практика Гастон бил лишен от наследство и прогонен, защото бил срам за фамилията. Не искали да имат нищо общо с него.

— Той жив ли е още?

— Да. Живее недалеч оттук, в стара ферма.

— Натам ли пътуваме? — облегна се в седалката Робърта.

— Не очаквай кой знае какво — предупреди я Бен. — По всяка вероятност става въпрос за човек, който не е с всички си. Ти как им викаше?

— Откачалки. Така да се каже технически термин.

— Непременно ще го запомня.

— Мислиш, че Гастон Клеман все още пази документите, предадени от Фулканели на баща му...

— Струва си да проверим.

— Всичко това е много интересно, но какво става с намеренията ти да откриеш кой и защо се опитва да ни убие?

— Още не съм свършил — стрелна я с поглед той. — Piер Клеман ми каза и още нещо: аз не съм първият, който е разпитвал баща

му за Фулканели. Преди няколко дни той бил посетен от трима мъже, които му задавали същите въпроси, а в допълнение разпитвали и за мен. Изглежда, че всичко е свързано по някакъв начин — ти, аз, преследвачите ни, ръкописът.

— Но как? — объркано го погледна тя.

— Все още не знам.

Въпросът е как тримата мъже са научили за Гастон Клеман, добави на себе си Бен.

Може би в момента пътуваха към поредния капан.

Около час по-късно се добраха до порутената ферма, в която според думите на Пиер Клеман живееше чично му. Спряха пред дъсчена ограда на около половин километър от пътя и Бен направи справка с импровизираната си карта.

— Тук е — каза той.

Тръгнаха пеш към фермата. Ниско надвисналите над главите им облаци обещаваха скорошен дъжд. Бен незабелязано разкопча кобура си, а ръката му остана върху якето, на сантиметри от ръкохватката на пистолета. От двете страни на покрития с каменни плохи двор се издигаха занемарени постройки. В дъното се виждаше полусрутен обор, залепен за дъсчен хамбар със заковани прозорци. Тънка струйка дим се виеше от прогнил ламаринен кюнец.

Бен внимателно се огледа, готов за всякакви изненади. Но наоколо беше пусто.

Хамбарът изглеждаше празен. Вътрешността му беше задимена, въздухът тегнеше от странна и доста неприятна миризма. Единственото помещение се освещаваше от слабата дневна светлина, която проникваше през закованите с дъски мръсни прозорци. През една дупка в покрива с цвърчене влитаха и излитаха птички. На платформа върху ниски колове в ъгъла се виждаше старо кресло с изтърбушена тапицерия, маса с очукан телевизор и покрито с мръсни одеяла легло. В другия ѹ край имаше огромно, покрито със сажди огнище, през чиито паянтови железни вратички излизаше задушлив дим с неприятна миризма. Около огнището бяха наредени грубо скованы маси, отрупани с книги, листове хартия и стъклени контейнери, свързани с гумени и пластмасови маркучи. Върху няколко

спиртника клокочеха странни субстанции, които воняха ужасно. В тъмния ъгъл бяха струпани всякакви боклуци — щайги, счупени контейнери, купища празни бутилки.

- Каква дупка, господи! — промълви Робърта.
- Поне няма мухи — отбеляза Бен.
- Много смешно! — сухо каза тя, после мрачно поклати глава.
- Гадняр!

Бен се насочи към една от масите, върху която лежеше стар ръкопис, притиснат в краищата от едри късове кварцов кристал. Взе го и започна да го прелиства. Във въздуха се вдигна облак прах, миниатюрните частици затанцуваха на светлината, проникваща от процепа на близкия прозорец. Бен започна да чете думите, изписани с едър и равен почерк:

Ако билката чу-шен удължава живота, значи си струва човек да опита този еликсир.

Златото е метал, който не се разпада и не изчезва с времето.

Затова е най-ценното нещо на този свят.

Ако алхимикът създаде този еликсир, животът ще стане вечен.

Белите коси отново ще станат черни, опадалите зъби ще поникнат отново, изкуфелият старец ще се превърне в кипящ от жизненост младеж, бабичката отново ще стане девойка.

Всички, които са понесли пораженията на времето, ще започнат нов живот.

— Откри ли нещо? — попита Робърта, надничайки над рамото му.

— Не знам. Но това тук ми изглежда интересно.

— Дай да видя — застана до него тя и очите ѝ пробягаха по написаното.

Бен огледа масата, но върху нея нямаше нищо друго, което да прилича на древния ръкопис. Купищата прашна хартия с назъбени

краища съдържаха някакви странини диаграми, чертежи и непознати символи.

— Случайно да имаш понятие за какво служи всичко това? — попита с въздишка той.

— Бен?

Той взе някаква стара книга, издуха праха от корицата и разсеяно попита:

— Какво?

— Имаме си компания.

22

Ръката му се стрелна към пистолета, после се отпусна. Към тях се приближаваше старец с дълга сива коса и спълстена брада. Очите му гневно светеха под гъстите вежди. Подпираше се на тояга, а краката му шумно се влачеха по каменния под.

— Остави го на мястото му! — извика той и насочи костеливия си пръст към Робърта. — Не го докосвай!

Тя се подчини и остави свитъка на масата, който бързо се нави на руло. Старецът го сграбчи и здраво го притисна до гърдите си. Беше облечен в старо и мръсно палто, което висеше на дрипи от костеливите му рамене.

— Кои сте вие? — попита той, показвайки два реда черни и полуизгнили зъби. — Какво търсите в дома ми?

Робърта го гледаше втренчено. Приличаше ѝ на бездомник, прекарал последните трийсет години под парижките мостове. Господи, а аз се опитвам да убедя света да приеме тези хора сериозно!

— Търсим мосю Гастон Клеман — учтиво отговори Бен. — Съжалявам, но вратата беше отворена.

— Кои сте вие? — повтори старецът, размаха бастуна си и отстъпи към прозореца. — Ако сте от полицията, нямате работа тук!

— Не сме от полицията. Искаме да ви зададем няколко въпроса, нищо повече.

— Аз съм Гастон Клеман — процеди през зъби старецът. — Казвайте какво искате!

После коленете му изведенъж се подгънаха, той изпусна ръкописа и бастуна и рухна на пода. Бен му помогна да стане и го настани в изтърбушеното кресло. Възрастният алхимик се закашля и се изплю в мръсната си кърничка.

— Казвам се Бенедикт Хоуп и търся ръкопис, принадлежащ на Фулканели — наведе се над него по-младият мъж. — Да повикам ли лекар, мосю? Според мен не изглеждате добре...

Клеман престана да кашля, напълни дробовете си с въздух и избърса уста с опакото на дланта си. Костеливите му ръце бяха обезобразени от артрит, сини вени издужаха бледата им кожа.

— Добре съм — изграчи той, изви глава и се втренчи в лицето на Бен. — Фулканели?

— Той е бил учител на баща ви, нали?

— Да, баща ми е научил много от него — кимна старецът и замислено се облегна назад. От устата му излетя неразбрано ломотене, изражението му беше объркано.

Бен вдигна бастуна и го опря до стола, след което започна да развива свитъка.

— Не смея да допусна, че...

Зърнал ръкописа в ръцете му, Клеман бързо се оживи. Костеливата му ръка се стрелна напред.

— Дай ми го!

— Какво представлява този ръкопис?

— Какво те интересува? Той се нарича „Тайната на вечния живот“ и е безценен. Китайски, писан през втори век. — Очите на стареца бавно се проясниха. Той стана и насочи костеливия си показалец в гърдите на Бен. — Какво искаш, по дяволите? Май и ти си от онези гадни чужденци, които искат да ме окрадат, а?

Пръстите на другата му ръка потърсиха бастуна.

— Не, мосю, ние не сме крадци — увери го Бен. — Просто ни трябва малко информация.

— Информация значи! — изплю се на дъските Клеман. — Същото ми каза и онзи мръсник Клаус Райнфелд! — Бастунът се стовари върху масата, вдигайки облаци прах. — Мръсният крадлив шваба! — Ръцете му грабнаха стъкленица с кипяща зелена течност, на устата му се появи пяна. — Изчезвайте оттук! Веднага!

После силите отново го напуснаха, коленете му се подгънаха и тялото му рухна на пода. Стъкленицата се счупи, зелената течност се разля по мръсните дъски.

С дружни усилия Робърта и Бен вдигнаха болния старец и му помогнаха да се качи на платформата с леглото. Той се отпусна на ръба, блед и безпомощен. Робърта му донесе чаша вода. Скоро Клеман се успокои и демонстрира известно желание да разговаря с тях.

— Можете да ми се доверите — меко рече Бен. — Нямам намерение да открадна нищо, дори обратното: готов съм да ви платя за информацията, която ме интересува. Съгласен ли сте?

Клеман отпи гълтка вода и кимна.

— Много добре. Сега искам да ме слушате внимателно. През хиляда деветстотин двайсет и шеста година, малко преди да изчезне, Фулканели предал няколко документа на баща ви Жак Клеман. Интересува ме дали сред тези документи фигурира и някакъв алхимически ръкопис, който учителят му е доверил.

— Баща ми разполагаше с много документи — поклати глава Клеман. — Но преди да умре, той унищожи повечето от тях. — По лицето му пробяга гневна гримаса. — А онези, които останаха, бяха откраднати!

— От онзи Райнфелд, когото споменахте? — попита Бен. — Кой е той?

— Клаус Райнфелд! — процеди с омраза Клеман и сбръцканите му бузи порозовяха. — Мръсникът беше мой асистент. Появи се гол като пушка, само с една риза на гърба си, и заяви, че иска да овладее тайните на алхимията. А аз глупакът го приех, дадох му подслон и храна и започнах да го уча! — Старецът се задави от гняв. — Доверих му се, но той ме предаде! От десет години не съм го виждал!

— Казвате, че този Клаус Райнфелд е откраднал важни документи, собственост на баща ви?

— И златния кръст!

— Какъв златен кръст?

— Много стар и много красив кръст, открит от Фулканели преди много години. — Клеман отново се задави, по устните му изби пяна: — Той беше ключът към истинското познание. Фулканели го доверил на баща ми малко преди да изчезне.

— А защо е изчезнал?

— Защото е бил предаден, също като мен — мрачно отвърна старецът.

— От кого?

— От най-близкия си човек. — Устните на Клеман се изкривиха в загадъчна усмивка, ръката му се плъзна под леглото и внимателно измъкна стара книга, подвързана с набръчкана синя кожа. Изглеждаше

така, сякаш беше дъвкана от мишки в продължение на десетилетия. — Всичко е тук вътре.

— Какво е това? — любопитно се наведе Бен.

— Учителят на баща ми разказва историята на живота си — отвърна Клеман. — Това е личният му дневник — единственото, което Райнфелд не можа да открадне.

Бен и Робърта си размениха скрити погледи.

— Мога ли да го видя? — попита той.

Възрастният алхимик внимателно разгърна дневника. Пред очите на Бен се разкриха гъсти редове, изписани с равен старомоден почерк.

— Сигурен ли сте, че това е почеркът на Фулканели? — попита той.

— Разбира се! — Старецът му показва подписа на вътрешната корица.

— Много бих искал да купя тази книга, мосю.

— Не се продава! — отсече Клеман.

Бен помълча малко, после зададе следващия си въпрос:

— А какво стана с Клаус Райнфелд? Знаете ли къде е?

— Надявам се, че гори в ада, където му е мястото! — сви юмруци Клеман.

— Искате да кажете, че е мъртъв?

Но старецът вече беше потънал в поредния пристъп на неразбрано мърморене.

— Мъртъв ли е? — повтори Бен.

Погледът на алхимика беше отправен някъде надалеч и той размаха длан пред очите му.

— Едва ли ще измъкнеш нещо повече, Бен — обади се Робърта.

Той кимна, положи ръка върху рамото на стареца и леко го разтърси.

— Искам да чуете какво ще ви кажа, мосю Клеман — настоятелно започна той. — Веднага трябва да напуснете това място!

— Защо? — изграчи старецът и очите му бавно се фокусираха.

— Заштото тук всеки момент ще се появят лоши хора, които не бива да срещате. Разпитвали са семейството на брат ви и може би вече знаят къде да ви намерят. Страхувам се, че ще ви причинят болка. Ето, вземете... — В ръката му се появи дебела пачка банкноти.

Очите на Клеман се разшириха от учудване.

— За какво ми са толкова пари? — попита с несигурен глас той.

— За да покриете разноските си на друго място — отвърна Бен.

— Купете си нови дрехи, идете на лекар. Но най-важното е да се качите на влака и да заминете някъде надалеч. Наемете си квартира за месец-два, пък после ще видим... — От джоба му се появи нова пачка банкноти, още по-дебела от предишната. — А ако се съгласите да ми продадете дневника, ще получите и тези.

23

— Интересно ли е?

— Доста — разсеяно отвърна Бен и вдигна глава от бюрото. Робърта зяпаше през прозореца с чаша кафе в ръце и изглеждаше отегчена. Той отново сведе глава към дневника и внимателно прелисти пожълтелите страници, запълнени от равния елегантен почерк на алхимика.

— Струва ли си трийсетте bona?

Бен не отговори. Нямаше как да прецени много или малко пари бе дал на Клеман. Част от страниците липсаха, други бяха повредени и трудни за разчитане. Беше се надявал да открие в дневника информация за приказния еликсир, включително и някаква рецепта. Но прелиствайки страниците, си даде сметка, че подобни очаквания бяха, меко казано, наивни. В ръцете си държеше един обикновен дневник, в който ден по ден се разказваше животът на този човек. Очите му попаднаха на едно от по-дългите описания и той се зачете.

9 февруари 1924 г.

Изкачването беше продължително и опасно. Явно вече оставяjam за подобни авантюри. Няколко пъти бях на косъм от смъртта, докато се катерех по почти отвесните скали, а лекият снежец изведнъж се превърна във виелица. В крайна сметка успях да се добера до върха и седнах, за да отпочинат треперещите ми крайници. Когато избърсах снега от очите си и вдигнах глава, видях руините на замъка точно пред себе си.

Годините не са пощадили някога гордата и неприступна крепост на Амори дъо Леви. Войните и чумата са взели своето, войнствени династии са се раждали и умирали, земята е преминавала от ръце в ръце. Изминали са повече от пет века от последната обсада на замъка — и бездруго достатъчно стар — в резултат на отдавна забравена фамилна вражда. Масивните му кръгли кули са

почти срутени, а високите надупчени стени са покрити с лиши и мъх. Вътрешността му е напълно унищожена от пожар, вследствие на който се е срутил и покривът. Вятърът, дъждът и слънцето са довършили останалото.

По-голямата част от развалините е покrita с тръни, които доста затрудниха приближаването ми до главния портал с готическа арка. От някога солидните дървени крила са останали само железните панти, забити дълбоко в камъка. Вътрешността на замъка ме посрещна с мъртвешка тишина. Надеждата да открия онова, което търсех, бързо се превърна в отчаяние.

Започнах да се лутам из вътрешния двор, оглеждайки останките от кули и високи стени. В долния край на извита каменна стълба открих входа на старо хранилище. Влязох, за да се скрия от вятъра, и запалих огън, за да се стопля.

Виелицата ме принуди да остана сред развалините в продължение на два дни. Скромните запаси от хляб и сирене бяха достатъчни, за да оцелея. Имах одеяло за завивка, а за пие сняг в тендърката, която винаги носех със себе си. През цялото време обикалях руините с трескавата надежда, че ще открия доказателства за резултатите от моите изследвания.

Знаех, че ако изобщо съществува, наградата ми няма да е на повърхността, сред руините на кулите, а някъде долу — сред лабиринта от тунели и тайни помещения, прокопани в скалата под крепостта. Много от тях се бяха срутили с течение на времето, но имаше и запазени. Там открих страховити килии, където костите на нещастните им обитатели отдавна се бяха превърнали в прах. Докато се лутах из влажното подземие с газена лампа в ръка, се молех за душите им.

След десетки часове на жестоко разочарование пропълзях през полусрутен тунел и се озовах в правоъгълна зала. Вдигнах лампата и с трепет разпознах сводестия таван и изписаните по него гербове, които открих в Париж, гравирани върху изгнила дървена плочка. Това беше мигът, в който разбрах, че моите търсения са се увенчали с успех, и сърцето ми се разтуптя от радост.

Открих мястото след много внимателен оглед на помещението. Отстраних дебелите паяжини, издухах облаците прах и пред очите ми най-сетне се появиха знаците, издълбани в камъка. Както очаквах,

те ме насочиха към точно определена плоча на пода. Разрових влажната пръст по ръбовете ѝ, пъхнах пръсти под нея и успях да я повдигна с цената на големи усилия. Когато зърнах дупката отдолу и осъзнах какво съм открил след толкова много мъки, паднах на колене и очите ми се напълниха със сълзи на облекчение и благодарност.

Измъкнах тежкия предмет с разтуптяно сърце и се заех да отстраня прогнилата овча кожа, в която беше обвит. Желязната кутия беше непокътната. Пъхнах ножа си под капака и натиснах. Въздухът излезе със съскане и кутията се отвори. Бръкнах вътре с треперещи ръце, съдържанието ѝ проблесна под жълтеникавата светлина на лампата.

Никой през последните седемстотин години не беше виждал това, което се разкри пред очите ми. Каква радост!

Убеден съм, че съдържанието на кутията е дело на моите предци катарите. Предметите в нея бяха изработени с изключително маисторство, останало скрито за поколенията в продължение на векове. Взети заедно, те най-вероятно съдържат в себе си ключа за Тайната на тайните — крайната цел на нашата работа. Чудото е толкова невероятно, че аз все още се страхувам да мисля за последиците от него.

Жаден за повече подробности, Бен нетърпеливо прелисти няколко страници.

3 ноември 1924 г.

Очакванията ми се оправдаха напълно. Древният ръкопис се оказа изключително труден за дешифриране — много по-труден, отколкото си мислех. В продължение на няколко месеца работих ден и нощ върху превода на архаичните езици, хитроумно кодираните послания и многобройните капани, заложени в него. Но днес най-после усилията ни бяха увенчани с успех. Двамата с Клеман сме богато възнаградени за упоритостта и неуморната работа.

Разтопихме веществата в тигел над огнището, след като отделихме солите им и ги подложихме на специална дестилация. Лабораторията се изпълни със странно съскане, а Клеман и аз

останахме крайно учудени от сладкия аромат на цветя и свежа пръст, който се разнесе във въздуха. Течността придоби златист цвят. Прибавихме към нея малко живак и оставихме разтвора да изстине.

А когато отворихме тигела...

Останалата част от страницата беше унищожена от мишките и влагата.

— Мамка му! — изруга Бен. Може би тук все пак нямаше нищо важно. Той продължи да чете, взирайки се в избледнелите от влагата редове.

8 декември 1924 г.

Как се изпробва субстанцията, наречена Еликсир на живота? Пригответихме микстурата, спазвайки точно инструкциите на прадедите ми, но Клеман, моят скъп приятел, се страхуваше да я опита. За разлика от него аз вече погълнах около сто грама от сладникавата течност. Засега не усещам нищо особено. Оставям на времето да разкрие необикновената ѝ способност да съхранява живота...

Времето, какво друго, въздъхна Бен, прелисти с досада няколко страници и се натъкна на записи от месец май 1926 г., които бяха чисти и ясни, недокоснати от влагата.

Сутринта, връщайки се от всекидневната си разходка по Рю Лепик, бях посрещнат от противна миризма, идваща от лабораторията. Хукнах надолу по стълбите, предчувствуващи какво е станало. Отворих вратата и видях младия си асистент Никола Дакен сред облаци дим, резултат от глупавия му експеримент.

След като потуших пламъците и силната кашлица от дима премина, се обърнах към него.

— Предупредих те да не правиш това, Никола!

— Много съжаявам, учителю — виновно ме погледна той. — Но почти бях на път да успея!

— Тези експерименти са опасни! — продължих да го хокам аз. — Ти си изпушнал контрола над отделните елементи, а балансирането им е най-важното нещо при всеки химически експеримент!

— Нали сам казахте, че имам вътрешно чувство за баланс? — невинно попита той.

— Имаш, но само интуиция не стига! Ти си талантлив, приятелю, но има още много да се учиши. На първо място трябва да сдържаш младежската си импулсивност.

— Познанието се придобива толкова бавно! Искам да знам повече, да знам всичко!

Моят двайсетгодишен помощник често проявява изключителна аrogантност, но не мога да отрека, че е много талантлив. За пръв път в живота си срещам толкова жаден за знания младеж.

— Нима очакваш, че с няколко урока ще ти налея в главата познанието и философията, събирани в продължение на три хиляди години? — търпеливо започнах аз. — Или опита, който съм трупал цял живот? Великите тайни на природата се усвояват бавно, стъпка по стъпка. Няма друг начин да овладееш наука като алхимията.

— Но у мен напират страшно много въпроси, учителю! — възрази Никола, заковал в лицето ми живите си черни очи. — Вие знаете толкова много! Мразя да се чувствам такъв невежа!

— И ти ще натрупаши познания, млади човече — успокоих го аз. — Но първо трябва да се научиш да сдържаш буйния си нрав. Никой не може да тича, преди да се е научил да ходи. За момента трябва да насочиш усилията си към изучаване на теорията.

Младежът ядосано се тръшина на един стол.

— Уморих се да чета дебели книги, учителю! Усвояването на теорията е хубаво нещо, но аз имам нужда от практика, от нещо, което да видя и да пипна! Трябва да повярвам в смисъла на това, което вършим!

Отвърнах, че го разбирам. И наистина се обезпокоих, че изучаването на теорията може да го отблъсне и да пропилее таланта му. Защото прекрасно знам колко пуст и безплоден е животът на учения, лишен от наградата на истинското откритие.

Замислих се за своята собствена награда. Дали ако споделя поне частичка от това невероятно знание с Никола, ще задоволя изгарящото го любопитство?

— Добре — казах аз след дълго мълчание. — Ще ти покажа нещо повече, което го няма в книгите.

Младежът скочи, очите му възбудено заблестяха.

— Кога, учителю? Сега?

— Не сега — охладих ентузиазма му аз. — Не бъди толкова нетърпелив, млади момко. Но ще стане скоро, много скоро... — Вдигнах предупредително пръст и добавих: — Но трябва да запомниш едно, Никола. Никой на твоята възраст не е навлизал толкова дълбоко и бързо в алхимическото познание. Това е голяма отговорност и ти трябва да си готов да я поемеш. Тайните, които ще споделя с теб, трябва да си останат тайни. Ще те накарам да се закълнеш, разбираш ли?

— Готов съм да го направя още сега! — вирна брадичка Никола.

— Не бързай, помисли малко. Отвориш ли тази врата, никога повече няма да можеш да я затвориш!

В този момент в лабораторията влезе Жак Клеман и спокойно се зае да разчиства пораженията от експлозията. Никола излезе и той колебливо пристъпи към мен.

— Моля да ми простите, учителю. Знаете, че никога досега не съм оспорвал решениета ви, но...

— Кажи каквото мислиш, Жак — подканах го аз.

— Зная, че високо цените младия Никола — предпазливо започна той. — Той несъмнено е умен и надарен младеж. Но неутолимата му жажда за познания наподобява, как да кажа... Наподобява алчността, която някои хора изпитват към богатството. Мисля, че този огън е прекалено силен за него.

— Той е млад — отвърнах аз. — Ние също сме били млади. Какво се опитваш да ми кажеш, Жак? Бъди откровен с мен, приятелю.

Той се поколеба, после вдигна глава.

— Учителю, сигурен ли сте, че младият Никола е готов за това познание? Ще може ли да го понесе?

— Надявам се — отвърнах. — Аз му вярвам.

Бен затвори дневника и се замисли. Беше ясно, че прозрението на Фулканели има пряка връзка с откритите в древната крепост предмети, които понастоящем най-вероятно се намираха в ръцете на Клаус Райнфелд. Поне бе попаднал на следа.

Лаптопът до него тихо мъркаше. Бен го придърпа и започна да чука по клавиатурата. Познатото писуране извести за влизането в интернет, на екрана се появи сайтът на Гугъл. Набра в прозорчето името КЛАУС РАЙНФЕЛД и натисна ENTER.

— Какво търсиш? — попита Робърта и придърпа един стол.

Резултатите го изненадаха. Срещу името Клаус Райнфелд се появиха 271 резултата.

— Мили боже! — възклика той и започна да преглежда дългия списък. — Ето това ми се струва обещаващо...

Клаус Райнфелд режисира „Изгнаникът“ с Джулия Робъртс и Хю Грант в главните роли.

— Завладяващ трилър, изключителна режисура — започна да чете Робърта. — Райнфелд е новият Куентин Тарантино.

Бен изсумтя и продължи нататък. Изчете почти всички изразени мнения и становища за новия филм „Изгнаникът“, както и няколко интервюта с режисьора — трийсет и две годишен калифорниец. Понадолу бе отбелязано името на фирма „Клаус Райнфелд — Експорт“, търгуваща с вино.

— Ето един Клаус Райнфелд „Повелителят на конете“ — посочи екрана Робърта.

Няколко страници по-долу попаднаха на регионални новини, публикувани от малък вестник в Лиму.

— „Лудият от Сен Жан“ — прочете Бен едно от заглавията. — Публикацията е от октомври деветдесет и девета. Чуй за какво става въпрос...

Един ранен полугол мъж е бил открит в гората край селцето Сен Жан, област Лангедок. Според местния свещеник Паскал Камбриел, който го намерил, мъжът

говорел несвързано на странен език и, изглежда, страдал от силна деменция. Според документите, открити у него, се казвал Клаус Райнфелд, с последен адрес в Париж. По тялото му имало дълбоки рани от хладно оръжие, които си бил нанесъл сам. „Никога не съм виждал подобно нещо — сподели с наш репортер член на екипа на «Бърза помощ». — Цялото му тяло беше покрито със странни белези, най-често кръстове и триъгълници. Беше отвратително. Нима е възможно човек сам да си причини такива грозни рани?“ Според непотвърдени слухове странните белези имат връзка с определени катарински ритуали — твърдение, което местните власти категорично отхвърлят. Райнфелд бил откаран за лечение в болницата „Сент Виерж“.

— По дяволите! — изръмжа Бен. — Нищо не пише какво е станало с него след това! Може да е навсякъде!

— Но все още е жив — подхвърли Робърта.

— Бил е жив преди шест години. Ако е същият Клаус Райнфелд.

— Бас държа, че е той! Тези „катарински“ белези не са нищо друго, освен алхимически символи.

— Но защо се е нарязал?

— Може би от лудост — сви рамене тя.

— Добре, нека обобщим. Имаме един луд и нарязан с нож германец, който вероятно е запознат с тайните на Фулканели и може да се намира във всяка точка от света! Това значително стеснява кръга на нашите търсения, няма що! — Бен въздъхна, изчисти екрана и отново стартира Гугъл. — И без друго сме в интернет, нека проверим и още нещо — предложи той, набра сървъра на Мишел Зарди и вкара името му. Но за да прочете съдържанието на електронната му поща, трябваше да открие паролата. От опит знаеше, че повечето хора използват името на нещо, което е свързано с ежедневието им. — Какво знаеш за личния му живот? — обърна се към Робърта той. — Приятелка, нещо друго?

— Доколкото знам, той нямаше постоянна приятелка.

— Името на майка му?

— Хм... Чакай малко. Май беше Клер...

Бен вкара името в прозорчето на паролата, но на екрана бързо изскочи изписан с червено отговор:

ГРЕШНА ПАРОЛА!

— Любим футболен отбор? — попита той и хвърли кос поглед към младата жена.

— Нямам представа. Не мисля, че беше спортен тип.

— Марка на колата или мотора му?

— Мишел използваше само метрото.

— Домашни любимци?

— Една котка.

— Вярно — кимна Бен. — Нали ѝ купуваше риба?

— Как можах да забравя проклетата риба! — сепна се Робърта.

— Разбира се, че е така. Котката Лютен. Пише се L-U-T-I-N.

Бен бързо набра името и електронната поща се отвори.

— Слава богу — въздъхна той с облекчение.

Повечето от съобщенията бяха спамове и се отнасяха до продажби на виагра и удължаване на пениси. Нищо, което да го свързва с тайнствените му покровители. Робърта се пресегна през рамото му и кликна на ИЗПРАТЕНИ СЪОБЩЕНИЯ. Екранът се запълни от дългата редица на докладите на Мишел, подредени по дати.

— Трябва да прочетем всички, от начало до край — каза Робърта и плъзна курсора надолу по списъка. — Ето го последния прикачен файл, за който ти споменах. — Кликна върху кламера, за да отвори файла, и му показва снимките. Бен внимателно ги прегледа, затвори прозореца и щракна мишката върху надписа СЪСТАВИ НОВО СЪОБЩЕНИЕ. Над него веднага се отвори празен правоъгълник.

— Хей, какво правиш?

— Възкресявам нашият приятел Мишел Зарди — отвърна той и адресира новия имейл до Саул, който не се отличаваше от предишните. Започна да пише, а очите на Робърта се разшириха от тревога.

Сещаш ли се кой ти пише? Да, да, точно така! Не ударихте когото трябва, а убихте приятеля ми, гадни

копелета! Аз държа Райдър, която май ви трябва. Ще ви я предам, но само ако следвате точните ми инструкции.

Бен се облегна и огледа творението си.

— Е, не е Шекспир, но ще свърши работа — каза той.

— Какво правиш, да те вземат мътните? — ужасено попита Робърта и скочи.

Той внимателно хвани ръката ѝ и я накара да седне.

— Нали искаш да разбереш кой те преследва? — попита той, забеляза недоверието в очите ѝ и с въздишка хвърли на масата връзка ключове. — Ето, вземи ги. Сега е моментът да си тръгнеш, ако наистина го мислиш. — Извърна се към компютъра, довърши имейла и натисна клавиша ИЗПРАТИ.

— Бомбите полетяха към целта — промълви той.

24

Гастон Клеман не бързаше да изпълни съвета на Бен. Преброи за пореден път новопридобитото си богатство, наля си една чаша с евтино вино и вдигна мълчалив тост за странния англичанин.

Новите посетители го завариха да дреме в оръфаното кресло с полупразната бутилка в ръце. Годар, Берже и Нодон съмъкнаха скимтяция Клеман от дървената платформа и го захвърлиха на цимента. Тежък юмрук размаза носа му. Рукналата кръв попи в сплъстената му брада.

— Кой ти даде парите? — изрева гневен глас в ухoto му. — Говори! — В слепоочието му се заби хладно дуло. — Кой е идвал тук? Как му е името?

Клеман направи опит да си спомни, но паметта му изневери. Побоят продължи с нова сила. Лицето му се поду, очите му се затвориха, подът около него се покри с повръщано и лепкова кръв.

— Il est Anglais! — изскимтя най-сетне той.

— Какво казва?

— Казва, че англичанинът е бил тук.

Тежкият ботуш върху врата му спираше дишането му и притискаше лицето му в твърдия цимент. Той хълъзна един-два пъти и припадна.

— По-полека, момчета — обади се Берже. — Шефът го иска жив.

Аудито напусна изоставената ферма със сърдито ръмжене на мотора и с припадналия Клеман в багажника. От прозорците на хамбара изскочиха алени пламъци, към небето се издигна стълб черен дим.

Моник Банел се разхождаше в парка „Монсо“ с петгодишната си дъщеря Софи. Паркът беше малък, но много приятен. Моник обичаше да се разхожда по спокойните алеи, да слуша птичите песни и да

наблюдава лебедите в малкото езеро. Идваше тук всеки ден след работа, като преди това се отбиваше да вземе Софи от детската градина.

Сега тя поздрави жизнерадостно елегантния възрастен господин, който беше разтворил вестник на любимата си пейка.

Както винаги момиченцето не пропускаше нищо от случващото се сред храстите и дърветата около алеята, очите ѝ радостно блестяха.

— Виж, мамо! — внезапно възклика то. — Едно кученце иска да се запознае с нас! Нали е много красиво?

Майка ѝ се усмихна.

Кученцето беше малък кокер — бял, на кафяви петна. Около шията му имаше тънка червена каишка. Моник инстинктивно се огледа, търсейки собственика му. Много парижани извеждаха кучетата си тук, особено следобед.

— Може ли да си поиграя с него, мамо? — попита Софи и протегна ръце към кокера, който тромаво подтичваше към тях. — Здравей, кученце, как се казваш? Мамо, какво е това в устата му?

Кучето спря пред тях, изплю нещо в краката на Софи и размаха опашка. Преди майката да успее да го спре, детето вдигна предмета и любопитно започна да го разглежда. После се обърна към Моник и недоумяващо я погледна.

Моник Банел нададе пронизителен писък. Детето ѝ държеше част от обезобразена човешка ръка.

25

Монпелие, Франция

Чиракът мислеше единствено за онова, което видяха в подземието на къщата. То не приличаше на склад, а още по-малко на кучкарник. Железните пръти и куките на тавана продължаваха да са пред очите му. Спомни си за книгите, в които се описваха подземията на древни замъци. Но тази сграда беше модерна, с остьклена фасада и изобщо не приличаше на замък. Въпреки това подземната ѝ част наподобяваше средновековен затвор.

Беше петък следобед. Той приключи работа в 6:30 ч. Беше свободен чак до понеделник сутринта. И слава богу. Чичо Ришар беше добър човек — е, през по-голямата част от времето — но работата си беше жива скука. Всъщност и чичо Ришар му беше безкрайно скучен. Марк мечтаеше за по-вълнуващ живот. Ненапразно майка му непрекъснато повтаряше, че има развинтено въображение. Според нея то било подходящо за човек, който иска да стане писател, макар че не носеше пари. Пари се печелеха с добър занаят, какъвто е този на електротехника. Нали Марк не искаше да свърши като баща си? Безпаришен комардия, който влиза и излиза от затвора и бяга от семейството си, защото не може да носи отговорност за него. Далеч по-разумно бе да е като чичо Ришар — стабилен и уважаван майстор електротехник, който сменяше колата си всеки две години, редовно изплащаше ипотеките си, членуваше в местния голф клуб и се грижеше за съпругата и двете си деца. Това беше идеалът на майка му и тя нямаше намерение да отстъпи. Но Марк не беше сигурен дали иска да завърши живота си като някой от двамата братя. Той имаше по други мечти. След като не можеше да бъде писател, защо да не стане детектив? Мистериите винаги го бяха вълнували, а той беше убеден, че току-що е попаднал на нещо подобно.

Няколко пъти се приближаваше до масата и отваряше чекмеджето, в което беше скрил намерения в подземието предмет. Не беше казал на никого за него. Според некомпетентното му мнение той

беше изработен от злато. Дали този акт го правеше крадец като баща му? Не, не, той си го бе намерил, значи си беше негов. Но що за място бе това? Какви тайни криеше?

Марк довърши вечерята си и прилежно отнесе чинията и приборите в умивалника. После грабна каската, взе ключовете от масичката в антрето и се насочи към вратата. Преди да излезе, той хвърли едно електрическо фенерче в раницата си и я преметна през рамо. След кратък размисъл прибави към него и блокчето шоколад, което зърна на масичката.

- Марк, къде отиваш? — извика майка му.
- Излизам.
- Питам къде.
- Не знам, просто излизам.
- Добре, но не закъснявай.

Сградата се намираше относително близо — на около петнайсет километра от дома на Марк. След няколко фалшиви старта и кръгчета за заблуда той се озова пред портала, от двете страни на който се издигаше висока каменна стена. Вече се здрачаваше. Крилата от ковано желязо бяха плътно затворени. Надничайки през тях, Марк успя да зърне и самата сграда — солидна и добре осветена зад няколко редици дървета. Изключи пърпорещия двигател на мотопеда, изтика го през уличното платно и го скри в храстите.

Каменната ограда правеше плавен завой навътре, отдалечавайки се от пътя. Момчето се изкатери по чакълестия насип и тръгна покрай стената през високата трева. Не след дълго стигна до стар дъб, чийто клони бяха надвиснали над стената. Прегърна дебелия ствол и запълзя нагоре. Скоро стигна до един от по-дебелите клони, плъзна се по него и стъпи горе — първо с единия крак, а после и с другия. Изчака да успокои дишането си, увеси се на ръце и скочи в храстите от другата страна.

Известно време остана скрит в сянката, наблюдавайки сградата. Прозорците на партера светеха. Марк довърши шоколада, избърса устата си с длан и пое през ниско подстриганата трева. Скоро се добра до сградата и установи, че партерните прозорци са твърде високо, за да надникне през тях. На няколко метра по-нататък се виждаха стъпала, които явно водеха към входа на първия етаж. Той прецени, че ако ги

изкачи до половината, вероятно ще може да надникне през близкия прозорец.

В момента, в който пое натам, порталът автоматично се отвори и две черни коли със запалени фарове безшумно поеха по алеята. Марк се притисна до стената. Колите го подминаха и изчезнаха зад ъгъла. Той бързо ги последва и успя да види как се спускат по стръмния наклон към подземния паркинг. Мъркането на двигателите изведнъж се превърна в тихо боботене, усилено от ехото на затвореното пространство. Момчето предпазливо тръгна натам. До слуха му достигна затръшване на врати и приглушени гласове. Притичвайки на пръсти надолу по бетонната рампа, то успя да зърне как от колите слизат неколцина мъже и бавно се насочват към асансьора в дъното на гаража.

Но нещо не беше наред. Един от мъжете явно не искаше да върви с останалите. Ама никак не искаше. Вероятно по тази причина останалите го влячеха, без да обръщат внимание на уплашените му викове. За ужас на Марк един от мъжете извади пистолет. Но вместо да застреля съпротивляващия се мъж, той само го халоса по главата. Бликналата кръв покапа по цимента. Замаян от удара, пленникът престана да се съпротивлява и мъжете отново го помъкнаха към асансьора.

Видял достатъчно, Марк се обърна и хукна да бяга.

Но едва направил няколко крачки, той попадна в ръцете на висок мъж, облечен в черно.

26

Кръчмата на Флан О'Брайън на брега на Сена, точно зад Лувъра, беше истински оазис на бирата гинес и ирландската музика. Точно в 11:27 ч. вечерта, следвайки стриктно указанията на внезапно възкръсналия Мишел Зарди, в заведението влязоха четирима мъже. Оглеждайки се внимателно, те се насочиха към оживения бар. Кръчмата ехтеше от висок смях, дрънчене на чаши и оглушителното скрибуцане на цигулки и банджо.

Лидерът на четиридесета — набит и мускулест мъжага с гола глава и черно кожено яке, се приведе напред и каза нещо на едрия брадат барман. Онзи кимна, извади мобилен телефон и му го подаде. Плещивият го взе, направи знак на останалите и ги поведе към изхода.

Точно в 11:30 ч. телефонът иззвъня.

— Не казвай нищо! — предупреди гласът насреща. — Слушай ме внимателно и изпълнявай инструкциите. Имай предвид, че ви наблюдавам.

При тези думи плещивият инстинктивно се огледа.

— Няма да ме видиш, затова по-добре слушай — добави гласът.

— Една погрешна стъпка, и сделката се отменя. Ще изгубиш американката и ще бъдеш наказан.

— Добре, слушам те — отвърна мъжът.

— Използвай този телефон да повикаш такси — каза Бен, седнал в пежкото си на километър от ирландската кръчма. — Идваш сам. Повтарям — сам, или жената изчезва. Когато таксито тръгне, ще набереш „Зарди“ и аз ще ти кажа какво да правиш по-нататък.

Плещивият седеше в мерцедеса такси, което чернокожият шофьор насочи по крайбрежната улица. След известно време колата се отдалечи от кея с ярко осветените туристически кораби, от които долиташе гълъчка и музика, свърна наляво и пое по тясна неосветена

алея, която излизаше на брега на Сена. Плешивият слезе с телефон в ръка и таксито потегли.

Мъжът тръгна към мястото на срещата, крачките му звучно отекваха по каменния мост. Не след дълго спря и се огледа.

* * *

— Имам лошо предчувствие, Бен — прошепна в тъмното тя. — Сигурен ли си, че идеята е добра?

Осветената от луната Сена тихо се плискаше на метър от тях. Тук, под нивото на улицата, грохотът на големия град се чуваше някак приглушен. В далечината се виждаха осветените в златисто кули на „Нотр Дам“.

— Спокойно — прошепна Бен и погледна часовника си.

Откъм улицата над главите им се чу затръшване на врата, последвано от шума на отдалечаваща се кола.

— Бен, там има някой! — стреснато прошепна Робърта и се взря в неясната фигура, която се приближаваше.

— Трябва да ми се довериш — прошепна в ухoto ѝ Бен. — Всичко ще бъде наред.

После хвана ръката ѝ и я поведе към плешивия мъж, който крачеше към тях.

— Зарди? — подвикна той и на лицето му се появи крива усмивка. Гласът му отекна под каменната арка на моста.

— Аз съм — отвърна Бен на френски. — Носиш ли парите?

— Парите са тук — отвърна мъжът и му показва малко куфарче.

— Остави го на земята — заповяда Бен. Непознатият се подчини и внимателно оставил куфарчето. Секундата, в която отмести очи, беше достатъчна. Бен пусна ръката на Робърта и се стрелна напред. Сграбчи китката на мъжа, извъртя го с гръб към себе си и опря дулото на браунинга във врата му. — На колене!

Робърта гледаше с ужас оръжието в ръката на партньора си. Искаше да избяга, но краката ѝ отказваха да помръднат. Тя гледаше как Бен притиска пистолета в тила на мъжа и сръчно го обискира. Кос поглед от негова страна беше достатъчен, за да разбере как се чувства.

Намръщеното изражение на лицето му ясно ѝ казваше: *Остави ме да си свърша работата!*

Плешивият беше дошъл добре подгoten. Във вътрешния джоб на якето му имаше зареден глок 19, който Бен без колебание хвърли в реката.

— Ще умреш заради това, Зарди! — мрачно изръмжа мъжът.

— Ти ли си Саул?

Мъжът запази мълчание. Беи го удари с ръкохватката на пистолета, притисна дулото в тила му и свали предпазителя.

— Ти ли си Саул? — повтори отчетливо той.

Плешивият простена, струйка кръв се плъзна по лъскавия му череп.

Робърта отмести очи.

— Н-не... Аз не съм Саул...

— Кой е Саул и къде мога да го открия?

Мъжът не отговори. Последва нов удар. Той се просна по корем на камъните и бавно се претърколи. В очите му имаше страх, но Бен моментално усети, че човекът насреща му е свикнал с подобно отношение.

— Ясно е, че нямам полза от теб — изръмжа той и насочи пистолета в главата на противника си. Нещо в очите му подсказа на мъжа, че в случая не става въпрос за бълф.

— Не го познавам! — извика той с тон на човек, който има какво да губи. — Получавам заповеди по телефона!

— Той ли ти се обажда, или ти на него? Кой е телефонният му номер?

Плешивият знаеше номера наизуст и побърза да го каже.

Бен го наблюдаваше внимателно и се питаше какво да прави с него. Под разкопчаната яка на ризата се виждаха космати гърди и дебела златна верига. После, забелязал още нещо, Бен се наведе и дръпна ризата, продължавайки да притиска пистолета в челото му. Под бледата лунна светлина, отразена от водата, се очерта странна татуировка.

Древен меч с право острие и плоска ръкохватка, който приличаше на разпятие. Около острието беше увит флаг с надпис „GLADIUS DOMINI“.

— Какво е това? — попита Бен.

— Нищо — отвърна плешивият, свел за миг поглед към гърдите си.

— Божият меч значи — замислено каза Бен, после с рязко движение настъпи тестисите на жертвата си.

Онзи нададе неистов рев.

— За бога, недей! — изкрие Робърта.

— Мисля, че имаш желание да ми обясниш — изръмжа Бен и продължи да натиска, без да й обръща внимание.

— Добре, добре — изпъшка мъжът. — Само махни крака си!

По разкривеното му от болка лице избиха ситни капчици пот. Бен изпълни молбата му, но пистолетът остана притиснат в челото му. Мъжът изпусна въздишка на облекчение и се изпъна върху камъните.

— Аз съм воин на „Gladius Domini“ — промърмори той.

— Какво е „Gladius Domini“?

— Организация. Не знам нищо, аз само работя за нея... — Гласът му загълхна.

— Воин на Бога, така ли? — попита Бен. — И в Негово име убиваш невинни хора?

Мъжът го гледаше и мълчеше.

— Приготви се за среща с Него — изръмжа Бен, отстъпи крачка назад и насочи пистолета в главата на жертвата си.

— Не! — изкрие Робърта, изскочи от сянката на моста и се втурна към тях. — Какво правиш?! Не го убивай, моля те!

Бен прочете искрената молба в очите ѝ, отмести пръст от спусъка и свали оръжието. Направи го против инстинктите си.

— Изчезвай! — изръмжа на плешивия той.

Човекът се надигна, притиснал слабините си с длани. Ризата му беше мокра от кръв и пот.

— Кой си ти, по дяволите? — изкрие Робърта и забълска с юмруци гърдите на Бен.

Забелязал червената точка, пробягала по лицето ѝ, той я сграбчи за яката и светкавично я завъртя. Случи се миг преди куршумите, изстреляни от пушката с лазерен мерник оттатък реката, да започнат да рикошират в каменната основа на моста. Изстрелите бяха три, произведени в бърза последователност. Един от куршумите прониза челото на плешивия и кръвта плисна върху вцепенената от ужас Робърта. В следващия миг тя се озова на камъните, повалена от

тежкото му тяло. Зарита панически, а от устата ѝ излетяха отчаяни писъци.

Успял да засече врага по блясъка на изстрелите, Бен отвърна на огъня. Снайперистът нададе сподавен вик, тялото му напусна укритието и тежко шляпна в реката. Бойната карабина изтрака на камъните.

Други двама мъже тичаха по брега в тяхна посока. Един куршум свирна покрай ушите на Бен, друг звънна в каменната стена до него. Той вдигна пистолета.

Спокойно. Прицели се в центъра на мишената и натисни спусъка. Не мисли за нищо. Оръжието гръмна два пъти, в бърза последователност. Мъжете паднаха покосени, телата им се сгърчиха и застинаха. Черни петна върху камъните, осветени от бледите лъчи на луната.

Бен отмести трупа от Робърта и го изрита встрани. Специалният куршум беше отнесъл половината от главата на нещастника. Косата и дрехите на младата жена бяха подгизнали от кръв.

— Ранена ли си? — загрижено попита той.

Робърта с олюляване се изправи, облегна се на камъните и повърна. В далечината се разнесе вой на полицейски сирени, който бързо се приближаваше.

— Хайде, тръгваме! — подвикна Бен.

Тя не реагира. Без да губи нито секунда повече, той я прегърна през кръста и я повлече към стъпалата, от които се излизаше на улицата.

Горе тя изведнъж се съвзе и рязко се изтръгна от ръцете му.

— Робърта!

Но младата жена изобщо не го чу и хукна точно в посоката, от която идваше воят на сирените. Полицията всеки миг щеше да бъде тук.

— Махай се! — изкрештя тя и умело избягна протегнатите му ръце. — Не ме докосвай!

В дъното на улицата се появиха сини лампи. Лишен от избор, Бен се отказа от преследването. Дано полицията ѝ предложи безопасност, въздъхна той. Изобщо не помисли за себе си, защото знаеше, че само след час щеше да бъде далеч от Париж, а вероятно и

извън Франция. Хвърли последен поглед към бягащата жена, обърна се и хукна към паркираното наблизо пежо.

Робърта замаяно се препъваше по средата на уличното платно. Няколко коли я заобиколиха в последния момент с отчаян вой на клаксоните. Бен се обърна тъкмо навреме, за да види как една патрулна кола спира до нея с пронизително скърцане на гумите. От нея изскочиха трима униформени полицаи, които, зърнали окървавените ѝ дрехи, бързо я свързаха със стрелбата, за която ги бяха алармирали бдителни граждани. Иззад ъгъла изскочиха още три-четири полицейски автомобила с включени сирени.

Черното мицубиши закова до патрулката в момента, в който ченгетата помагаха на Робърта да се настани на задната седалка. Спрял до колата си стотина метра по-нататък, Бен видя как вратите рязко се отварят и от колата изскачат двама мъже с рязани карабини. Полицайтите бяха разстреляни от упор, без шанс дори да посегнат към оръжието си. Робърта изпълзя от далечната врата на патрулката, а убийците спокойно тръгнаха да я заобикалят, зареждайки оръжието си в движение.

Пежото се вряза в по-близкия от тях. Тялото му литна във въздуха и се стовари в безформена купчина на асфалта. Бен изстреля един куршум към втория през сваленото стъкло на прозореца. Бандитът приклекна зад патрулната кола, после хукна да бяга. Бен изскочи навън, грабна Робърта и я хвърли на задната седалка. Пежото изрева с пълна газ, поднесе на завоя и изчезна в близката пресечка само секунда преди появата на останалите полицейски автомобили.

27

По време на нацистката окупация на Париж сградата със стотици мрачни стаи и лабиринт от коридори била използвана за затвор и център за разпити на Гестапо.

Днес в огромното подземие на полицейското управление се помещаваха множество служби, между които лабораторията по криминалистика и мортата, сякаш сградата беше останала обречена на мрачната си слава.

Люк Симон се намираше в ярко осветената зала за аутопсии и разговаряше със съдебния лекар Жорж Рюдел — висок и slab мъж с побелели коси. На масата до тях лежеше труп, покрит с бял чаршаф. Виждаха се само краката му — бледи и студени. Към палеца на единия крак беше прикачена табелка. Симон имаше достатъчно здрави нерви, но все пак му се прииска да извърне поглед, когато Рюдел отметна чаршафа и разкри главата и раменете на трупа.

Мишел беше старателно почистен, но въпреки това представляващ ужасна гледка. Куршумът беше проникнал под брадичката му и излязъл през горната част на главата, обезобразявайки по-голямата част от лицето. Едното му око беше оцеляло по чудо. Приличаше на твърдо сварено яйце, насочило безжизнена зеница право в полицейските служители.

— Какво имаш за мен? — попита Симон.

Патологът посочи обезобразеното лице.

— Пораженията несъмнено се дължат на куршума, открит в тавана на стаята — започна с равен глас той, сякаш записваше впечатленията си на диктофон. — Входящата рана показва, че оръжието е било опряно под брадичката на жертвата. Разкъсванията и саждите по ръбовете ѝ доказват, че е стреляно от упор. Оръжието на престъплението е револвер „Смит и Уесън“ с осемсантиметрова цев, от модела „Ремингтън-Магнум четирийсет и четири“. Мощният заряд е причинил силните вътрешни разкъсвания.

Симон нетърпеливо потропваше с крак, надявайки се да чуе нещо наистина важно.

— Обикновено този калибрър използва много по-бавно възпламеняващ се барут от полуавтоматичните, каквито са деветмилиметровите — продължи с равен глас Рюдел. — Това означава, че количеството неизгорял барут е далеч по-голямо, най-вече при оръжията с къса цев. — Пръстът му се насочи към част от главата. — Ето следите, проникнали дълбоко в кожата. Има ги и по-надолу, към шията.

— Ясно — кимна Симон. — Какво искаш да ми кажеш с това?

Рюдел вдигна бледите си очи към лицето му.

— Отпечатъците на жертвата са по ръкохватката и спусъка — обяви той. — Което означава, че не е използвал ръкавици.

— Открили са го с револвер в ръка, без ръкавици — нетърпеливо рече Симон. — Това отдавна ни е известно. Ще ми кажеш ли нещо ново, преди да се превърна в немощен старец?

— Има нещо озадачаващо — невъзмутимо продължи Рюдел, без да обръща внимание на сарказма. — При наличието на толкова много неизгорял барут очаквах да намеря значителна част от него и върху ръката с оръжието. Но ръката на жертвата се оказа абсолютно чиста.

— Сигурен ли си?

— Разбира се. Тези неща се установяват с един много прост тест.

— Рюдел се наведе и вдигна бледата ръка на трупа. — Можеш да се увериш и сам...

— Искаш да кажеш, че той не е произвел фаталния изстрел, така ли?

Рюдел сви рамене и пусна ръката, която безжизнено шляпна до тялото.

— Освен обичайните потни и мазни отлагания по ръцете на този човек имаше единствено следи от мазна риба, най-вероятно сардина.

— И за това ли направи специален тест? — засмя се Симон.

— Не — хладно отвърна Рюдел. — На кухненската маса имаше отворена консерва сардини, редом с котешка купичка. Въпросът е защо този човек решава да си пръсне мозъка, докато храни котката?

Груби ръце издърпаха замаяното момче от твърдия нар. До слуха му достигаха неясни гласове, дрънчене на ключове и грохот на затръшнати метални врати, предизвикващи странно ехо. Блесна ослепителната светлина и то неволно затвори очи. Остра болка в ръката го накара да се намръщи.

Може би бяха минали минути, а може би часове. Всичко беше обвito в мъгла, някак нереално. Момчето съмтно осъзна, че не е в състояние да се помръдне. Ръцете му бяха вързани отзад. Светлината го заслепяваше, но въпреки отчаяните си усилия, той не можеше да помръдне.

Седеше здраво овързан на дървен стол, в компанията на двама мъже, които внимателно го наблюдаваха.

— Да го ликвидирам ли? — попита единият.

— Не, засега ще го оставим жив. Може би ще ни бъде от полза.

28

Топлата вода се стичаше по главата ѝ и капеше във ваната. Пяната около отточната розетка беше оцветена в розово от кръвта, която Бен отмиваше от косата ѝ.

— Ох!

— Извинявай, но тук-там има засъхнали парченца.

— Не искам дори да те слушам, Бен.

Той окачи подвижния душ на куката и изстиска в шепата си още шампоан.

Тя вече беше по-спокойна. Гаденето ѝ премина, ръцете ѝ престанаха да треперят. Докосването на пръстите му беше учудващо нежно, тя усещаше топлината на тялото му, притиснато в гърба ѝ, докато отмиваше пяната от косата и врата ѝ.

— Мисля, че вече си чиста.

— Благодаря — прошепна тя и уви с кърпа мократа си коса.

Бен ѝ подаде чиста риза и излезе от банята, оставяйки я на спокойствие да се изкъпе. Докато тя беше под душа, той бързо разглоби браунинга, почисти го и отново го сглоби. Извършваше автоматично привичните за него движения, а мислите му бягаха надалеч. Беше наясно, че не е честно да крие повече истината от нея.

Тя излезе от банята, завързала на талията си прекалено широката риза. Дългата ѝ медночервена коса бе все още влажна и блестеше. Бен ѝ подаде чаша вино и попита:

— Добре ли си?

— Да, добре съм.

— Робърта... Мисля, че трябва да научиш някои неща. Не искам да си мислиш, че... че имаш причини да се страхуваш от мен.

Тя седна, отпи гълтка вино и изслуша разказа му със сведени към пода очи. Бен ѝ разказа за Феърфакс и за молбата му да спаси умиращото момиченце.

— В общи линии това е всичко, което знам — разпери ръце той и внимателно зачака реакцията ѝ.

Тя помълча известно време, лицето ѝ беше замислено.

— С това ли се занимаваш, Бен? Спасяваш деца?

Гласът ѝ прозвуча меко.

— Да, главно деца. Опитвам се да ги спасявам, но понякога... —

Остави изречението недовършено и погледна часовника си. — Късно е, трябва да поспиш.

Тази нощ той ѝ отстъпи леглото си и легна на пода в съседната стая. На разсъмване тя се събуди от стъпките му, стана от леглото и отвори вратата, сънливо разтърквайки очи. Бен съсредоточено подреждаше багажа си в избелялата войнишка раница.

— Какво става?

— Напускам Париж.

— Ти напускаш Париж? Ами аз?

— Нима искаш да останеш с мен след всичко, което се случи снощи?

— Искам, разбира се — тръсна глава тя. — Къде отиваме?

— На юг — отвърна той и внимателно прибра дневника на Фулканели в раницата. Съжали, че няма време да го изчетете докрай.

— Първо трябва да се отбия в апартамента си, Бен.

— Изключено — поклати глава той.

— Трябва!

— Защо? Ако се нуждаеш от дрехи, няма проблем — ще ти купим всичко необходимо.

— Не, става въпрос за нещо друго. Тези хора, които ни преследват... Ако отново влязат в апартамента ми, положително ще открият тефтерчето ми. А в него са адресите на всичките ми близки в Щатите. Не искам да им направят нещо лошо, опитвайки се да стигнат до мен.

Предната вечер, влизайки в полицейското управление, Люк Симон го бе оприличил на разбунен кошер. Причината беше стрелбата край реката. Тежките престъпления бяха нещо обикновено в Париж, просто част от живота. Но когато са убити двама полицаи, а край брега

на Сена се търкалят още пет обезобразени трупа, намесата на полицията придобива друг, по-личен характер.

На бюрото го чакаше кафяв плик, който съдържаше заключенията от графологичната експертиза. В предсмъртното писмо на Мишел Зарди били открити несъответствия с мострите, взети от апартамента му: списъци с покупки, напомнящи бележки, и недовършено писмо до майка му. Почеркът бил близък до оригинала, но предсмъртното писмо несъмнено било фалшивификация. А фалшивото предсмъртно писмо винаги сочи в една-единствена посока, особено след като вече се знаеше, че жертвата не е натиснала спусъка.

Това означаваше само едно: Люк бе допуснал груба грешка, пренебрегвайки твърденията на доктор Райдър. Може би защото имаше много работа, а на душата му тежеше скорошната раздяла с Елен. Не е лесно да се бориш за една безнадеждна връзка и същевременно да се опитваш да попречиш на хората да се избиват, особено в град като Париж. Двете неща просто бяха несъвместими.

Но нямаше смисъл да си търси оправдания. Беше се издънил, и толкоз. Робърта Райдър бе замесена в нещо и той трябваше да разбере в какво.

Кой беше онзи тип, с когото се появи в нощта на убийството на Зарди? Имаше нещо странно във факта, че са заедно. Мъжът сякаш искаше да й попречи да говори. Не каза ли, че му е годеница? Но те не изглеждаха чак толкова близки. А и няколко часа по-рано Робърта Райдър беше признала, че живее сама.

Макар и неизвестна за Люк, ролята на този човек явно беше важна. Как му беше името? Доколкото си спомняше, той съвсем не остана доволен, когато Райдър го представи. Симон разгърна папката пред себе си. Ето го. Бен Хоуп. Англичанин, въпреки почти безупречния му френски. Налагаше се да го провери. Къде ли бе отседнал? Ще се наложи да претърси апартамента на Райдър. След последния развой на събитията едва ли щеше да има проблем със заповедта за обиск.

В коридора се сблъска с колегата си детектив Бонар, който изглеждаше уморен и мрачен.

— Току-що получих последната информация за престрелката, в която са убити полицаи — каза той.

— Хайде, казвай.

— Открихме свидетел. Един шофьор съобщил за двама души, които избягали от мястото на престрелката горе-долу по времето на инцидента. Мъж и жена, бели. Жената била млада, около трийсет, вероятно червенокоса. Мъжът бил по-възрастен, висок, с руса коса. Според свидетеля жената се опитвала да се изтръгне от ръцете на мъжа и била цялата в кръв.

— Рус мъж и червенокоса жена? — замислено повтори Симон.

— Хм... Ранена ли е била жената?

— Вероятно не. Според нас това е същата жена, която пътните полицаи са прибрали, преди да бъдат убити. На задната седалка открихме следи от кръв, но тя се оказа на онзи тип под моста, на когото са му пръснали главата със снайпер.

— Къде е отишла жената?

Бонар безпомощно сви рамене.

— Нямаме представа. Сякаш се е изпарила. Или е избягала сама, или някой ѝ е помогнал да изчезне оттам, и то дяволски бързо, преди нашите да стигнат на местопроизшествието.

— Прекрасно. С какво друго разполагаме?

— Страшна бъркотия — унило въздъхна Бонар. — Две от жертвите са ни познати. Присъди за въоръжен грабеж и други нарушения. Обичайните заподозрени, няма как да ги пропусне човек. Но в момента не знаем дали става въпрос за дрога или за нещо друго.

— Не мисля, че е дрога — поклати глава Симон.

— Има и още нещо — продължи колегата му. — Със сигурност ни липсва още един стрелец. В три от телата са открити деветмилиметрови куршуми. По всичко личи, че са изстреляни от едно и също оръжие: автоматичен браунинг с дълга цев. Това е единственото оръжие, което липсва от сцената.

— Ясно — кимна с пламнala глава Симон.

— За съжаление това не е всичко — продължи Бонар. — От събраниите улики става ясно, че тайнственият стрелец с деветмилиметровия пистолет едва ли има нещо общо с обичайната улична измет. Кой може да улучи движещи се мишени от двайсет и пет метра, и то на тъмно? Ти? Аз със сигурност не мога... Оттук следва, че имаме работа със сериозен професионалист!

29

— Сигурна ли си, че е на нощното шкафче? — попита Бен, докато паркираше очуканото пежо на безопасно разстояние от жилището на Робърта.

Тя носеше на главата си бейзболна шапка, която той ѝ бе купил, за да скрие дългата си коса.

— Там е, до леглото. Малко червено тефтерче.

— Чакай ме тук — заповяда той. — Ключът е на таблото. При най-малката опасност палиш и изчезваш! Ще караш бавно и ще спазваш знаците. Обади ми се при първа възможност и аз ще намеря начин да те открия.

Тя кимна. Бен слезе от колата, сложи си тъмните очила и бавно се отдалечи. Тя гледаше със свито сърце как пресича уличното платно и изчезва във входа.

На Люк Симон му писна да виси в апартамента на Робърта Райдър. Вече половин час клечеше тук в компанията на двама агенти и чакаше появата на криминалистите. Гневът му докара поредното ужасно главоболие. Тези типове от отдела по криминалистика вечно закъсняваха. Лениви и недисциплинирани копелета! Само да се появят, щеше да ги направи на нищо! Понечи да изпрати някой от униформените за кафе, но после скочи на крака. Майната му! Ще отиде сам, защото кой знае каква помия щяха да им пробутат. Оттатък улицата имаше бар на име „Синьото куче“. Тъпо име, но дано кафето е добро.

Затрополи надолу по стълбите, прекоси хладното фоайе и изскочи на обляната от слънце улица. Беше потънал в мрачни мисли и затова не забеляза високия рус мъж със слънчеви очила и черно яке, който се приближаваше по тротоара. Мъжът не забави крачка, но веднага позна инспектора и съобрази, че горе има и други.

Този път е адски бърз, помислиха унiformените, когато чуха звънеца на входната врата. Ако имаха късмет, Симон може би щеше да донесе не само кафе, но и нещо за хапване. Не хранеха особени надежди в това отношение, тъй като днес инспекторът беше в изключително лошо настроение.

Но на прага стоеше непознат мъж, рус и висок, който изобщо не се учуди при вида на двамата унiformени полицаи. Облегнат на рамката, той се усмихна и свали слънчевите си очила.

— Здравейте, питам се дали ще можете да mi помогнете...

Симон се запъти към апартамента на Райдър, отпивайки гълтка отровно силно еспресо от картонената чаша. Слава богу, кафето беше добро и главоболието му вече намаляваше. Бързо изкачи стълбите до третия етаж и почука на вратата. Изтекоха три минути, но никой не му отвори. Той забълска по-силно и започна да вика. Какво правеха вътре тези глупаци? След още една минута Симон вече беше наясно, че нещо не е наред.

— Полиция! — изръмжа той и показа картата си на съседа — дребно старче с набръчкан като на костенурка врат, което любопитно се втренчи в документа, а после вдигна поглед към самия Симон и картонената чаша в ръката му. — Полиция! — повтори с по-висок глас той. — Трябва да използвам апартамента ви!

Старчето отвори по-широко вратата и отстъпи встрани. Симон влезе и пъхна картонената чаша в ръцете му.

— Дръжте това, моля! Къде ви е балконът?

— Насам — отвърна съседът и тръгна напред, влечейки крака. Прекосиха входното антре с акварели по стените и влязоха в елегантно обзаведен салон със старо пиано и имитация на антични кресла. Телевизорът вътре дънеше с пълна сила. Симон видя каквото му трябваше: двоен френски прозорец, от който се излизаше на тесен балкон.

Между него и балкона на Райдър имаше не повече от метър и половина. Без да поглежда към триетажната бездна в краката си, инспекторът прекрачи парапета от ковано желязо и скочи. Прозорецът на Райдър беше открепен. Симон измъкна пистолета от кобура под

мишницата си, вдигна предпазителя и безшумно се плъзна вътре. До слуха му долетя приглушено бълкане, най-вероятно откъм импровизираната лаборатория на Райдър. Той предпазливо тръгна натам с насочен пистолет.

Вътре в лабораторията бълкането се чуваше по-ясно. То идваше откъм вратата, зад която Райдър държеше гадните муhi. Туп-туп-туп!

Симон бутна вратата. Първото нещо, което видя, бяха тъстите черни насекоми, които приглушено бръмчаха и сърдито се бълскаха в дебелото стъкло на стъклениците. Леко помръдане в краката му го накара да погледне надолу.

Под масата със стъклениците лежаха неговите ченгета, овързани с въжета и с лепенки на устата. Върху плота над тях бяха поставени служебните им пистолети, без пълнители и с демонтиранi цеви. Пристигналият по-късно екип на криминалистите откри липсващите части в стъклениците с мухите.

* * *

Бен хвърли червеното тефтерче в ската ѝ.

— Първата ти работа, след като влезеш в колата, е да го унищожиш! — предупредително я изгледа той.

— Р-разбира се — заекна Робърта.

Пежкото потегли с остро изсвистяване на гумите. Мъжът зад вратата предпазливо надникна и го проследи с поглед. Той не беше полицай, но още от предишната вечер наблюдаваше дома на Райдър. Кимна в потвърждение на някаква своя мисъл и извади мобилния си телефон.

— Жълто пежо 206 със смачкана предна броня — каза в мем branата той. — Tokу-шо пое в южна посока по Рю дъо Ром. Вътре има мъж и жена. Ако действате бързо, може би ще успеете да ги засечете на булевард „Батиньол“.

30

Шест месеца по-рано, близо до Монсегюр, Южна Франция

Ана Манцини беше крайно недоволна от ситуацията, в която се бе озовала. Кой би допуснал, че авторката на два изключителни труда по средновековна история и уважавана преподавателка в университета на Флоренция ще се държи по един толкова импулсивен и идиотски романтичен начин? Как бе възможно да напусне престижната и добре платена работа, за да наеме вила, при това много скъпа, в Южна Франция, и да се отдаде на несигурната професия на начинаеща писателка? Това влизаше в пълно противоречие с досегашното ѝ умерено и подчинено на логиката поведение, с което беше известна сред студентите и колегите си преподаватели. И още по-лошо — бе избрала една съвсем уединена къща в планинската местност Лангедок, надявайки се, че самотата ще даде тласък на въображението ѝ.

Но не стана така. Вече два месеца беше тук, а резултатът от уединението бяха само няколко изречения. В началото беше твърдо решена да бъде сама, без да поддържа контакти с други хора. Но в последно време започна да цени вниманието на местните учени и интелектуалци, които бяха установили с удоволствие и огромна изненада, че авторката на „Един кръстоносен поход, забравен от историята“ и „Катарите: истинските еретици“, живее в провинцията, само на няколко километра от тях. След месеци на скука и самота Ана охотно се сближи с художничката Анжелик Монтел, която от своя страна я запозна с кръг интересни хора. Това беше причината, поради която реши да покани новите си приятели на официална вечеря.

Докато чакаше гостите, тя отново си спомни думите на Анжелик, изречени преди два дни по телефона:

— Знаеш ли, Ана, според мен вдъхновението ти убягва, защото имаш нужда от мъж. Единствено любовта ще ти помогне да отключиш творческите си способности. Искам да доведа един добър приятел на твоята вечеря. Казва се доктор Едуар Льогран — изключително

привлекателен, умен и образован мъж, който на всичкото отгоре е и ерген.

— Защо искаш да ми го прехвърлиш, след като е толкова умен и привлекателен? — попита с усмивка Ана.

— Защото ми е братовчед, хитрущо такава! — отвърна с весел смях Анжелик. — Разведен от скоро, той е абсолютно загубен без жена. Има фигура на атлет, въпреки че е на четирийсет и девет, с шест години по-голям от теб. Висок, с черна коса, секси, изключително изтънчен...

— В такъв случай го доведи, изгарям от нетърпение да ни запознаеш — отвърна Ана, а наум добави: *Последното нещо, от което имам нужда сега, е мъж.*

На вечерята присъстваха осем души. Анжелик ловко направи така, че да настани доктор Льогран непосредствено до Ана, която седеше начело на масата. Преценката ѝ се оказа абсолютно точна: той беше изключително красив и очарователен мъж, с посребрени скули, облечен в добре ушит костюм.

Разговорът се завъртя около изложбата на модерното изкуство в Ница, която повечето от гостите вече бяха посетили. После всички проявиха интерес към новата ѝ книга.

— Моля ви, не желая да говоря на тази тема — размаха ръце Ана. — В момента съм в дълбока творческа дупка, което вероятно се дължи на факта, че за пръв път в живота си искам да напиша роман.

— Роман? — оживиха се гостите. — На каква тема?

— Една загадъчна история за катарите — отвърна с въздишка Ана. — Проблемът е, че трудно изграждам образите на основните участници в нея.

— В такъв случай имаш голям късмет, защото до теб седи човек, който може да ти помогне — дяволито подхвърли Анжелик. — Доктор Льогран е прочут психиатър и може да се справи с всякакви психически проблеми.

— Ана няма психически проблем — засмя се Льогран. — Талантливите хора често страдат от временна загуба на вдъхновение. Дори великият композитор Рахманинов е бил принуден да се подложи на хипноза, за да възстанови творческите си сили и да създаде най-големите си творби.

— Благодаря, доктор Льогран — усмихна се Ана. — Вашата аналогия е твърде ласкателна, но аз не съм Рахманинов.

— Наричайте ме Едуар, моля. Аз обаче съм убеден, че вие действително притежавате талант. Мисля, че мога да ви помогна, особено ако героите на бъдещата ви книга проявяват интерес към мистиката и готиката...

— Доктор Льогран е директор на института „Льогран“ — обясни мадам Шаброл, преподавателка по музика в Кан.

— Институт „Льогран“? — сбърчи вежди Ана.

— Психиатрична клиника — уточни Анжелик. — Едуар, нима имаш предвид онзи странен човек, за когото ми разказа преди време?

— Един от най-интересните ни пациенти — кимна Льогран. — Вече пет години е при нас, казва се Клаус Райнфелд.

— Звучи ми като Ренфийлд от историята за Дракула — отбеляза Ана.

— Забележката ви е уместна, въпреки че все още не съм го виждал да яде мухи — отвърна психиатърът и всички се разсмяха. — Но той наистина е интересен случай. Дълбоко суеверен, истински религиозен фанатик. Открил го един селски свещеник недалеч оттук. Цялото му тяло е покрито с белези от рани, които сам си е причинил. Непрекъснато бърбори за демони и ангели и си въобразява, че е в Ада. Понякога и в Раја, разбира се... Рецитира на латински и демонстрира мания към безсмислени серии от числа, с които изписва стените на килията си.

— Но защо му давате средства за писане, доктор Льогран? — попита мадам Шаброл. — Не е ли опасно?

— Вече не му даваме, но той продължава да пише числата — въздъхна Льогран, поколеба са за миг и добави: — Със собствената си кръв, урина или изпражнения.

С изключение на Ана, всички около масата изглеждаха шокирани и отвратени.

— Явно този човек е много нещастен — отбеляза тя.

— Сигурно е така — кимна докторът.

— Но защо проявява желание да се обезобразява, Едуар? — сбърчи нос Анжелик. — Това е ужасно!

— Райнфелд демонстрира стереотипно поведение — отвърна Льогран. — Ще рече, че страда от болест, която наричаме обсесивно-

компулсивно разстройство. Тя се предизвиква от хроничен стрес и фрустрация. В неговия случай става въпрос за някакво дългогодишно и напълно безплодно търсене.

— На какво? — любопитно го погледна Ана.

— Не сме много сигурни — сви рамене Льогран. — Изглежда обсебен от търсенето на скрито съкровище или на някаква тайна. Често срещана мания сред психично болните. — На лицето му се появя усмивка. — През годините сме се грижили за доста търсачи на съкровища. Да не говорим за, общо взето, постоянния брой христосовци, наполеоновци и хитлеровци. Страхувам се, че тези хора не проявяват особена изобретателност в избора на самозаблудите си.

— Изгубено съкровище — промълви сякаш на себе си Ана, вдигна глава и замислено добави: — А вие казвате, че този човек е бил открит недалеч оттук?

— Не можете ли да му помогнете, Едуар? — попита Анжелик.

— Опитахме се — поклати глава Льогран. — Когато дойде при нас, го подложихме на психоанализа и трудова терапия. Дадохме му тетрадка, в която да записва своите сънища и кошмари. Но бързо открихме, че страниците са изпълнени с безсмислици. След известно време състоянието му се влоши и той отново започна да се самонаранява. Наложи се да му отнемем тетрадката и химикалката и да увеличим дозата на успокоятелните. Страхувам се, че оттогава състоянието му продължава да се влошава и той потъва още по-дълбоко в това, което не бих нарекъл другояче освен лудост.

— Какъв ужас! — въздъхна Ана.

— Но вие винаги сте добре дошла в нашата скромна клиника — дари я с очарователната си усмивка Льогран. — Ако смятате, че една среща с Райнфелд ще помогне на вдъхновението ви, готов съм да я уредя, разбира се, в присъствието на охрана. При него не идва никой. Кой знае, може би едно посещение ще му се отрази добре.

31

Мозайката се подреждаше буквално пред очите на Люк Симон. Описанието на човека, който бе натикал засрамените му подчинени в килера на Робърта Райдър, съвпадаше абсолютно точно с външния вид на Бен Хоуп. Малко по-късно Симон получи рапорт за инцидента на железопътния прелез с лимузината мерцедес. Колата се оказа много подозителна — с неизвестен собственик, фалшиви регистрационни табели и старателно изпилени номера на шасито и двигателя. Специалната обработка на централното ѹ заключване сочеше, че е била използвана като автомобил за отвличане. Потвърждаваше го и фактът, че някой беше стрелял вътре в купето, очевидно опитвайки се да излезе.

Анализът на откритата в задната част гилза показва, че е стреляно със същия 9-милиметров пистолет, с който бяха извършени убийствата край реката. Но кой беше тайнственият стрелец? В изоставения на прелеза мерцедес ченгетата бяха открили и визитна картичка на Бенедикт Хоуп.

Но това не беше всичко. Участвалият в инцидента ситроен бе намерен на паркинга пред близкия крайпътен ресторант. Доказателствата за участието му бяха повече от убедителни: липсваща емблема на предната решетка, следи от боята на мерцедеса по купето, дори и калта по гумите му. Колата беше регистрирана на името на доктор Робърта Райдър.

След обстойния оглед на апартамента на Райдър опитните криминалисти откриха миниатюрна следа от кръв точно на мястото, на което според нея бе лежал неизвестният нападател. Явно „чистачите“ го бяха пропуснали. Симон искаше от лабораторията да направи рекордно бърз ДНК тест и да сравни резултатите с четката за коса и други лични вещи на Райдър. Оказа се, че кръвта не е нейна, но ДНК пробата съвпадна с тази на отвратителната находка в парка „Монсо“ — отрязана човешка ръка.

Собственикът на ръката се оказа някой си Гюстав Льопу — престъпник с многобройни присъди за сексуални престъпления, групови изнасилвания, нападение със смъртоносно оръжие, кражба с взлом и две недоказани убийства. Излизаше, че в крайна сметка Райдър му беше казала истината. Но какво бе търсил Льопу в апартамента ѝ? Дали не е бил обикновен обир? Не, едва ли. Работата беше по-сериозна. Най-вероятно някой го бе наел да ликвидира Райдър или да открадне нещо от нея. А може би и двете. Симон изпита желание сам да се ритне отзад заради лекомислието, с което бе пренебрегнал показанията ѝ.

Възникнаха и други въпроси. Кой бе заличил следите от смъртта на Льопу, кой го бе изнесъл от апартамента, нарязал го бе на части и бе направил несполучлив опит да се отърве от трупа? Каква бе връзката със Зарди, лаборанта на Райдър? Същите хора ли го бяха убили? Къде бе мястото на Бен Хоуп в тази картичка? Той ли бе англичанинът, който според Райдър бе в смъртна опасност? В случай че инцидентът на прелеза бе целял ликвидирането на Хоуп, при случайната им среща същата вечер той бе изглеждал прекалено спокоен за човек, който току-що се е разминал със смъртта. Къде бяха Хоуп и Райдър в момента? Каква бе ролята на англичанина — на хищника или на жертвата? Загадката беше пълна.

Симон и Риго пиеха кафе в претъпкания с папки кабинет и чакаха факс от Англия. Машината звънна и изплю дълъг лист хартия. Симон скочи да го откъсне и заби очи в текста.

— Бенедикт Хоуп, трийсет и осем годишен — започна да чете той. — Завършил университет в Оксфорд. Родителите му са покойници. Няма криминално досие, няма дори глоба за забранено паркиране. Чист, та чак скърца, мръсникът!

Подаде листа на колегата си и отпи голяма гълтка кафе. В същия момент факсът звънна и започна да подава втората страница на съобщението. Той се наведе над него и започна да чете. Най-отгоре се появи логото на Британското министерство на от branата и предупреждението СТРОГО СЕКРЕТНО, изписано с едри букви. Следваше дълъг текст. Симон тихо подсвирна.

— Какво е това? — вдигна глава Риго.

— Военното досие на Хоуп.

Риго поглеждаше листа от ръцете на Симон, очите му затичаха по редовете.

— Мамка му! — стреснато промърмори той. — Това е сериозна работа!

— Няма съмнение, че именно той е тайнственият стрелец! — изръмжа Симон.

— Но защо, какво прави тук?

— Не знам — въздъхна инспекторът. — Но ти обещавам, че ще го заключа и ще открия всичко. — Ръката му се протегна към телефона. — Незабавно ще го обявя за общонационално издирване.

Риго поклати глава и почука с пръст разпечатката от факса.

— За да пипнеш тоя мръсник, ще ти трябва половината личен състав на френската полиция — мрачно поклати глава той.

32

Пътуването по магистралата на юг беше продължително и горещо. При Невер имаше къса отсечка от старо шосе, което водеше до Клермон-Феран. Веднага след чертите на града отново излязоха на магистрала 75 и поеха в посока Льо Пюи. Крайната цел на пътуването им беше областта Лангедок, която все още оставаше далеч на юг. Бен се надяваше да попадне на следите на Клаус Райнфелд именно там, за да постигне някакъв напредък в издирването си.

Тъй като разполагаше само с информацията от наполовина прочетения дневник на Фулканели той все още нямаше ясна представа какво точно търси. Не му оставаше нищо друго, освен да следва неясните указания с надеждата, че в хода на този процес ще попадне на нещо по-съществено.

Робърта спеше до него, главата й леко се полюшваше. Спеше от около час — горе-долу от момента, в който той се увери, че ги следят. Синьото беемве, което се беше появило в огледалото за обратно виждане, караше след тях още от околностите на Париж.

Забеляза го за пръв път на една бензиностанция, докато пежото чакаше на малката опашка за зареждане. В него пътуваха четирима мъже, които определено бяха изнервени от стремежа си да не ги изпуснат.

Когато се върнаха на пътя, Бен предприе няколко проверяващи маневри. При всяко изпреварване беемвето правеше същото, запазвайки дистанцията помежду им. Когато намаляваше скоростта до степен, дразнеща останалите участници в движението, шофьорът на синята кола вдигаше крак от газта, без да обръща внимание на гневните клаксони. По същия начин постъпваше и когато Бен предприемаше серия от бързи задминавания. Не, съмнение нямаше.

— Защо караш толкова нервно? — сънливо попита Робърта.

— Предполагам, защото самият аз съм нервен — отвърна той, замълча за момент и добави: — Неприятно ми е да ти го кажа, но си

имаме опашка. — Тя рязко се обърна, сънливостта ѝ бързо се стопи. — Синьото беемве — уточни той.

— Мислиш ли, че отново са те?

— Ако не са, значи пътуващите в него много искат да ни спрат и да ни питат за посоката.

— Можем ли да се измъкнем?

— Зависи от усърдието им — сви рамене Бен. — Ако останат с нас, най-вероятно ще изчакат да излезем на някой второстепенен път и ще опитат нещо.

— Какво по-точно? — изгледа го тя и побърза да добави: — Всъщност не отговаряй на този въпрос, ами опитай да се измъкнеш!

— Добре, дръж се здраво!

Бен включи на по-ниска предавка и стъпи на газта. Пежото се стрелна напред, задмина някакъв тежък камион и рязко се прибра вдясно. Зад гърба им се разнесе гневен вой на клаксон. Той потърси преследвачите в огледалото за обратно виждане и видя как колата им се изнася в лявото платно, нервно примигвайки с фарове на по-бавните автомобили.

— Е, добре, както кажете — промърмори той и натисна газта до дупка, задминавайки отляво тежкотоварен камион, който даваше мигач и излизаше в скоростната лента на магистралата.

— Хей, да се пребием ли си решил? — изкрештя Робърта, опитвайки се да надвие грохота на двигателя.

— Това ми минава през главата само когато съм трезвен.

— А трезвен ли си? — тревожно го изгледа тя, после направи гримаса. — Няма нужда да отговаряш.

Пред тях се разкри свободен участък от пътя и Бен отново натисна газта докрай. Стрелката на скоростомера прехвърли цифрата 160. Робърта се вкопчи с две ръце в седалката. Успяло да се справи с бъркотията на пътя, предизвикана от действията им, синьото беемве изскочи на чистата отсечка.

Използвайки пъргавината на малката кола, Бен шареше наляво-надясно между автомобилите, създавайки сериозни затруднения за далеч по-тежкото и неповратливо беемве, което при появата на първата отбивка се намираше на около 200 метра зад тях. Пежото се стрелна по нея, след което направи рязък завой наляво, после надясно. Но беемвето компенсираше своята неповратливост с далеч по-голямата

мощност на двигателя. При наличието на добър водач зад волана пежото трудно можеше да му избяга.

Отпред се мърна табела с наименованието на някакво село и Бен рязко зави. Озоваха са на дълга прива отсечка и беемвето бързо ги застигна. Един от пътниците се подаде през страничния прозорец и изстреля няколко куршума, един от които пръсна задното им стъкло.

Навлязоха в селото и се стрелнаха към централния площад. Колата поднесе, но все пак успя да избегне фонтана в средата, предизвиквайки паника у посетителите на някакво бистро, които размаха юмруци след нея. Миг по-късно забравиха гнева си и се пръснаха като пилци пред муцууната на беемвето, която се заби в най-външните масички и чадъри.

Бен рязко нави волана и колата сви в тясната пресечка с пронизителен вой на гумите. Насреща им изскочи камион. Водачът му стреснато отби вдясно и се бълсна в паркиран до тротоара фиат, разминавайки се на милиметри с връхлитащото пежо. Фиатът подскочи и препреши пътя на беемвето, току-що изскочило от завоя. Ударът беше толкова силен, че малката кола литна във въздуха и се заби в отсрещната стена. Макар и със смачкан калник и нагънат преден капак, беемвето продължи преследването, бързо скъсявайки разстоянието помежду им.

Излязоха от селото и поеха по тесен път, извиващ се между две редици дървета. Бен зърна тясната пролука между тях и рязко нави волана. Пежото напусна асфалта и пое по неравния черен път с бясно поднасяне на колелата. Бен успя да го овладее с цената на върховни усилия, но само секунда по-късно хълтнаха в дълбок коловоз. Ударът отдолу беше толкова силен, че сърцата им се качиха в зъбите.

Беемвето продължаваше да скъсява разстоянието, задните му колела изхвърляха стена от пръст. Робърта се обърна точно навреме, за да види как тежката му предница хълтва в коловоза.

След поредния оствър завой срещу пежото внезапно се появи трактор. Бен натисна спирачката, колата поднесе и силно се разтресе. С отчаяно завъртане на волана той успя да се размине с тежката машина, разби паянтовия плет и заподскача по неравната нива. В следващия миг пред очите му се появи стръмен склон, колата литна във въздуха и с трясък се удари в отсрещната стена на дълбока канавка.

Двамата побързаха да изскочат навън. Беемвето тромаво се спускаше към тях по разораната нива. Станал свидетел на катастрофата, шофьорът механично натисна спирачките. Тежката кола се хълзна на една страна, пропадна в някакъв коловоз и се преобърна сред облак прах.

Четиридесетимата замаяни пътници изпълзяха навън. Единият от тях — дебел мъж с окървавена глава, извади пистолета си и го насочи към пежото. Прозорецът откъм мястото до шофьора се пръсна и дребните парченца се посипаха върху Робърта, докато тя търсеше прикритие.

— Робърта! — извика Бен, измъкна пистолета си от кобура и отвърна на огъня. Един от куршумите се заби странично в каросерията на беемвето, на двайсетина сантиметра от главата на дебелия. Робърта приклекна до Бен.

Триима от преследвачите побързаха да се скрият зад преобърнатата кола, а четвъртият пропълзя зад голям камък. В ръката си държеше пушка с къса цев. Изстрелът му проби покрива на пежото и Робърта извика от ужас. Бен се прицели и натисна спусъка. Три от куршумите вдигнаха прах около стрелеца, а четвъртият прониза ръката му. Той изпусна пушката и рухна зад камъка. Бен продължи да стреля, докато изпразни пълнителя. Тялото на нападателя потръпна и остана неподвижно. Бен механично бръкна в джоба си за нов пълнител и изведнъж осъзна, че всичките му амуниции са в раницата, а тя лежи на задната седалка.

Втори нападател изскочи иззад преобърнатата кола на преследвачите. В ръцете си държеше черен автомат „Инграм“ с дълга цев, разглобяем заглушител и гротескно голям пълнител. В следващия миг порой от куршуми забарабани по каросерията на пежото и попречи на Бен да стигне до вътрешността на купето. Другите двама нападатели излязоха иззад беемвето и предпазливо тръгнаха напред. Автоматът изстреля нов откос, куршумите разораха пръстта вляво от Бен. Лоша работа.

После инграмът внезапно мълкна и притежателят му трескаво се опита да презареди. Без да губи нито секунда, Бен се хвърли напред и издърпа раницата си от пежото. Миг по-късно щракна пълнителя, опря лакти в покрива и изстреля два куршума в гърдите на мъжа с автомата, който политна назад и вирна крака. Единият от двамата му колеги се

обърна и хукна обратно към преобръната кола, а другият се отпусна на коляно и изпразни 9-милиметровия си револвер по посока на пежото.

Бен светкавично се сниши и куршумите свирнаха над главата му. Но един от тях все пак го улучи. Той бързо стабилизира стойката си и отвърна на огъня. Нападателят нададе вик на болка и рухна на земята, изпускайки пистолета.

Бен се олюя. Целият беше в кръв. Очите му се замъглиха. Пред тях изведнъж се появи небето, заобиколено от върховете на околните дървета.

Робърта го видя да пада, изкрещя „НЕ!!!“ и грабна пистолета, който се беше изпълзнал от пръстите му. Никога през живота си не беше стреляла, но браунингът се оказа лесен: просто го насочваш и натискаш спусъка. Последният стрелец надникна иззад беемвето и стреля по нея. Куршумът свирна покрай ушите й. Робърта стисна браунинга с две ръце и отвърна на огъня. Мъжът изчезна под водопад от счупени стъкла. Тя трескаво издърпа чантата си през прозореца на пежото и извика:

— Можеш ли да тичаш?

Бен простена, претърколи се по корем и бавно се надигна. Краката му бяха омекнали, коленете му се подгъваха. Екна нов изстрел, Робърта се извъртя и стреля напосоки. Куршумът улучи нападателя в бедрото, той изкрещя и падна зад колата, облян в кръв. Тя продължаваше да натиска спусъка, но браунингът мълчеше, отново останал без муниции. Раненият изпълзя иззад надупченото беемве, в ръцете му имаше двуцевка. Първият му изстрел пръсна външното огледало на пежото.

— Хайде, да тръгваме! — извика Робърта, хвана Бен за ръката и го повлече по стръмния склон, свършващ изненадващо над тесен селски път, по който бавно пъплеше натоварен със сено камион. Последните четири крачки изминаха тичешком, после Робърта скочи, без да изпуска ръката му. В продължение на една смразяваща дъха секунда двамата летяха в пространството и се стовариха в мекото сено.

Заобиколил с накуцване труповете на колегите си, мъжът с пушката се втурна след тях. Миг по-късно се изправи на ръба на урвата, от устата му излетя гневна ругатня, а очите му безпомощно проследиха камиона, който бързо се стопяваше в здрача.

33

Ядосан и уморен от дългото шофиране от Рим до Париж, Франко Боца най-сетне се добра до изоставената фабрика и изключи мотора на черното порше 911 турбо. Тримата мъже, които пазеха пребития Гастон Клеман, потръпнаха при вида на високата му, облечена в черно фигура. Нодон, Годар и Берже бяха наясно с репутацията на Инквизитора и се държаха максимално далеч от него, страховайки се дори да го погледнат.

Още преди няколко часа Боца бе осъзнал, че едва ли ще има никаква полза от стария Гастон Клеман, който беше окачен с главата надолу на дебела верига, преметната през една от подпокривните греди. Голото му тяло беше неподвижно, а под него се беше събрала локвичка кръв. Върху ниска масичка наблизо лежаха прилежно подредените инструменти за изтезания.

Но това би било чиста загуба на време. Старецът беше болен и слаб, а онези тъпаци бяха успели да го пребият далеч преди появата на Боца.

Той се обърна и хладно ги огледа. Стояха в далечния ъгъл на изоставения цех, бъбреха и пушеха. В един момент са засмяха на нещо, но едва ли щяха да се смеят дълго. Тримата просто не знаеха, че изтръгването на информация от стария Клеман не беше единствената причина Узберти да го изпрати тук. Всъщност основната му задача беше да „разчисти бъркотията“, както се беше изразил архиепископът. А това не означаваше единствено да се отърве от стария алхимик. Грешките на тези аматьори станаха прекалено много, а и „Gladius Domini“ бе решила да сложи край на практиката за мръсната работа да се наемат дребни престъпници.

Направи им знак да се приближат. Годар, Нодон и Берже се спогледаха, стъпкаха недопущените цигари и бавно се подчиниха. Веселото им настроение бързо се стопи, отстъпвайки място на тревогата. Единствено Нодон успява да задържи леката усмивка на лицето си, готовки се да подхвърли някаква шега.

Когато се приближиха на десетина метра, Боца извади изпод наметалото си малка берета 380 със заглушител и спокойно, без да каже нито дума, ги застреля. Безстрастните му очи пробягаха по проснатите тела, пръстите му развинтиха заглушителя и прибраха оръжието в кобура.

Четири трупа трябваше да изчезнат. Но този път без никакви следи.

34

Камионът се отдалечи сред облаци прах и дизелови изпарения. Джобът на шофьора беше приятно издут от пачката банкноти, които получи от странните стопаджии — избухливата американка и очевидно болния ѝ приятел, който предпочиташе да мълчи. Те му предложиха 1000 евро, за да ги закара до селцето Сен Жан, което се намираше само на няколко километра от родното му село. Защо толкова пари, по дяволите? Шофьорът тръсна глава и прогони въпроса от главата си. Важното е, че тази вечер щеше да има възможност да почерпи!

Бен и Робърта стояха на края на безлюдното село.

— Тук май нищо не се е променило от няколко века насам — отбеляза тя, оглеждайки се наоколо. Слънцето се беше спуснало ниско над хоризонта и не след дълго късният следобед щеше да се превърне в нощ.

Бен се отпусна ни ниската каменна ограда до себе си, главата му клюмна. Изглежда много зле, тревожно си помисли Робърта.

— Чакай тук, ще отида да потърся помощ.

Той безсилно кимна. Тя протегна ръка и докосна горещото му чело. Тревогата ѝ се усили, тъй като дишането му беше затруднено и цялото му тяло трепереше.

— Ще потърся лекар!

— Не искам лекар — възврати той. — Намери свещеника. Отец Паскал Камбриел.

Робърта тръгна към центъра. За пръв път в живота си изпитваше желание да се моли. Пръстената настилка на улицата се беше напукала от липсата на дъжд. Старите къщи от двете ѝ страни сякаш се подпираха една на друга, за да не рухнат.

— Господи, ако изобщо те има, моля те да ми помогнеш да открия отец Паскал!

После изведнъж си помисли, че свещеникът може би е мъртъв или вече не живее тук. Сърцето заблъска в гърдите ѝ и тя неволно

ускори крачка.

Църквата се оказа в противоположния край на селото. До нея имаше малко гробище, а отвъд него белееше каменна къщичка.

От пристройката долитаše успокоителното кудкудякане на кокошки. В двора беше паркирано пращно и доста очукано рено 14. На пътечката между двете постройки се появи някакъв мъж. Прорязаното му от дълбоки бръчки лице беше силно загоряло — като човек, който от години работи на открито. Мъжът я забеляза и забави крачка.

— Извинете, мосю — подвикна тя.

Мъжът ѝ хвърли любопитен поглед, после ускори крачка и изчезна в една от постройките, затръшвайки вратата под носа на Робърта. Тя се вкамени от изненада, но после бавно си даде сметка, че разрошената и мръсна чужденка с окървавена блуза и скъсанни джинси едва ли е често срещана гледка по тези места.

— Мадам? — разнесе се един глас зад гърба ѝ. — Мога ли да ви помогна?

Робърта се обърна към облечената в черно възрастна жена, покрила главата си с дълъг шал.

— Да, моля. Много бих искала да ми помогнете. Търся селския свещеник.

— Така ли? — вдигна вежди жената. — Но той е тук.

— Отец Паскал Камбриел?

— Да, мадам, той все още е тук — дари я с беззъба усмивка старицата. — Аз съм Мари-Клер и се грижа за домакинството му.

— Ще ме заведете ли при него? Въпросът е спешен, нуждаем се от помощ.

Мари-Клер я поведе към къщата.

— Отче, имаме гостенка — подвикна от прага тя.

Къщата беше обзаведена скромно, но изльчваше топлина и сигурност. Големи цепеници бяха подредени върху купчина подпалки в огнището. В единия край на просторната стая имаше обикновена чамова маса с два стола, в другия се виждаше старо, покрито с одеяло канапе. На прясно варосаната стена висеше голямо абаносово разпятие до снимка на папата с кръст в ръце.

Стълбите заскърцаха под стъпките на свещеника. Вече надхвърлил седемдесет, отец Паскал Камбриел ходеше трудно, подпирайки се на бастун.

— Какво мога да направя за теб, дете мое? — попита той, оглеждайки с любопитство необичайния вид на Робърта. — Ранена ли си? Катастрофа ли стана?

— Не съм ранена, но приятелят ми е зле — отвърна Робърта. — Вие сте отец Паскал Камбриел, нали?

— Да, аз съм.

Благодаря ти, Господи.

— Отче, ние пътувахме насам с надеждата да се срещнем с вас, но приятелят ми е ранен. Зле е.

— Звучи ми сериозно — намръщи се свещеникът.

— Ще кажете, че трябва да потърсим лекар, нали? Но не можем да го направим по причини, които в момента не мога да ви обясня. Ще ни помогнете ли?

— Тук и бездруго отдавна нямаме лекар — обясни отец Паскал, докато пътуваха в очуканото рено. — Доктор Башлар почина преди две години и никой не зае мястото му. За съжаление младите не искат да живеят в Сен Жан и селото умира.

Когато колата спря край каменната ограда в покрайнините, Бен беше почти в безсъзнание.

— Господи, той наистина е зле!

Отец Паскал закуцука към него и хвана ръката му.

— Синко, чуваш ли ме? Мадмоазел, помогнете ми да го прехвърлим в колата!

С дружни усилия Робърта, Паскал и старата Мари-Клер успяха да пренесат Бен в стаята за гости на свещеника на втория етаж. Положиха го на леглото и Паскал разкопча окървавената му риза. Той се намръщи при вида на дълбоката дупка в областта на ребрата. Отдавна не беше виждал огнестрелна рана, но прецени, че куршумът беше минал през мускула, излизайки от другата страна.

— Мари-Клер, имам нужда от топла вода, превръзки и нещо за дезинфекция — разпореди се той. — Виж дали е останало от билковия мехлем за почистване на рани.

Старицата кимна и побърза да излезе.

Паскал измери пулса на Бен и поклати глава.

— Много е ускорен, което означава, че кръвта е инфицирана. И друг път съм се натъквал на подобни случаи.

— Ще се оправи ли? — прошепна Робърта. Лицето ѝ беше бяло като вар, пръстите ѝ инстинктивно се свиха в юмруци.

— Ще ни трябва малко от лекарството на Арабел.

— Арабел? Това местната лечителка ли е?

— Не, Арабел е нашата коза. Преди време лекувахме с антибиотик възпаленото ѝ копито. Страхувам се, че медицинските ми познания се простират горе-долу дотам. За щастие Мари-Клер е добре запозната с билколечението. Много пъти е помагала не само на мен, но и на останалите жители на селото. Мисля, че вашият приятел е в добри ръце.

— Много ви благодаря за помощта, отче.

— За мен е дълг, но също и удоволствие да оказвам помощ на нуждаещите се. — Паскал огледа стаичката и с въздышка добави: — От доста време тук не е лежал болен. Доколкото си спомням, изминаха пет-шест години, откакто за последен път оказвах помощ на човек в нужда.

— И този човек се казваше Клаус Райнфелд, нали?

Свещеникът прекъсна работата си и се втренчи в Робърта.

— Той спи — каза Паскал, спускайки се по стълбите. — За известно време ще го оставим да си почива.

Робърта току-що се беше изкъпала и бе облякла дрехите, които ѝ даде Мари-Клер.

— Още веднъж ви благодаря — промълви тя. — Не знам как щяхме да се оправим без помощта ви.

— Няма смисъл да благодариш, Робърта — усмихна се свещеникът. — Ела да хапнем.

Мари-Клер им предложи съвсем скромна вечеря — супа, хляб и по чаша червено вино, собствено производство на свещеника. Вечеряха мълчаливо. Тишината се нарушаваше единствено от песента на щурците и далечен кучешки лай. След парижкия шум и изпълненото с премеждия пътуване Робърта имаше чувството, че тишината на заспалото село буквально гърми в ушите ѝ. От време на време свещеникът хвърляше по някоя цепеница в огъня.

След вечеря Мари-Клер почисти масата, пожела им „лека нощ“ и се прибра в собствената си къщичка, която беше съвсем наблизо —

отсреща, през улицата. Паскал запали дълга дървена лула и се настани на стария люлеещ се стол до огнището. После изгаси лампата, така че стаята се осветяваше само от оранжевите пламъци на огъня, и подкани Робърта да седне в креслото срещу него.

— Мисля, че ние с теб трябва да си поговорим — каза той.

— Това е дълга и много странна история, отче — въздъхна Робърта. — Не съм сигурна, че разбирам, но ще направя всичко по силите си, за да ви обясня положението.

После тя му разказа за задачата на Бен, за опасностите, свързани с нейното изпълнение, за всичко, което се беше стоварило върху собствената ѝ глава, за страховете ѝ. Разказът беше несвързан може би защото беше уморена до смърт и цялото тяло я болеше.

— Сега разбирам защо отказахте лекарска помощ — кимна отец Паскал. — Страхувате се да не ви обвинят за тези престъпления. — Погледът му се спря на стенния часовник. — Става късно, дете мое. Изтощена си, имаш нужда от почивка. Ще спиш на канапето, което е много удобно. Вече ти донесох завивки.

— Благодаря, отче. Наистина съм уморена, но предпочитам да постоя при Бен, ако не възразявате.

— Наистина си му вярна приятелка — докосна рамото ѝ свещеникът. — Очевидно си дълбоко привързана към него.

Тя смяяно го погледна, но замълча.

— Предлагам аз да бдя край него, за да можеш ты да се наспиш — добави с усмивка отец Паскал. — Днес не съм вършил кой знае какво — само нагледах кокошките и издоих Арабел, Господ здраве да ѝ дава, а междувременно изслушах и две изповеди.

Паскал остана буден до късно, четейки Библията на светлината на свещата. Бен се мяташе и пъшкаше в леглото до него. Събуди се някъде към четири сутринта и тревожно попита:

— Къде съм?

— При приятели, Бенедикт — прошепна свещеникът, погали влажното му от пот чело и нежно го бутна обратно в постелята. — Намираш се в безопасност, спи спокойно. Аз ще се моля за теб.

35

Легнал по гръб, Бен се опита да свали краката си от леглото. Okaza се трудна работа, а болката в мускулите му беше толкова силна, че по челото му избиха капчици пот. В крайна сметка успя да стъпи на пода ибавно се изправи. Виеше му се свят. Дрехите му бяха грижливо подредени на близкия стол и той започна да се облича.

През прозореца се виждаха покривите на съседните къщи. Стръмните баири зад тях се очертаваха на фона на синьото небе. Стиснал зъби, той се прокле за допуснатите грешки. Беше стигнал до това положение, защото още от самото начало бе подценил опасностите. И ето го сега тук: откъснат от света, неспособен да се двики и да свърши нещо полезно, докато едно умиращо дете се нуждаеше от помощта му. Измъкна плоската бутилка от джоба си и отпи голяма глътка._ Слава богу, че поне това все още мога да правя._ Жалко, че нямаше цяла бутилка или, още по-добре, две.

После си спомни за дневника, сковано се наведе и го измъкна от раницата. Прелисти страниците, откри докъде беше стигнал и потъна в четене.

3 септември 1926 г.

Събитието най-сетне се случи: ученикът се опълчи срещу учителя си. Пишайки тези редове, аз все още чувам предизвикателните думи на Дакен в лабораторията. Изрече ги с пламнали очи и здраво стиснати юмруци.

— Не проявяваме ли egoизъм, учителю? — извика той. — Защо настоявате да запазим в тайна познанието, което може да помогне на толкова много хора? Нима не виждате ползата от него, нима не усещате начина, по който то ще промени света?

— Не, Никола — възразих аз. — Не проявявам egoизъм, а обикновена предпазливост. Прав си, тези тайни са изключително важни. Но те са и много опасни, за да бъдат разкрити пред всички.

Според мен трябва да станат достояние на ограничен кръг посветени хора.

— *Не виждам смисъл!* — гневно извика Никола. — *Вие вече сте стар, учителю. Животът ви е протекъл в търсене, но ако не използвате откритията си, значи е протекъл напразно! Защо не искате да помогнете на света?*

— *Ти си млад, Никола* — отговорих аз. — *Твърде млад, за да познаваш света, на който толкова много искаш да помогнеш. Не всички са с чисто сърце като теб. Много хора биха използвали тези открития, за да задоволят алчността и егоистичните си цели. И няма да извършат добро, а зло.*

На масата между нас лежеше древният ръкопис в кожената си калъфка. Взех го и го размахах пред очите му.

— *Аз съм прям потомък на хората, създали тази мъдрост. Моите катарски прадеди са осъзнавали нейното изключително важно значение и са направили всичко възможно да я запазят в тайна. Те са знаели кой се интересува от нея и какво ще се случи, ако попадне в неподходящи ръце. А мнозина от тях са жертвани за нея.*

— Знам, учителю, но...

— *Познанието, което имахме честта да придобием, съдържа в себе си огромна власт — прекъснах го аз. — А властта е опасно нещо. Тя корумпира хората и привлича злато. Затова те предупредих за отговорността, която носиш. Не забравяй, че се закле да запазиш тайната!* — Замълчах за момент, поклатих глава и добавих: — *Вече започвам да съжалявам, че я споделих с теб...*

— *Това означава ли, че няма да научи останалото?* — попита младежът. — *Имам предвид втората велика тайна...*

— Съжалявам, но няма да стане, Никола — отвърнах аз. — Би било твърде много за млад и нетърпелив човек като теб. Не мога да поправя стореното, но няма да те запозная с нищо повече, преди да демонстрираш по-голяма мъдрост и зрялост.

Чул тези думи, той се обърна и избяга от лабораторията с наслъзени очи. Сърцето ми се сви, защото разбирах какво се изправя между нас.

Бен долови някакъв шум и вдигна глава. Робърта надникна през вратата с табла в ръце.

— Как се чувствуаш? — загрижено попита тя.

— Добре — кратко отвърна той и затвори дневника.

— Нося ти закуска — каза младата жена и остави подноса, върху който димеше пилешка супа. — Яж, докато е топла.

— Колко време сме тук?

— Два дни.

— Два дни! — възклика Бен, отпи гълтка уиски и се намръщи от рязкото движение.

— Не бива да пиеш, Бен — загрижено го погледна тя. — В момента си на антибиотик. По-добре хапни, за да възстановиш силите си.

— Ще хапна, разбира се — кимна той. — Би ли ми подала раницата? Вътре са цигарите ми.

— Ще ти ги донеса — отвърна тя, а той изтощено се облегна на възглавницата и затвори очи.

Докато Робърта ровеше в раницата за цигарите, от нея изпадна нещо и тя механично се наведе да го вдигне. Оказа се, че е малка снимка в сребърна рамка — стара и поизмачкана от дългото съхраняване в портфейл. На нея беше запечатано красиво русокосо момиченце на около осем или девет години. Умните му сини очи блестяха, усмихнатото му луничаво лице излъчваше щастие.

— Много е красива — изрази възхищението си тя. — Кое е това момиченце, Бен?

Усмивката ѝ замръзна в мига, в който вдигна поглед. Бен я гледаше със студени очи, в които имаше гняв.

— Остави я на мястото ѝ и се махай оттук! — изръмжа той.

Отец Паскал веднага забеляза помръкналото лице на Робърта, когато тя бавно слезе по стълбите.

— Когато мъжете изпитват болка, те често казват или вършат неща, които обикновено не биха си позволили — меко промълви той и сложи ръка на рамото ѝ.

— Фактът, че е ранен, изобщо не оправдава гадното му поведение — горчиво отвърна тя.

— Нямах предвид физическата болка, а онази, която изпитва наранената му душа — все така меко рече свещеникът. — Отивам да

поговоря с него.

Влезе в стаята и седна на стола до леглото. Бен лежеше по гръб, заковал поглед в тавана. Ръцете му здраво стискаха плоската бутилка. Уискито облекчаваше болката му, но положението с цигарите беше сериозно — оказа се, че пакетът е полупразен.

— Нали нямаш нищо против да ти правя компания? — попита свещеникът.

Бен поклати глава.

Паскал помълча известно време, после тихо започна:

— Робърта ми разказа за част от твоята работа, Бенедикт. Похвален е стремежът ти да помагаш на нуждаещите се. Аз също се чувствам призван да помагам, доколкото мога. Моите усилия далеч не са толкова драматични и героични колкото твоите, но аз отдавам изключително важно значение на стремежа си да служа на Бога. Опитвам се да облекчавам болката на хората, да ги приобщавам към Бога. За част от тях това означава да бъдат в мир със себе си, независимо под каква форма го постигат.

Бен вдигна плоската бутилка и му я показа.

— Това е моят покой, отче.

— Прекрасно знаеш, че такъв покой не е достатъчен и никога няма да бъде — отбеляза Паскал. — Той само усилва страданията ти. Болката в сърцето ти е като отровен бодил. Не го ли изтръгнеш оттам, той ще отвори ужасна рана. А тя ще бъде толкова дълбока, че едва ли ще успеем да я излекуваме с няколко дози пеницилин, предназначен за кози.

— Сигурно сте прав, отче — горчиво се усмихна Бен, помълча малко и добави: — Изпитвам удовлетворение само от добре свършената работа.

— По всичко личи, че си помогнал на много хора — кимна Паскал. — Но ще продължиш да вървиш към собственото си унищожение, ако се опираш на измамната помощ на алкохола. А когато радостта от добре свършената работа отшуми, болката отново се завръща, нали? И то с нова сила...

Бен замълча.

— Знаеш отговора, нали?

— Вижте, отче... Дълбоко съм ви задължен за помощта, но проповедите са отминал етап за мен. Тази част от живота ми е отдавна

мъртва. Изпитвам дълбоко уважение към вас, но съм длъжен да ви кажа, че ако сте дошли да ми четете проповед, само си губите времето.

Настъпи продължително мълчание. После Паскал извърна глава към прозореца и тихо попита:

— Коя е Рут?

Бен го стрелна с очи.

— Робърта не ви ли каза? Тя е внучката на моя клиент, която се топи от коварна болест. Същата, която се опитвам да спася, ако вече не е късно.

— Не, Бенедикт — поклати глава свещеникът. — Питам за другата Рут, която се появява в съня ти...

Бен усети как кръвта му застива и сърцето му се качва в гърлото.

— Не знам за какво говорите — задавено рече той. — Не сънувам никаква Рут.

— След две нощи край леглото на болен с висока температура човек научава някои доста интимни неща. Ти имаш тайна, Бен. Коя е Рут или по-скоро коя е била тя?

Бен въздъхна и отново надигна бутилката.

— Защо не искаш да ти помогна? — тихо попита Паскал. — Хайде, свали това бреме от плещите си!

Мълчанието се проточи, после Бен изведенъж заговори. Очите му бяха насочени някъде надалеч, където за пореден път изплуваха познатите болезнени картини.

— Бях на шестнайсет. Тя беше малката ми сестричка, едва на девет. Но въпреки това бяхме страшно близки. Единственият човек на този свят, когото обичах с цялото си сърце... — На лицето му се появи горчива усмивка. — Тя беше слънчице, отче. Няма как да я видите, за да разберете какво означава това. Благодарение на нея повярвах в Създателя. Може би ще се изненадате, но в един момент от живота си аз сериозно обмислях възможността да стана свещеник.

— Продължавай, синко — тихо промълви Паскал.

— Заминахме на почивка в Мароко заедно с родителите си. Отседнахме в хотел. Един ден мама и татко отидоха в някакъв музей и ни оставиха сами. Поръчаха ми да се грижа за Рут и да не излизаме от района на хотела.

Бен замълча, запали цигара и глухо продължи:

— В хотела имаше друго семейство от Европа, дъщеря им беше горе-долу на моята възраст. Голяма хубавица, много ми харесваше. Казваше се Джени. Тя предложи да идем на един от местните пазари. Отказах, защото трябваше да се грижа за Рут. Тя каза да взема и нея, а за награда щяла да ми даде целувка. Проявих слабост и се съгласих. Напуснахме хотела и отдохме на пазара. Беше пълно с народ, със сергии, укротители на змии, странни миризми и звуци...

— През войната бях в Алжир — кимна отец Паскал. — Далечен свят, много странен за нас, европейците.

— Преливах от щастие — продължи Бен. — Бях с Рут, бях и с Джени, която не спираше да обикаля сергиите, отрупани с парфюми, мъниста и гривни. Търсеше сребърна кутийка за бижута или нещо подобно. Okаза се, че няма достатъчно пари, и аз предложих да я купя. Пуснах ръчичката на Рут и се обърнах. Само за миг. Подарих кутийката на Джени и тя ме прегърна. — Отново мълкна, гърлото му пресъхна.

Ръката му се протегна към бутилката, но Паскал го спря.

— Хайде да оставим измамните приятели поне за миг! — решително каза той.

Бен мъчително прегърна.

— И до ден-днешен не разбирам как се случи всичко. Изпуснах я от очи само за секунди, но после... после тя изчезна... Изчезна, разбирайте ли?

Имаше чувството, че сърцето му се е превърнало в балон, който всеки момент ще се пръсне. Стисна глава между длани си и бавно се заклати напред-назад.

— Сякаш се разтопи във въздуха. Не я чух да вика, не видях нищо. Всичко наоколо изглеждаше нормално. Сякаш беше някакъв лош сън. Сякаш тя никога не беше съществувала.

— Не се беше отдалечила просто за да се разходи, така ли?

— Не. Това е много печеливш бизнес, упражняван от професионалисти. Направихме всичко, което трябваше: полиция, консулство, месеци на издирване. И нищо. От Рут нямаше и следа.

Балонът се спука. След повече от две десетилетия. Нещо в него се скъса, прониза го остра болка. През всичките тези години не беше плакал освен в съня си.

— Грешката беше единствено моя. Обърнах гръб на най-любимото си същество. И за какво? За една обещана целувка!

— И оттогава не си обичал никого — промълви Паскал. Не беше въпрос, а заключение.

— Не зная как да обичам — отвърна Бен, успял да се овладее. — Не помня кога за последен път съм бил истински щастлив. Не знам какво е. Душата ми е мъртва.

— Бог те обича, Бенедикт.

— Бог ми е точно толкова приятел, колкото и уискито.

— Изгубил си вярата си.

— В онези дни се опитах да я запазя. Отначало се молех да я намерят, всеки ден се молех за прошка. Знаех, че Бог не ме чува, но продължавах да вярвам и да се моля. Майка ми никога не ми прости. Не можеше да ме понася. Престана да ме докосва, спря да ми говори. Не можех да я обвинявам. Изпадна в дълбока депресия. Един ден вратата ѝ се оказа заключена. Викахме и бълскахме, но тя не отвори. Беше взела огромно количество приспивателни. Тогава бях на осемнайсет и току-що бях постъпил във факултета по теология.

Свещеникът тъжно кимна.

— А какво стана с баща ти?

— Рухна след изчезването на Рут, а смъртта на мама още повече влоши състоянието му. Мислех, че той все пак ми е простил, и това бе единствената ми утеша. — От гърдите на Бен се отрони тежка въздишка. — Бях си у дома по време на някаква ваканция. Влязох в кабинета му, вече не помня защо. Май ми трябваше хартия. Той не беше там. Открих дневника му...

— Прочете ли го?

— Да. И разбрах какво е изпитвал през цялото време. Той ме мразеше с цялата си душа. Обвиняващо ме за всичко и желаеше смъртта ми. След всичко, което бях причинил на семейството си, май наистина не заслужавах да живея. Вече не можех да се върна в университета. Изгубих интерес към всичко. Малко по-късно баща ми почина.

— А ти, синко? — меко попита отец Паскал. — Какво направи после?

— Не си спомням много добре. В продължение на около година просто лентяйствах. И пиех здраво. После се върнах у дома и се заех

да оправя недовършените дела на баща ми. Продадох къщата и се преместих в Ирландия заедно с Уини, нашата икономка. След известно време постъпих в армията, защото не знаех какво друго да правя. Вложих целия си гняв и омразата към самия себе си в обучението и дисциплината. Станах отличен войник. На даден етап това беше забелязано. Започнаха да ме подготвят за специални мисии, искаха от мен да върша неща, които се нуждаят от... определена нагласа. Откриха, че притежавам някои по-специфични умения. След това върших неща, за които предпочитам да не говоря.

Отново мълкна, обзет от колебание. В главата му се появиха разпокъсани спомени. Образи, звуци, миризми...

— Постепенно увеличих пиенето — продължи след известно време той, успял да прогони виденията. — И то се превърна в сериозен проблем. Наложи се да напусна армията. Прибрах се у дома и направих опит да се върна към нормалния живот. След известно време ми се обадиха с молба да открия изчезнал тийнейджър, на когото някаква секта успяла да промие мозъка. Открих го в Южна Италия и го върнах у дома. Тогава разбрах с какво искам да се занимавам. — Вдигна глава и погледна Паскал. — Това беше преди шест години...

— Разбрал си, че като връщаш изчезнали хора на близките им, лекуваш собствената си наранена душа — кимна свещеникът.

— Да. Вдъхновявах се от всеки успех и търсех следващия. Постепенно това се превърна в пристрастяване.

— Много си преживял, Бенедикт — погледна го съчувствено отец Паскал. — Радвам се, че ми се довери. Доверието е най-добрият лечител. Заедно с времето, разбира се.

— Мен времето не успя да ме излекува — поклати глава Бен. — Болката се притъпи, но стана още по-дълбока.

— Мислиш ли, че ако откриеш лекарство за малката Рут, ще успееш да прогониш чувството за вина от душата си?

— Ако не вярвах, нямаше да приема задачата.

— Надявам се да успееш, Бен. Както заради момиченцето, така и заради теб самия. Но мисля, че истинското изкупление и душевен покой трябва да дойдат от нещо по-дълбоко в душата ти. Трябва да се научиш да отваряш сърцето си, да търсиш любовта вътре в себе си. Само тогава ще зарасне дълбоката рана в душата ти.

— Но как да стигна до това?

— Вече тръгна по този път, Бен. Защото сподели тайната си. Когато потиска чувствата си, човек не може да стигне до спасението. Извличането на отровата от раната е много болезнено, вероятно защото това е моментът, в който се изправяме лице в лице с демона. Но успееш ли да го сториш, със сигурност ще откриеш свободата.

Капчица разтопен восък падна върху ръцете на Бен. Намираше се във вътрешността на малката църква на Сен Жан, която не беше заключена дори и в три през нощта. Тръгна по централната пътека, краката му леко се огъваха. Около него играеха сенки. Църквата беше тиха и абсолютно празна. Отпусна се на колене пред олтара, вдигна глава към блестящата бяла статуя на Исус Христос и започна да се моли.

Следата водеше на юг. Люк Симон не изпитваше затруднения да я следва, тъй като беше осияна с куршуми и мъртвъци.

Един фермер от Льо Пюи в Централна Франция беше докладвал за интензивна стрелба и гонитба между две коли по черните междуселски пътища. Когато полицията откри мястото на престрелката, там имаше трима мъртви мъже, две разбити коли и купища празни гилзи. Колите нямаха официална регистрация, а беемвето се оказа откраднато от Лион два дни по-рано.

По-интересен беше фактът, че в жълтото пежо с парижка регистрация откриха отпечатъците на Робърта Райдър. В тревата около него бяха пръснати 18 гилзи от 9-милиметров пистолет, най-вероятно браунинг. Те бяха идентични с онези, които бяха открили в изоставения мерцедес и под моста на Сена.

Все едно че Бен Хоуп беше издълбал името си в кората на някое от близките дървета.

36

Институт „Льогран“, три месеца по-рано

— О, по дяволите! Той пак го е направил, Жул!

Стаята на Клаус Райнфелд беше оплескана с кръв. Двамата санитари се втурнаха в квадратното помещение. Обитателят ѝ ги погледна като дете, което са хванали в забранена игра. На сбръчканото му лице изплува виновна усмивка. Okаза се, че си е избил още два зъба, за да разтвори отново грозната рана, която зееше под разкъсаната пижама на гърдите му.

— Май отново е време да ти увеличим дозата — промърмори дежурният санитар, докато го извеждаха от стаята, след което се обърна към помощника си: — Извикай чистачите и една сестра да му направи инжекция с диазепам. После ще го преоблечем в чисти дрехи. И виж дали са му изрязани ноктите. След два часа има посещение.

— Пак ли онази италианка?

Пациентът наостри уши.

— Ана! — пропя той. — Ана, Ана... Тя е моя приятелка! — Извърна се и изстреля една храчка към санитарите. — А вас ви мразя!

Два часа по-късно укротеният Клаус Райнфелд седеше в обезопасената стая за посетители на института „Льогран“. Тук се провеждаха срещите на сравнително по-кrottките пациенти с техните близки, които обаче не оставаха без надзор. Обзвеждането се изчерпваше с гола маса и два стола, здраво завинтени в пода. От двете страни на Райнфелд стояха двама санитари, а сестрата чакаше в ъгъла със спринцовка в ръка. Шефът на клиниката доктор Льогран наблюдаваше сцената зад двустранното огледало.

Райнфелд беше облечен в нова пижама и чист халат, заменили окървавените дрехи. Новата дупка в зъбите му беше почистена и дезинфекцирана, а доброто му настроение се дължеше както на психотропните лекарства в кръвта, така и на успокоително въздействие на новата му приятелка Ана Манцини. В ръцете си стискаше малка тетрадка — най-ценното му притежание.

Един от санитарите въведе посетителката. Стерилната атмосфера на помещението моментално се изпълни с живото ѝ присъствие и уханието на парфюма ѝ. Лицето на Райнфелд светна.

— Здравей, Клаус — поздрави с усмивка Ана и седна на голата маса срещу него. — Как си днес?

Санитарите за пореден път се учудиха на промяната у този труден и вечно възбуден пациент, който ставаше кротък като агънце в присъствието на красивата италианка. Тя изльчваше особено спокойствие, говореше му приятелски, без да издава стресиращи заповеди. Отначало той дълго мълчеше, леко поклащайки се на стола с полуспуснати клепачи. Дългата му костелива ръка лежеше върху нейната. Санитарите бяха против физическия контакт между двамата, но Ана ги помоли да не предприемат нищо и това постепенно се превърна в нещо като ритуал.

Когато изобщо отваряше уста, Райнфелд започваше да сипе обичайните латински безсмислици, броеще на пръсти и изричаше странни съчетания от букви и цифри. Но понякога, умело подтикнат от своята гостенка, той говореше нормално и започваше да обяснява какво не могат да разберат пазачите наоколо. Правеше го тихо, почти шепнешком, като фразите му често преминаваха в неразбрано бъръщолевене и дълги паузи. Ана слушаше и се усмихваше, без да издава никакви признания на нетърпение. Пациентът видимо се отпускаше, а персоналът възприемаше посещенията ѝ като важна и полезна част от неговото лечение.

Петото по ред посещение не се отличаваше с нищо особено. Райнфелд седеше кротко, едната му ръка лежеше върху нейната, а другата стискаше тетрадката. От устата му се сипеха обичайните словосъчетания от букви и цифри, изричани с тих и дрезгав глас:

— Н-6, Е-4, И-26, А-11, Е-15...

— Какво се опитваш да ни кажеш, Клаус? — внимателно попита Ана.

Доктор Льогран наблюдаваше сцената намръщено. Погледна часовника си, стана и бутна вратата на стаята за посетители.

— Ана, много се радвам да ви видя — любезно се усмихна той, след което се обърна към санитарите: — Достатъчно за днес. Нека не уморяваме нашия пациент.

При вида на Лъогран Райнфелд нададе вик на ужас и скри лице между костеливите си длани. Тялото му се свлече на пода и докато Ана ставаше от стола, той сграбчи глезените ѝ. Санитарите бързо го дръпнаха и го повлякоха към изхода. Ана гледаше след тях с тъжна усмивка.

— Защо той толкова много се страхува от вас, Едуар? — попита тя, след като двамата излязоха в коридора.

— Не знам, Ана — отвърна с усмивка психиатърт. — Практически ние не знаем нищо за миналото на Клаус. Отношението му към мен може би се дължи на някакви травмиращи спомени. Възможно е да му напомням за някой друг, който му е причинил болка. Строг баща, жестоки роднини... Това е често срещано явление.

— Разбирам — въздъхна тя. — Може би това е обяснението.

— Ана, мисля, че... Всъщност свободна ли сте довечера? Искам да ви поканя на вечеря. В Монпелие има един рибен ресторант, в който приготвят страхотен костур. Какво ще кажете? — Пръстите му леко докоснаха ръката ѝ. — Мога да мина да ви взема някъде около седем.

— Вече ви казах, Едуар — дръпна ръката си тя. — Все още не съм готова за подобни вечери. Нека я отложим за друг път.

— Съжалявам — промълви той и побърза да отдръпне ръката си.
— Моля да ме извините.

Изправен до прозореца, доктор Лъогран гледаше как Ана излиза от сградата и се качва в своята алфа ромео. Тази жена го отблъскваше вече за трети път. *Нима нещо в мен не е наред?* — мрачно въздъхна той. Но ако е така, защо другите жени реагират нормално? Ана явно не искаше да я докосва и потръпваше при всеки контакт, но в същото време позволяваше на онзи смахнат да държи ръката ѝ в продължение на часове.

Обърна гръб на прозореца и вдигна телефона.

— Полет, провери, моля те, дали доктор Делавен има планиран сеанс с един от нашите пациенти. Става въпрос за Клаус Райнфелд. Има ли? Добре. Обади му се и кажи, че днес ще го заместя аз... Да, точно така. Благодаря ти, Полет.

Озовал се обратно в стаята си, Райнфелд мислеше за Ана и щастливо си тананикаше. Навън издрънкаха ключове, вратата рязко се

отвори.

— Оставете ни сами! — заповяда познат мъжки глас и Райнфелд уплашено се сви. Доктор Льогран бавно влезе и затвори вратата след себе си.

Пациентът уплашено се сви в ъгъла, а докторът се наведе над него и усмихнато промълви:

— Здравей, Клаус.

Кракът му се отметна назад и потъна в корема на Райнфелд. Последва серия от ритници. Превит на две, Райнфелд безпомощно стенеше и се молеше на Бог да го прибере.

37

На третия ден Бен укрепна достатъчно, за да излезе на верандата и да се изложи на топлите лъчи на есенното слънце. Робърта хранеше кокошките в дъното на двора и се правеше, че не му обръща внимание. Той се почувства зле от факта, че я беше обидил. Отпи гълтка от билковия чай, който му поднесе Мари-Клер, след което отново разгърна дневника на Фулканели.

19 септември

Вече дълбоко съжаливам, че се доверих на младия Никола Дакен. Пиша тези думи с тежко чувство за вина, тъй като направих голяма глупост. Единствената ми утеша е, че есепак не го запознах с всичко, наследено от моите катарски прадеди.

Вчера се потвърдиха и най-големите ми страхове. Против принципите си и с огромно чувство на срам аз наех частен детектив — един дискретен и абсолютно достоен за доверието ми мъж на име Коро, на когото възложих да следи действията на Никола и да ми докладва. Оказа се, че от известно време насам младият ми помощник членува в някакво парижко дружество, наричащо себе си „Наблюдателите“. Чувал съм за него и знам, че членовете му са малък кръг интелектуалци, проявяващи интерес към тайнственото познание. Знам и с какво дружеството е привлякло младия Никола. Главната цел на „Наблюдателите“ е да разбият тайнствените структури на алхимическата традиция. Те се събират веднъж в месеца на етажа над книжарницата за нетрадиционна литература на Шакорнак, където обсъждат начините и възможностите за приобщаването на алхимията към модерната наука и използването на достиженията ѝ за благото на човечеството. За младеж като Никола това несъмнено звучи привлекателно, като основа на нова епоха в познанието. Добре разбирам как се е разкъсвал между модерните възгледи за алхимията и това, което му предлагам аз —

един стар, бих казал, дори архаичен подход, основан на потайността и недоверието.

Не мога да не симпатизирам на подобно дръзновение и младежки плам, но докладите на Коро ме обезпокоиха дълбоко. Освен с „Наблюдателите“ Никола се е сближил и с още един човек. Не зная почти нищо за него, освен че се казва Рудолф, занимава се с окултизъм и всички го наричат „Александриец“, защото е роден в Египет.

Коро ги е виждал заедно няколко пъти — най-често по кафенета, потънали в оживен разговор. Вчера ги проследил до един скъп ресторант и успял да подслуша част от разговора им на терасата.

Рудолф непрекъснато пълнел чашата на младия ми помощник с шампанско и това, естествено, развързalo езика му.

— Знаеш ли — подхвърлил Рудолф, докато Коро тайно записвал диалога на съседната маса. — Ако Фулканели действително вярва в силата на тази мъдрост, той едва ли ще се опитва да скрие блъсъка на най-ярката ѝ звезда.

При тези думи отново напълнил догоре чашата на Никола.

— Не съм свикнал на подобна слава — отвърнал помощникът ми.

— Един ден ще се къпеш в нея — уверил го Рудолф.

— Аз не търся известност и слава — намръщил се Никола. — Искам да използвам познанията си, за да помогам на хората. И не мога да разбера защо учителят мисли, че това е лошо.

— Твоята безкористност е похвална, Никола — кимнал Рудолф.

— Вероятно аз ще мога да ти помогна, защото познавам доста влиятелни хора.

— Наистина ли? — попитал Никола. — Но това би означавало да наруша клетвата, която съм дал. Много съм мислил за бъдещето, но все още не съм решил.

— Трябва да следваш зова на душата си. Нима учителят ще ти попречи да изпълниш своята съдбовна мисия?

— Съдбовна мисия... — повторил замислено Никола.

— Хората с мисия се срещат рядко и затова се радват на особена почит — усмихнал се Рудолф. — Ако съм прав по отношение на теб, ще имам изключителната привилегия да познавам две такива

личности. — Той разлял остатъка от шампанското в чашите и добавил: — Другият е изключителен ясновидец, Никола. И споделя твоите идеали. Разказах му за теб и той сподели мнението ми, че ты можеш да изиграеш изключително важна роля в изграждането на прекрасно бъдеще за човечеството. Някой ден ще те запозная с него.

Никола оправнил чашата на един дъх, оставил я на масата и напълнил гърдите си с въздух.

— Добре, реших — обявил той. — Ще споделя с теб всичко, което знам.

— Много съм поласкан — казал Рудолф и свел глава в знак на почит.

— Ex, ако знаеш колко много исках да поговоря с някого за тези неща! — навел се над масата Никола. — Най-важните тайни са две, описани подробно в древен шифрован документ, който господарят ми е открил в някакъв изоставен замък в южната част на страната.

— Сподели ли ги с теб? — нетърпеливо попитал Рудолф.

— Само едната — отвърнал Никола. — Получих възможност да се убедя в нейната сила, която е наистина смайваща. Вече разполагам с познанието, знам как до го използвам и мога да ти го покажа.

— А втората тайна?

— Нейният потенциал е наистина безгранич — отвърнал Никола. — Но Фулканели отказа да ме посвети в нея.

Рудолф сложил ръка на рамото му.

— Сигурен съм, че и това ще стане — усмихнал се той. — Просто ти трябва време. Но защо не споделиши с мен онова, което те е смяло толкова силно? Хайде, да вървим у дома. Там ще продължим нашия разговор.

Бен вдигна глава от дневника. Кой е Александриеца? Какво му е рассказал Дакен? Кой е „изключителният ясновидец“, с когото Рудолф обещава да го запознае?

Най-вероятно още някой смахнат като Гастон Клеман, помисли си той. Пръстите му механично разлистиха следващите страници, които за голямо съжаление се оказаха почти напълно унищожени от влагата. Трудно беше да определи колко страници липсват. Отново потъна в четене, преодолявайки с големи трудности пораженията в

последната част от дневника, завършена точно преди мистериозното изчезване на Фулканели.

23 декември 1926 г.

Край, всичко е загубено. Любимата ми съпруга Кристина е убита, а предателството на Дакен позволи на Александриеца да се сдобие с тайните ни познания. Дано Бог ми прости, че допуснах да се случи всичко това. Не се страхувам за живота си, а от невъобразимото зло, което тези хора могат да причинят.

Плановете ми вече са в ход. Съвсем скоро напускам Париж в компанията на Ивет — скъпата ми дъщеря, която остана единственото ми близко същество на този свят. Оставям всичко в ръцете на своя верен приятел Жак Клеман, като не пропуснах да го предупредя, че се излага на голяма опасност. За себе си мога да кажа, че никога повече няма да се върна тук.

Това беше всичко. Предателството на Дакен беше съсипало живота на Фулканели. В центъра на тези мрачни събития очевидно стоеше тайнствената фигура на Рудолф Александриеца. Той ли беше убил съпругата на Фулканели? И къде беше изчезнал алхимикът? Толкова бе бързал да напусне Париж, че бе забравил дори дневника си.

— Какъв прекрасен ден — обади се познат глас зад гърба му. — Мога ли да се присъединя към теб?

— Разбира се, отче — отвърна Бен и затвори дневника.

Паскал седна до него и си наля чаща вода от каната.

— Днес изглеждаш по-добре, приятелю — отбеляза той.

— Благодаря, наистина се чувствам по-добре.

— Браво — усмихна се свещеникът. — Вчера ми оказа голяма чест, споделяйки тайната на живота си. Можеш да бъдеш спокоен, че тя ще остане между тези стени. Но сега е мой ред, защото и аз имам една малка тайна.

— Едва ли ще успея да ви окажа подкрепата, която получих от вас — поклати глава Бен.

— Но съм сигурен, че моята тайна ще те заинтригува — продължаваше да се усмихва старецът. — Защото в известна степен

засяга и теб.

— Така ли?

— От Робърта научих, че си дошъл да разговаряш с мен, но всъщност искаш да откриеш човек на име Клаус Райнфелд.

— Знаете ли къде се намира той?

— Да — кимна Паскал. — Но да започнем отначало. Тръгнал си да ме търсиш, след като си научил, че именно аз открих този нещастник, нали?

— Имаше го в новините.

— Той изобщо не беше на себе си — тъжно поклати глава свещеникът. — Когато зърнах ужасните рани по тялото му и разбрах, че си ги е причинил сам, бях сигурен, че това е работа на дявола — добави той и механично се прекръсти. — Вероятно знаеш, че го лекувах известно време, след което го прибраха в онази клиника.

— Коя клиника?

— Имай малко търпение, Бенедикт — усмихна се Паскал. — Това, което не знаеш, а вероятно не е известно и на никой друг, освен на мен и онзи нещастник, е инструментът, с който си нанасяше ужасните рани. Именно той е моята малка тайна...

Очите му придобиха отнесеното изражение на човек, който се връща назад в спомените.

— Нощта, в която се появи Райнфелд, беше ужасна. Вилнееше силна буря. Когато тръгнах след него през гората, ей там, отсреща, аз успях да зърна оръжието му. Беше много странен нож, приличаше на кама. В първия момент реших, че ще ме убие с него, но после с ужас видях как го забива в собствената си плът. И до ден-днешен не мога да разбера в какво състояние на духа се намираше през онази нощ. Но както и да е. Той припадна и аз го пренесох у дома. Опитахме всичко, което беше по силите ни, но той не се върна в съзнание. Едва на следващата сутрин, след като властите дойдоха да го приберат, се сетих за ножа, паднал сред горските храсти. Отидох да го търся и не ми беше трудно да го открия... — Замълча за момент, после продължи:

— Според мен става въпрос за великолепно запазен средновековен кинжал. Майсторска изработка във формата на разпятие, в което влиза острието. Целият е покрит със странны зети и символи. Върху острието е гравирано някакво тайнствено послание. С изненада и ужас

установих, че символите по ножа отговарят съвсем точно на раните по тялото на Райнфелд.

Бен съобрази, че най-вероятно става въпрос за златния кръст, споменат от Клеман. Кръстът на Фулканели!

— Какво стана с него? — попита той. — Предадохте ли го на полицията?

— За мой срам, не — поклати глава отец Паскал. — Нямаше следствие, никой не прояви интерес с какво се е наранил Райнфелд. Полицията претупа случая и аз реших да запазя ножа. Страхувам се, че имам слабост към антични предмети, свързани с религията, а това разпятие без съмнение е най-ценното в колекцията ми.

— Ще ми разрешите ли да го видя?

— Разбира се — отвърна с усмивка Паскал — Но нека продължа. Пет месеца по-късно бях посетен от необичаен и бих казал важен гост. Ватикански епископ на име Узберти. Той ме засипа с въпроси за Райнфелд: за лудостта му, за това, което ми бе казал, за белезите по тялото му. Но най-много го интересуваше дали скитникът е носел нещо със себе си. Не го каза направо, но останах с чувството, че иска да научи повече за кинжала. Дано Бог ми прости, но не му казах нито дума за него. Той е толкова великолепна вещ, че пожелах да го задържа за себе си — като някакво глупаво и алчно дете. По време на разговора усетих и още нещо, което ме плашеше. Епископът се прикриваше много добре, но личеше, че отчаяно търси нещо. Разпита ме подробно за вещите на скитника — най-вече за книги и документи. Многократно ме попита дали случайно не съм забелязал някакъв ръкопис. Няколко пъти го повтори.

— Каза ли нещо по-конкретно? — сепнато го погледна Бен.

— Не. Попитах го за какъв ръкопис става въпрос, но той започна да увърта. Не каза нищо конкретно, а поведението му беше доста странно.

— А у Райнфелд имаше ли някакъв ръкопис? — попита Бен, правейки отчаяни опити да прикрие нетърпението си.

— Да, имаше — бавно кимна Паскал. — Страхувам се обаче, че...

Бен се вцепени от напрежение. Двете секунди пауза му се сториха цяла вечност.

— След като го отведоха, аз се върнах в гората — продължи свещеникът. — На мястото, на което открих кинжала, лежаха останките от някакъв стар пергамент. Вероятно бяха изпаднали от парцаливите му дрехи. Беше натрошен и смачкан от тежестта на тялото му, а дъждът беше свършил останалото, отмивайки почти напълно мастилото. Успях да зърна няколко рисунки и объркани чертежи, след което реших, че са ценни и трябва да ги върна на собственика им. Но когато се наведох да го вдигна, пергаментът се разпадна в ръцете ми. Събрах парчетата и ги пренесох тук. Дълго време се опитвах да ги възстановя, но се оказа невъзможно. В крайна сметка ги изхвърлих.

Сърцето на Бен се сви. Ако Райнфелд бе притежавал ръкописа на Фулканели, той беше безвъзвратно изгубен.

— Не споменах за това пред епископа — продължи отец Паскал.
— Страхувах се, въпреки че не ми беше ясно защо. Но нещо ме предупреждаваше да си държа устата затворена... — Замълча за момент и поклати глава. — Още тогава ми стана ясно, че историята с Райнфелд няма да загълъхне току-така. Знаех си, че много хора ще идват да го търсят.

— Къде е в момента той? — вдигна глава Бен. — Въпреки случилото се все пак искам да поговоря с него.

— Страхувам се, че е невъзможно — въздъхна Паскал.

— Защо?

— Защото е мъртъв, Бог да даде покой на душата му.

— Мъртъв?

— Да. Почина преди около два месеца.

— Откъде знаете?

— Докато ти лежеше болен, позвъних в института „Льогран“ — психиатрична клиника до Лиму, в която държаха Райнфелд. Оттам ми съобщиха, че нещастникът сложил край на живота си по ужасен начин.

— Значи край — мрачно каза Бен.

— Това беше лошата новина, Бенедикт — докосна го по рамото свещеникът. — Но има и добра. Обясних на хората от института кой съм и ги попитах дали могат да ме насочат към някой, който е бил близък с Райнфелд в последните дни от живота му. Отговориха ми, че никой от служителите не е успял да се сближи с него, тъй като той категорично отказвал контакти с тях. Поведението му било грубо и

агресивно. Но в последно време го посещавала една жена, чужденка, в чието присъствие той се държал необичайно кратко и между тях се получавало дори нещо като разговор. Служителите в болницата твърдят, че двамата общували напълно свободно и разговаряли за неща, които никой от санитарите не разбирал. Мисля си, че тази жена може би е научила нещо, което би представлявало интерес за теб, Бенедикт.

— Къде мога да я открия? Съобщиха ли ви името ѝ?

— Оставил си телефона и помолих да ѝ съобщат, че отец Паскал Камбриел желае да говори с нея.

— Едва ли ще се обади — въздъхна Бен.

— Доверието е добродетел, която ние с теб вече обсъждахме, Бенедикт — усмихна се свещеникът. — Всъщност тази жена — казва се Ана Манцини — вече се обади. Рано тази сутрин, докато ти и Робърта още спяхте. Доколкото разбрах, тя е писател, историк. Живее в една вила на няколко километра оттук. Очаква да ѝ позвъниш и утре следобед е готова да разговаря с теб. Можеш да използваш колата ми.

Значи все още има шанс! — оживи се Бен.

— Отче, вие сте светец! — развълнувано промълви той.

— Едва ли — разшири се усмивката на Паскал. — Светецът не би откраднал златно разпятие и не би излъгал епископ.

— Дори светците са били изкушавани от дявола — ухили се Бен.

— Вярно, въпреки че би трябвало да му се противопоставят — кимна свещеникът. — А аз съм само един стар глупак. Сега искам да ти покажа кинжала... Мислиш ли, че и Робърта би пожелала да го види? — По лицето му пробяга сянка. — Само не ѝ казвай, че съм го откраднал, моля те!

— Не се беспокойте, отче — засмя се Бен. — Ще пазя тайната ви до гроб.

* * *

— Прекрасен е! — ахна Робърта. Настроението ѝ се беше подобрило, след като Бен се извини за грубостта си. Вече беше наясно, че онази снимка предизвиква болка в душата му, а самата тя неволно

беше докосната оголен нерв. Но сега, след разговора с Паскал, той изглеждаше някак различен.

Бен мълчаливо въртеше в ръце кинжала. Значи това е една от скъпоценните реликви на Фулканели, помисли си той. Все още нямаше представа защо, тъй като в дневника не се споменаваше за него.

Дълчината на кръста беше около 45–50 сантиметра. С прибрано острие той приличаше на прекрасно инкрустирано златно разпятие. Около ножницата се увиваше изящна златна змия с рубинени очи по подобие на древния символ — жезъл с увити около него две змии. Главата опираше в горния ръб на ножницата и на практика представляваше скрита пружина. Късата част на разпятието се използваше като ръкохватка на меч и ако човек натиснеше с палец змийската глава, от ножницата изскачаща 25-сантиметровото острие — тясно и изключително остро, изпъстрено със страни символи, изящно гравирани върху стоманата.

Той го подхвърли в дланта си. Едва ли някой би очаквал да види толкова опасно оръжие в ръцете на Божи човек. Идеята беше коварна и открито цинична, а може би просто практическа. Кинжалът беше много подходящо олицетворение на средновековната религия. Печелещите от нея духовници са били готови за удар в гърба, но е имало и такива, които винаги са пазили гърба си. От книгите Бен вече знаеше достатъчно за отношението на Църквата към алхимията и беше почти убеден, че подобен кинжал би прилягал много повече на някой неин представител.

Паскал насочи вниманието им към гравюрата от едната страна на острието.

— Това е символът, който Райнфелд беше издълбал върху гърдите си. По всичко личеше, че го бе правил многократно, сякаш за да не позволи на раната да зарасне. — Раменете му неволно потръпнаха.

Гравюрата представляваше два пресичащи се кръга. В горния беше вградена шестоъгълна звезда, а в долния — петоъгълна звезда или пентаграма. Двете бяха пътно свързани. Изящно пресичащи се линии определяха точния център на странната геометрична фигура.

Какво символизира това? — запита се Бен, заковал очи в нея. Явно фигурата е имала съвсем ясно значение за Клаус Райнфелд.

— Някакви идеи, Робърта? — подхвърли той.

— Кой знае? — въздъхна тя, внимателно изучавайки острието на кинжала. — Понякога алхимическата символика е толкова сложна, че едва ли някой е в състояние да я разгадае. Сякаш алхимиците нарочно ни предизвикват, подхвърляйки ни оскудна информация за пътищата, които трябва да следваме. Те очевидно са искали единствено да скрият своите тайни.

Дано тези „тайни“ да струват нещо, помисли си Бен и вдигна глава.

— Може би Ана Манцини ще успее да хвърли повече светлина върху всичко това. Дано Райнфелд ѝ е обясnil значението на символите.

— Ако го е знаел.

— Да имаш по-добра идея?

Наложи се Бен да изкачи един от стръмните хълмове над Сен Жан, за да получи обхват за мобилния си телефон и да докладва на Феърфакс за последния развой на събитията. Огледа гористата долина в краката си и се намръщи. Раната продължаваше да го наболява.

Високо над главата му два орела чертаеха елегантни кръгове в синьото небе. Използвайки въздушните течения, те се рееха на воля, разменяйки къси гърлени призови. *Какво ли е да се чувстваш безгранично свободен?* — въздъхна Бен, после набра номера на Феърфакс и притисна апаратата към ухото си.

38

В късния следобед се качиха в колата на отец Паскал и потеглиха към Монсегюр, на около час път от Сен Жан. Старото рено пъшкаше и скърцаше по виещи се междуселски пътища. Скалисти проходи се редуваха с китни долини с прекрасни лозя.

Малко преди първите каменни къщи на средновековното градче Монсегюр колата напусна пътя и се насочи към висок хълм, на който белееше вилата, наета от Ана Манцини. Тя се оказа солидна постройка от дялан камък с дървени капаци на прозорците и голяма, обрасла с брышлян тераса — истински оазис сред околните скалисти хълмове. Навсякъде имаше големи саксии с цветя, покрай стените растяха стройни декоративни дръвчета, а в средата на подстриганата морава бълбукаше малък фонтан.

Ана излезе да ги посрещне. Беше облечена в копринена рокля, а огърлицата от корали подчертаваше леко мургавия ѝ тен. Типична италианска красавица, помисли си Робърта. Деликатна като порцеланова фигурка, тя изглеждаше като пришелец от друг свят в тази забравена от бога местност, в която нямаше нищо друго освен прах, мръсотия и пот.

Ана ги изчака да слязат от колата и ги поздрави на английски с приятния си кадифен глас.

— Здравейте, аз съм Ана. Много ми е приятно да се запознаем. Предполагам, че това е съпругата ви, мистър Хоуп.

— Не! — отговориха в един глас и двамата, след което си размениха сконфузени погледи.

— Това е доктор Робърта Райдър, работим заедно — поясни Бен, а Ана неочеквано се приближи към нея и я целуна по бузата. „Шанел №5“, безпогрешно определи парфюма ѝ Робърта, след което изведнъж си даде сметка, че самата тя най-вероятно вони на козата Арабел, която сутринта беше издоила с помощта на Мари-Клер. Но Ана не сбърчи нос, вероятно твърде възпитана, за да си позволи подобно нещо. Тя дари гостите си с ослепителна усмивка и ги покани да влязат.

Хладните стаи с бели стени ухаеха на свежи цветя.

— Говорите великолепен английски — промълви Бен, докато домакинята им поднасяше ледено шери. Той взе своята чаша и я изпи на един дъх.

— Не гълтай така! — смущка го в ребрата Робърта.

— Съжалявам — смутено отвърна той.

— Благодаря — усмихна се Ана. — Винаги съм обичала вашия език. Прекарах три години в Лондон, в началото на моята преподавателска кариера... — Усмивката ѝ премина в мелодичен смях.

— Разбира се, беше отдавна.

Влязоха в просторна и светла всекидневна с френски прозорци, от които се излизаше на облицованата с камък тераса с гледка към градината и близките хълмове. До единия от прозорците висеше голяма клетка от ковано желязо, в която пееха двойка канарчета.

Робърта пристъпи към библиотеката, очите ѝ пробягаха по заглавията и спряха на едно от тях: „Катарите: истинските еретици“ от професор Ана Манцини.

— Нямах представа, че ще гостуваме на експерт — промълви с уважение тя.

— Въщност не съм никакъв експерт — отговори с усмивка Ана.

— Просто проявявам интерес към някои все още неизяснени напълно теми.

— Като например алхимията? — подхвърли Бен.

— Да — кимна Ана. — Алхимията, историята на средновековието, катарите и езотериката... Това стана причина да се запозная с бедния Клаус Райнфелд.

— Надявам се, че няма да имате нищо против няколко въпроса — каза Бен. — Ние проявяваме интерес към случая „Райнфелд“.

— Какъв интерес по-точно?

— Ние сме журналисти — отвърна без сянка от колебание Бен.

— Събираме материал за загадките на алхимията.

Ана направи черно италианско кафе и го поднесе в малки порцеланови чаши. Седнаха около масата и тя им разказа за посещенията си в института „Льогран“.

— Новината за самоубийството на Клаус ме разстрои дълбоко, но трябва да призная, че не беше изненада за мен — тъжно промълви тя. — Той страдаше от дълбоко психическо разстройство.

— Изненадан съм, че изобщо са ви позволили да го виждате — подметна Бен.

— При нормални обстоятелства едва ли биха го сторили — каза Ана. — Но директорът прояви любезност и ми разреши да разговарям с него и да събера допълнителна информация за книгата си. Охраняваха ме много строго, въпреки че бедният Клаус беше изключително кротък с мен. — Тя поклати глава. — Нещастният човечец беше много болен. Предполагам, че знаете за раните, които постоянно си причиняваše.

— Вие видяхте ли ги?

— Само веднъж. Той изпадна в състояние на прекомерна възбуда и разкъса ризата си. Видях един голям странен символ в центъра на гърдите му, от който бе изцяло обсебен. От доктор Льогран разбрах, че го е рисувал и по стените на стаята си. С кръв и... с разни други неща.

— Бихте ли го описали? — попита Бен.

— Два преплетени кръга, във всеки от които имаше звезда — едната с пет, а другата с шест лъча.

— Като този? — попита Бен, разви парчето плат около кинжала, постави го на масата и издърпа острието.

— Абсолютно — кимна след кратък оглед Ана, дръпна се назад и промълви: — Какво великолепно произведение на изкуството! — Очите ѝ пробягаха по инкрустациите на ножницата. — Виждате ли алхимическите символи? Те имат особен смисъл. Познавате ли историята на това разпятие?

— Почти не. По всяка вероятност е било собственост на алхимика Фулканели. Смятаме, че е изработено през средновековието. Райнфелд вероятно го е откраднал от собственика му в Париж и е избягал на юг...

— Не съм специалистка по антики, но приемам мнението ви относно възрастта му — кимна Ана. — Разпятието е изработено през десети или единайсети век, нещо, което може да се установи сравнително лесно. Но аз се питам защо Клаус е проявявал толкова силен интерес към него. Едва ли е било заради стойността му, защото би го продал за много пари, но вместо това е живял в крайна бедност... — Веждите ѝ леко помръднаха. — А вие как се сдобихте с него?

Бен имаше готов отговор, тъй като вече беше обещал на Паскал да запази тайната му.

— Райнфелд го е изпуснал в гората малко преди да го приберат — обясни той и побърза да смени темата: — Какво ще кажете за символа с преплетените кръгове? Той очевидно е имал огромно значение за нещастника.

— Така е — съгласи се домакинята. — Но въпросът е защо? Макар и с увредена психика, той съвсем не беше глупав. Имаше огромни познания в определени области... — Очите ѝ продължаваха да изучават острите. — Ще възразите ли, ако му направя едно копие?

Ръцете ѝ издърпаха близкото чекмедже и извадиха мек молив и лист копирна хартия. Положила острите върху нея, тя ловко започна да търка графита по релефните инкрустации. Робърта забеляза безупречния ѝ маникюр и побърза да скрие ръце под масата.

Ана доволно огледа резултата от работата си.

— Ето, готово. Не са съвсем същите като онези в тетрадката, но...

— Каква тетрадка? — рязко вдигна глава Бен.

— О, извинете, забравих да ви кажа за нея. Лекарите бяха дали на Клаус една тетрадка, надявайки се да записва кошмарите си и по този начин да улесни собственото си лечение. Но вместо записи той изпълни листовете с чертежи, символи, цифри и някаква непонятна поезия. Психиатрите не успяха да ги разчетат, но му оставиха тетрадката, тъй като той явно много държеше на нея.

— Какво стана с тетрадката?

— След смъртта на Клаус доктор Едуар Льогран — шефът на клиниката, ми предложи да я задържа. Той знае, че се интересувам от такива неща. Клаус няма семейство, а и подобна вещ не представлява никакво ценно наследство. Държа я тук, горе...

— Може ли да я видим? — нетърпеливо попита Робърта.

Ана се качи в кабинета си и след минута се върна с пластмасово пликче в ръце. Ароматът на парфюма ѝ отново изпълни стаята.

— Сложих я в пликчето, защото е доста мръсна — поясни тя.

Бен извади тетрадката и я разлисти. Повечето листове бяха празни, с изключение на първите двайсетина страници, които бяха измачкани и зацепани с червеникови петна. Написаното върху тях се четеше трудно. Странни рисунки, нищо неозначаващи думи, разпокъсани фрази на латински, английски и френски. Райнфелд без съмнение е бил образован човек и доста добър художник. Част от

рисунките бяха просто скици, но имаше и други — изключително сполучливи, до последния детайл. Именно те представляваха типичните алхимически символи, които Бен вече познаваше от старите книги.

На една от най-зацепаните страници бяха нарисувани двата преплетени кръга със звездите — любимият символ на Райнфелд. Ана правилно беше отбелязала, че в тетрадката той го бе нарисуван различно, с повече внимание към детайлите. Това му придаваше лека прилика с хералдическия силует на гарван — ефирна и почти неуловима, но несъмнено присъстваща в центъра на символа с преплетените кръгове. В катедралата „Нотр Дам“ Бен се беше натъкнал на абсолютно същия гарван, гравиран над централния портал. Но защо Райнфелд беше променил символа от острието?

— Какво ви прави впечатление в тези рисунки? — обърна се към Ана той.

— Всъщност нищо — сви рамене тя. — Кой би могъл да каже какви мисли са му минавали през главата?

— Може ли да погледна? — попита Робърта, прелисти мазните листове и потръпна от отвращение. — Господи, колко са мръсни!

Настроението на Бен видимо помръкна.

— Какво изобщо научихте от Райнфелд? — попита той.

— Страхувам се, че ще ви разочаровам — отвърна Ана. — Когато доктор Льогран за пръв път спомена за странния си пациент, аз бях обзета от надежда, че той може да ми предостави някаква информация за бъдещата книга. В онзи момент страдах от пълна липса на вдъхновение, която всъщност продължава и досега... — тъжно поклати глава тя. — Но когато видях този човек, изпитах съжаление и симпатия към него. Продължих да го посещавам по-скоро от съчувствие, отколкото заради някакво вдъхновение. Не мога да кажа, че съм научила нещо от него. Разполагам само с тази тетрадка. О, всъщност и с още нещо...

— С какво? — остро попита Бен.

— Ами... как да кажа... Направих нещо лошо — изчерви се Ана.

— При последното си посещение вкарах в клиниката едно устройство... Онова, което използвам, за да записвам идеите, свързани с книгата. И направих запис на последния си разговор с Клаус.

— Може ли да го чуя?

— Едва ли ще извлечете някаква полза от него, но... — Ана се обърна и взе малкия диктофон от полицата зад себе си. Постави го на масата, натисна бутона за възпроизвеждане и се дръпна назад. Прозвуча тихото и неясно мърморене на Райнфелд.

По гърба на Робърта пробягаха хладни тръпки.

— Винаги ли говореше на немски? — попита Бен.

— Не. Само когато повтаряше своите непонятни числа.

Бен напрегна слух, опитвайки се да различи отделните думи в монотонния припев на Райнфелд.

— Н — зекс, Е — фирм, И — зекс унд цванциг... — Гласът постепенно започна да набира сила. — А — елф, Е — фюнфцен... Н — зекс, Е — фирм...

Поредицата продължи с нарастващо темпо, а Бен трескаво записваше комбинациите. От мембраната прозвуча тихият призив „Успокой се, Клаус“, произнесен от Ана. Странникът направи кратка пауза, след което обяви: — *Igne Natura Renovatur Integra!*

Фразата беше повторена още няколко пъти, все по-силно и по-силно. Несспособен да запише крясъците, микрофонът отчаяно пукаше. Записът свърши с викове, идващи от всички страни.

Ана изключи диктофона и тъжно въздъхна.

— Наложи се да му инжектират силна доза успокоителни. Този път той беше необично възбуден и нищо не беше в състояние да го укроти. Няколко часа по-късно извършил успешния си опит за самоубийство.

— Тръпки ме побиха! — прошепна Робърта. — Какво означава тази латинска фраза?

— Има я в тетрадката — промърмори Бен и прелисти мазните страници. — Нещо, свързано с огън и природа... — Очите му се спряха върху голям казан, в който бълбукаше странна течност. Брадат алхимик с дълга престилка се беше надвесил над него. На външната му стена с едри букви беше изписано: IGNE NATURA RENOVATUR INTEGRA.

— „В огъня се обновява природата“ — преведе Ана. — Това е стара алхимическа поговорка, която има отношение към процесите на преобразуване на материята. Райнфелд я произнасяше с дълбоко убеждение, като постоянно броеше на пръсти... Не разбрах защо го прави.

Робърта внимателно разглеждаше рисунката. Под казана гореше буен огън, обозначен с надпис ANBO.

— На какъв език е?

— Не мога да кажа — сви рамене Ана.

— Значи разполагате само с тетрадката и този запис, така ли? — погледна я Бен.

— Да — въздъхна тя. — Това е всичко.

Което означава, че напразно бихме път дотук, горчиво си помисли Бен. Това беше последната ми надежда, за съжаление без резултат.

Ана замислено гледаше инкрустациите по блестящото острие. В главата ѝ бавно се оформяше една мисъл, която може би...

Телефонът иззвъння, тя механично се изправи и тръгна към антрето.

— Извинете...

Миг по-късно до ушите на гостите долетя високия ѝ шепот:

— Помолих те да не ме търсиш повече, Едуар! Не, тази вечер съм заета, имам гости. Утре вечер също!

Когато се върна във всекидневната, Робърта се беше изправила пред великолепната средновековна карта, окачена в остьклена рамка над камината. Върху напукания от старост пергамент личаха очертанията на някогашната област Лангедок, изпъстрена със замъци и стари селища. Съпътстващите обяснителни текстове бяха изписани на латински и старофренски от ръката на опитен калиграф.

— Оригинална ли е тази карта, Ана? Ако е така, тя със сигурност е безценна!

— Така мислеше и американецът, който ми я подари — засмя се Ана. — За съжаление се оказа, че е фалшификат на катарски ръкопис от тринайсети век, за който горкият човек беше платил цели сто хиляди долара!

— Фалшификат?

— Да, пергаментът срещу вас не е по-стар от тази къща — кимна Ана. — Изработен е в края на осемнайсети век. Приятелят ми беше толкова... бесен, мисля, че това е точният израз, че ми го подари. Но вината си е изцяло негова: оригинален документ в подобно състояние със сигурност струва милиони.

— Ние, американците, винаги реагираме глупаво когато става въпрос за стариини — усмихна се Робърта. — Предполагам, че се дължи на незрелостта на собствената ни култура. — Очите ѝ пробягаха по високата, запълнена с книги полица. Колекцията на Ана беше не само внушителна, но и изключително разнообразна: в нея имаше книги по история, археология, архитектура, наука и изкуство. — Тук има страшно интересни неща — добави тя. — Някой ден, когато разполагам с повече време...

Спомнила си, че в колата има самозалепващи се листчета, тя изведнъж мъкна и се втурна навън. Бе решила, че трябва да си запише част от заглавията.

— Искам да ви покажа нещо, Бен — каза Ана, хвана го за ръката и го поведе към градината през френските прозорци. Каменистата пътечка водеше извън имението и свършваше на малко възвишение, от което се разкриваше величествена гледка към синкавите планини на Лангедок и живописната долина, позлатена от лъчите на залязващото слънце.

Ана посочи близките планински върхове, върху които личаха руините на стари крепости.

— Това са катарски крепости — промълви тя и сложи длан над очите си, за да ги предпази от косо падащите слънчеви лъчи. — Разрушени от Албигойския кръстоносен поход през тринайсети век. Катарите и техните предци са строили замъци, църкви и манастири по цялата територия на Лангедок, но папската армия ги разрушила... — Направи кратка пауза и се обрна да го погледне. — Искам да ви кажа нещо, Бен. Мнозина учени алхимици поддържат становището, че тези руини имат особено значение.

— Какво по-точно?

— Никой не знае — усмихна се тя. — Говори се, че някъде в този район е скрита най-голямата тайна на средновековието, а ключът към нея лежи в самото разположение на катарските крепости. Онзи, който успее да го открие, ще бъде възнаграден с дълбока мъдрост и неограничена власт. — Лекият вечерен бриз си играеше с тъмната ѝ коса. Ана беше много красива. — Но вие не ми казахте цялата истина, Бен — погледна го тя. — Защото търсите някаква тайна, нали?

— Да — кимна след кратко колебание той.

— Знаех си! — прошепна Ана и тъмните ѝ очи развълнувано заблестяха. — А тази тайна е свързана с алхимията и легендата за Фулканели!

Той кимна и неволно се усмихна на комбинативния ѝ ум, оствър като бърснач.

— Търсех един ръкопис. Много се надявах, че Клаус Райнфелд знае нещо за него и ще ми помогне, но уви...

— Може би аз мога да ви помогна! — възклика Ана. — Трябва да се видим отново. Мисля, че бихме могли да работим заедно!

— Много сте мила, Ана. Аз също бих искал да се срещнем пак.

— Ще ви звънна след ден-два. Трябва ми малко време, за да помисля върху разговора ни.

Робърта се върна и с учудване установи, че къщата е празна. Вятърът донесе гласовете им някъде отдалеч и тя пристъпи към френския прозорец. Бен и Ана се появиха иззад близкия хълм и се заспускаха към градината. До ушите ѝ долетя звънливият смях на Ана, а стройният ѝ силует за миг се очерта на фона на залязващото слънце. Бен ѝ подаде ръка. *Дали си въобразявам, или двамата наистина се разбират прекрасно*, смутено се запита Робърта.

Нима очакваш нещо друго? — обади се някакъв глас вътре в нея. *Ана е разкошна жена, на която малцина мъже могат да устоят!*

— Що за мисли, Райдър! — осъди се на глас тя. — Какво ти пушка, по дяволите?

Но още в следващия миг осъзна, че с нея ставаше нещо ужасно. Май започваше да се влюбва в Бен Хоуп.

39

На следващия ден Бен излезе да се разходи из пустите улички на Сен Жан. Настроението му беше мрачно, тъй като се беше озовал в задънена улица.

По време на телефонния си разговор с Феърфакс преди два дни той бе пропуснал да спомене, че ръкописът по всяка вероятност е унищожен. Но тогава срещата с Ана Манцини все още предстоеше и той хранеше сериозни надежди за някакъв резултат. И по съвсем глупав начин бе споделил надеждите си с възрастния човек. Сега всичко му изглеждаше безнадеждно, времето течеше бавно и той не знаеше какво да предприеме.

Селската кръчма беше на площада, скрита зад занемарен паметник от Първата световна война. Тя се състоеше от едно помещение с малка тераса, на която неколцина съсухрени старци се припичаха на слънце като змии. Други играеха петанк на пустия площад. Бен влезе вътре. Появата на високия рус чужденец накара тримата картоиграчи в ъгъла да вдигнат глави. Те любопитно го огледаха и неохотно отвърнаха на кимането му. Съдържателят седеше зад бара и четеше вестник. Въздухът тегнеше от миризмата на цигарен дим и бира.

На стената зад него имаше плакат със снимка на момче, под която с тълсти черни букви беше изписано:

ВИЖДАЛИ ЛИ СТЕ ТОВА МОМЧЕ?
МАРК ДЮБОА, НА 15 ГОДИНИ

Още едно, въздъхна той. Това би трябвало да върша — да издирвам деца като това момче!

Облегна се на бара и помоли да му напълнят плоската бутилка. Тук предлагаха само една марка уиски — противна течност с цвят на

конска пикня. Но той не беше претенциозен. Поръча си едно двойно и невъзмутимо отпи от изгарящата гърлото напитка.

Може би е дошло времето да прекратя това фиаско, мрачно си помисли той. Още от самото начало в тази мисия имаше нещо събъркано. Би трябало да прояви обективност и да последва инстинкта си. Подобно на всички отчаяни хора, търсещи спасение за близките си, Феърфакс беше станал жертва на безумната си надежда. По всичко личеше, че ръкописът на Фулканели е безвъзвратно загубен, но какво толкова? Задачата поначало изглеждаше безумна, никакви тайни не съществуваха. И нямаше как да съществуват! Имаше само фантасмагории, митове и загадки, предназначени за заблуда на наивниците.

Дали обаче Ана Манцини влиза в числото на мечтателите безумци?

Като нищо, мрачно въздъхна той.

Остави празната чаша върху плота, хвърли няколко монети и помоли за още едно питие. Когато го довърши и поиска трето, отвън прозвучаха забързани стъпки и картоиграчите в ъгъла вдигнаха глави.

В помещението влетя зачервената и възбудена Робърта.

— Бях сигурна, че ще те открия тук — задъхано рече тя. — Имам една идея!

— Ще я споделиш някой друг път — отсече Бен, който съвсем не беше в настроение да слуша. — В момента размишлявам.

Всъщност обсъждаше сам със себе си възможността да набере номера на Феърфакс и да му съобщи, че се отказва. След което щеше да му преведе обратно парите и да се прибере у дома, на ирландския бряг.

— Изслушай ме, важно е! — настоя Робърта. — Остави чашата и ела да излезем навън! И без това имаш вид на човек, който е пил достатъчно. Главата ти трябва да е бистра!

— Върви си, Робърта, зает съм — запъна се той.

— С какво? Искаш да се гипсираш напълно, нали?

— Това тук може да те гипсира само когато количеството е достатъчно — посочи чашата си той.

— Добре, както и да е! — нетърпеливо тръсна глава тя. — Ако можеш да се видиш отстрани, едва ли щеше да се наречеш професионалист!

Той гневно я изгледа, бълсна чашата върху плота и се съмкна от високия стол.

— Имай предвид, че идеята ти трябва да е много, ама много сериозна! — предупреди той младата жена, когато двамата се озоваха навън.

— Мисля, че е именно такава — отвърна тя и вдигна очи към лицето му. — Я ми кажи какво ще стане, ако откраднатият от Клаус Райнфелд ръкопис все пак не е уничожен?

— Какво говориш? — учудено я изгледа той. — Паскал го е видял на парчета, напълно съсипан от бурята!

— Точно така. А сега си спомни за тетрадката на Райнфелд.

— За това ли ме измъкна от кръчмата? — присви очи той.

— Може би става въпрос за нещо важно, което сме пропуснали.

— Моля? — сбърчи вежди Бен.

— Само ме изслушай! — тръсна глава тя. — Възможно ли е тетрадката и дневникът да са едно и също нещо?

— Ти луда ли си? Това е пълен абсурд!

— Не говоря за същинската тетрадка, глупче! Имам предвид написаното в нея. Може би Райнфелд просто е преписал тайните!

— Да бе! В заключената болнична стая на психиатричната клиника, след като е изгубил оригиналата! Как го е направил според теб? Може би е прехвърлил информацията като компютър? Извинявай, но аз се връщам в кръчмата.

— Мълкни и ме изслушай, за бога! — кресна тя и сграбчи ръката му. — Опитвам се да вкарам нещо в упоритата ти глава! Идеята ми е съвсем елементарна: Райнфелд е подредил мислите си, припомнил си е нещата и ги е записал в тетрадката!

Бен смяяно се втренчи в нея.

— Но в тази тетрадка имаше трийсет страници, запълнени с несвързани думи, чертежи и драсканици! — извика той. — Плюс някакви цифри, части от латински сентенции и още куп глупости! Никой не може да наизусти подобно нещо!

— Той не се е разделял с дневника в продължение на четири години! — възрази Робърта. — Бил е болен и гладен, без пукната пара. Дневникът е бил единственото му притежание, защо да не го е запомнил наизуст?

— Не вярвам, че има хора с подобна памет — поклати глава Бен.
— Още по-малко пък някакъв смахнат алхимик!

— Бен, по време на следването си в Йейл цяла година съм учила неврология. Наистина такова нещо е малко вероятно, но не и невъзможно. Нарича се ейдемична, или фотографска памет. Обикновено изчезва след съзряването, но някои индивиди я съхраняват за цял живот. Райнфелд е страдал от ОКР, от което следва да...

— ОКР?

— Обсесивно-компултивно разстройство — търпеливо поясни Робърта. — Типичните симптоми на това заболяване се изразяват с безпричинно повторение на думи и действия. Но много пациенти, страдащи от него, демонстрират забележителна памет. Те са в състояние да съхраняват огромен обем информация — нещо немислимо за обикновените хора. Включително сложни математически уравнения, детайлни картини и чертежи, невероятно количество технически данни. Доказателствата за тези способности са научно доказани, тъй като изследванията датират от почти век насам.

Бен седна на една от дървените скамейки на площада. Алкохолната мъгла в главата му бързо се разсея.

— Помисли малко, Бен — настани се до него Робърта. — Райнфелд получава тетрадка, в която да записва сънищата си — част от стандартната психотерапия. Но вместо това, той използва тетрадката, за да съхрани запаметената информация от откраднатия ръкопис. Лекарите няма как да знаят какво прави той и с какво запълва тетрадката. По всяка вероятност не са му обрнали внимание, вземайки записките за налудничави безсмыслици. Ами ако не е така? Ако зад тях се крие нещо друго?

— Но той беше луд, Робърта! Нима е възможно да се доверим на обърканото му съзнание?

— Наистина беше луд — съгласи младата жена. — Но в същото време страдаше и от ОКР. Такива пациенти са известни с маниакалната си страсть към детайлите. Какво значение има лудостта му, ако записаното в тетрадката е достатъчно близо до оригинала? Или почти огледално копие на документите, които Жак Клеман е получил от Фулканели?

Бен дълго мълча.

— Сигурно ли си в това, което казваш? — попита най-сетне той.

— Разбира се, че не съм. Но искам да го проверим още веднъж. Струва си, нали? — Очите ѝ нетърпеливо пробягаха по лицето му. — Какво ще кажеш, Бен?

40

Ана не можеше да се концентрира. Намирането на интересна фабула на историческия роман продължаваше да ѝ убягва и тя реши да насочи усилията си към авторското въведение. То не би трябало да я затрудни, защото материията ѝ беше позната. Но и тук се запъна, защото към липсата на творческо вдъхновение се прибави нова, коренно различна тема за размисъл. При всеки опит да се концентрира върху белия лист хартия пред очите ѝ изплуваше лицето на Бен Хоуп и в душата ѝ трепваше безпокойство. Нещо я измъчваше, но не можеше да определи какво. Приличаше на забравено име, кацнало на върха на езика ѝ. Сведе поглед към тетрадката на Райнфелд върху бюрото, от която стърчеше листчето с копието на острието на кинжала. В тетрадката вероятно се криеше нещо невидимо, но от изключително важно значение. Най-вече в чертежите и символите.

Облегна се и погледна през прозореца. Небето над далечните планини потъмняваше, заблещукаха първите звезди. Пред очите ѝ бавно се очерта широкият пояс на съзвездието Орион. Негово слънце беше звездата Ригел, намираща се на 900 светлинни години от земята. Историята сякаш оживя. Светлината, която виждаше в момента, беше започнала дългото си пътешествие преди близо 1000 години, в далечното и загадъчно минало. На какво ли са били свидетели тези звезди? На какви тъмни, ужасни или красиви тайни са били свидетели в древната местност Лангедок?

Ана въздъхна и направи опит да се съсредоточи върху работата си.

Високопланинската крепост Монсегюр, март 1244 г.

Осем хиляди кръстоносци, щедро заплатени със златото на Католическата църква, са обкръжили около триста беззащитни катари еретици. След осем месеца обсада катарите са полумъртви от глад. С изключение на

четирима, всички те ще умрат на кладите, издигнати от Инквизицията веднага след падането на крепостта. Четирима духовници успяват да се измъкнат от обсадената крепост малко преди началото на касапницата. Те изчезват в нощта заедно с тайнствения си товар. По-нататъшният им живот остава загадка. Каква е тяхната мисия? Дали не са изнесли приказното съкровище на катарите, за да го заровят на неизвестно място? Съществува ли това съкровище? Какво е неговото съдържание? Отговори на тези въпроси няма и до днес.

Ана въздъхна и остави химикалката. Реши да си легне, въпреки че часът беше едва девет. Добрите идеи я спохождаха най-често в леглото. Ще вземе гореща вана, ще си приготви питие и ще се пъхне под завивките, насаме с мислите си. Казват, че утрото е по-мъдро от вечерта. Може би утре главата ѝ ще се проясни и тя ще се обади на Бен Хоуп за нова среща. Запита се по каква следа бе тръгнал той, какво значение придаваше на златното разпятие и ръкописа на Фулканели. Дали неговите търсения не съвпадаха със собственото ѝ изследване на катарското съкровище? За него се знаеше толкова малко, че повечето историци го смятаха за легенда.

Обзе я странно, отдавна неизпитвано чувство, което я накара да се усмихне. Вълнението от предстоящата среща с този мъж не беше чисто интелектуално.

Затвори вратата на кабинета и тръгна по коридора към спалнята. Влезе в банята и завъртя крановете на ваната. После се съблече, загърна се с лека хавлия и започна да прибира косата си. Понечи да се огледа, но огледалото вече беше замъглено от парата.

Изведнъж тя напрегна слух и застина. Стори ѝ се, че отния етаж долетя някакъв шум. Спра водата и наклони глава, но не чу нищо. Поклати глава, цъкна с език на собствената си глупост и отново пусна топлата вода.

Звукът се разнесе отново в мига, в който съмъкна хавлията и се готовеше да влезе във ваната.

Ана пристегна колана около кръста си и предпазливо отвори вратата. Прекоси на пръсти спалнята, излезе на площадката и отново

напрегна слух.

Нищо. Но тя вече беше сигурна, че е чула някакъв шум. Ръката ѝ бавно се протегна към дървената поставка върху която мътно проблясва бронзова статуетка на египетския бог Анибус. Взе божеството с глава на чакал и предпазливо тръгна надолу. Дишането ѝ се ускори, пръстите около статуетката побеляха от напрежение. Бълсна я тъмнината на преддверието долу. Ex, ако можеше да се добере до електрическия ключ...

Звукът отново се повтори.

— Кой е там? — извика Ана. Вместо силен и самоуверен гласът ѝ бе плах и сподавен.

Силното чукане по входната врата я накара да подскочи.

— Кой е? — уплашено извика тя.

— Ана? — отвърна приглушен мъжки глас. — Аз съм, Едуар!

Раменете ѝ облекчено се отпуснаха, ръката с божеството безсилно увисна. Изтича към вратата и трескаво издърпа резето.

След хладния ѝ отказ по-рано през деня Едуар Льогран не очакваше толкова сърдечен прием. Приятно изненадан, той бавно влезе в преддверието.

— Какво си намислила? — попита той и усмихнато посочи статуетката в ръката ѝ.

Ана проследи погледа му, лицето ѝ поруменя. Остави божеството върху близката масичка.

— Щях да умра от страх! — призна с ръка на сърцето тя. — Непрекъснато чувам подозрителни шумове!

— Има ги във всички стари къщи, включително и в моята — засмя се той. — Най-вероятно е била мишка. Нямаш представа колко шум може да вдигне едно малко мишле!

— Не, не, аз чух теб — размаха ръце Ана. — Извинявай, ако съм ти се сторила уплашена.

— Не исках да те плаша, Ана — отвърна той и очите му пробягаха по хавлията ѝ. — Надявам се, че не те събудих.

— Не, не — усмихна се с облекчение тя. — Всъщност се канех да взема топла вана. Налей си питие, след пет минути ще бъда готова.

— Моля те, не бързай. Не искам да те притеснявам.

По дяволите, въздъхна Ана, докато се отпускаше във ваната. Стана така, сякаш го поощрявам. На това хората му викат

противоречиви сигнали...

Не можеше да каже, че не харесва Едуар Льогран. Той не беше лишен от чар, а и съвсем не изглеждаше зле. Но по неизвестни причини тя не изпитваше абсолютно никакво желание да отговори на чувствата, които той проявяваше към нея. У него имаше нещо, което я караше да се чувства неудобно. Не можеше да определи какво е, но го усещаше съвсем ясно. Ще се наложи да го разカラ бързо и твърдо — още преди да започне да си въобразява разни неща. В сърцето ѝ обаче трепна съжаление. Бедният Едуар!

Той крачеше напред-назад във всекидневната и репетираше думите, които искаше да ѝ каже. После изведнъж се сети за шампанското и цветята, които остави в колата, за да не изглежда прекалено дързък и самонадеян. Но след неочеквано топлото посрещане те щяха да са съвсем на място. Къде ли е кухнята? Може би щеше да има време да изстуди бутилката във фризера, докато Ана е във ваната. Очертаваше се една прекрасна вечер. Потръпващ от радостно очакване, Льогран излезе навън и тръгна към колата си.

Ана излезе от ваната, подсуши се с хавлията и облече блуза и къси панталони за джогинг. От стереоуребдата в спалнята звучеше една от симфониите на Моцарт и тя започна да си тананика в такт с музиката. Тръгна надолу по стълбите, все още без да е решила как да се справи с неканения гост. Може би трябваше да изчака известно време, но щеше да се държи хладно.

Входната врата зееше широко отворена и Ана объркано се спря. Къде ли се бе дянал той? Нима е решил да се разходи в тъмната градина?

— Едуар? — подвикна тя.

В следващия миг го видя: беше пъхнал глава през страничния прозорец на колата си и сякаш търсеше нещо.

— Какво правиш там? — усмихна се Ана и пъргаво изтича по стълбите, вдъхвайки с пълни гърди аромата на свежите цветя.

Краката му бяха подгънати, а тялото му беше странно подпряно на колата.

— Едуар?

Господи, нима е пиян?

Протегна ръка и го потупа по рамото.

Коленете на психиатъра поддадоха, тялото му се люшна назад и се свлече на чакъла. Безжизнените му очи гледаха право в лицето ѝ. Гърлото му беше прерязано от ухо до ухо, гърдите му бяха подгизнали от кръв.

Ана изпиця и хукна към къщата. Затръшна входната врата, сложи резето и пипнешком потърси телефона. Но в слушалката нямаше сигнал.

После до слуха ѝ отново долетя страниният звук, който вече познаваше. Но този път той беше по-силен и по-ясен. Сякаш стомана се триеше върху стомана. Идваше от вътрешността на къщата, някъде откъм всекидневната. Острие на нож, което бавно стърже решетките на птичата клетка.

Хукна към стълбите, но кракът ѝ настъпи нещо меко, топло и влажно. Погледна надолу и видя едното от канарчетата, което лежеше окървавено на стъпалото. Ръцете ѝ инстинктивно се вдигнаха към устата.

През открехнатата врата на всекидневната долетя дрезгав мъжки смях. Явно някой се забавляваше с малката си шегичка.

Статуетката на египетското божество стоеше там, където я беше оставила: на масичката до парапета. Ана я сграбчи с трепереща ръка. В следващия миг дочу стъпки, които бавно се приближаваха. Обърна се и хукна нагоре. Мобилният ѝ телефон беше в спалнята. Ако успее да го грабне и да се заключи в банята...

Главата ѝ рязко отскочи назад, от гърлото ѝ излетя пронизителен писък. Мъжът зад нея беше висок и мускулест, с къса сива коса и каменно лице. Жестоко я сграбчи за косата, завъртя я към себе си и ѝ нанесе силен удар в лицето. Ана рухна на пода и зарита. Мъжът се надвеси над нея и това ѝ даде възможност да го удари на свой ред със статуетката.

Главата на Франко Боца отхвръкна назад, ръкавицата му механично опира бузата, очите му безстрастно огледаха кръвта по нея. На лицето му се появи усмивка. Добре, край на игричките. Време е за работа. Сграбчи ръката ѝ и рязко я изви. Ана изпиця и изпусна статуетката, която заподскача надолу по стълбите. Тя запълзя нагоре, а той спокойно я наблюдаваше. Хвана я миг преди да стигне последното стъпало и бълсна главата ѝ в парапета. Пред очите ѝ заиграха

разноцветни кръгове, тялото ѝ се люшна назад, в устата ѝ се появи вкус на кръв.

Без да бърза, Боца коленичи до нея. В очите му се появи доволен блясък. Ръката му се плъзна към вътрешния джоб на якето. Ножът излезе от синтетичната си калъфка с едва доловимо съскане. Острието леко докосна гърлото ѝ и се плъзна надолу. Тя отвори широко очи и задиша учестено. Сграбчил косата ѝ, Боца продължаваше да притиска главата ѝ към парапета.

— Искам информацията, която търси англичанинът — прошепна той. — Дай ми я и може би ще те оставя жива.

Ножът леко докосна бузата ѝ.

— Какъв англичанин? — сподавено попита Ана.

Студеното острие потъна в плътта ѝ и тя отново изпища.

Боца отмести ножа и се взря в петсантиметровата рана, от която шурна кръв. Главата ѝ конвултивно се извъртя, търсейки начин да се изтръгне от хватката му. Ножът докосна гърлото ѝ.

— Кажи ми какво искаше той от теб! — повтори с дрезгав шепот той. — Иначе ще те накълзам на парчета!

Умът ѝ бясно препускаше.

— Нищо не съм му дала! — промълви с окървавени устни тя.

— Искам истината! — хладно се усмихна Боца.

— Това е истината! — простена тя. — Той търсеше някакъв документ, стар ръкопис...

— И аз чух същото — кимна Боца. — Къде е той?

Ана направи малка пауза. Острието на ножа се насочи към окото ѝ.

— В рамката над камината — задавено прошепна тя.

Студените му очи се заковаха в нея, сякаш се опитваха да разберат дали казва истината. После избърса ножа в килима и с преднамерено бавно движение го поставил до главата ѝ. Юмрукът му се стовари в лицето ѝ със страшна сила, главата ѝ клюмна.

Боца прибра ножа в калъфката, изправи се и бавно заслиза по стълбите. Свали рамката от стената, разби стъклото в ръба на камината и изтърси парчетата на пода. Измъкна древния папирус, нави го на руло и внимателно го прибра във вътрешния джоб на якето си.

Значи Манцини не бе споделила тайната си с англичанина. Узберти щеше да бъде доволен. Самият той беше действал

изключително ефикасно, откривайки жената и документа, който шефът му го беше изпратил да донесе.

Сега предстоеше по-приятната част — да си поиграе с жената. Обичаше да гледа израженията им, когато осъзнаваха, че въпреки всичко няма начин да останат живи. Ужасът в очите им, прекрасният миг, когато се оказваха безсилни в ръцете му, му носеше по-голяма наслада дори от бавните мъчения, които неизбежно водеха до оргазъм.

Излезе отново в преддверието и очите му изведнъж се присвиха. Жената я нямаше.

Олюявайки се, Ана влезе в кабинета си. Отдолу долетя звук на строшено стъкло. Кръвта от срязаната буза пълнеше гърлото й и я давеше, част от нея лепнеше по блузата ѝ. Тръсна глава да прогони световъртежа и се насочи към бюрото. Кръвта покапа върху записките ѝ, но пръстите ѝ все пак успяха да напипат тетрадката в пластмасовия плик. Полусляпа от болка, тя я притисна към гърдите си и тръгна към спалнята.

Изправен в подножието на стълбите, Боца видя вратата на спалнята да се затваря. Спокойно и без да бърза, той се насочи натам, опипвайки найлоновата кесия на колана си.

Спалнята беше празна, но в дъното имаше врата, която се оказа заключена.

Замаяна от болка, Ана панически заопипва клавиатурата на мобилния си телефон, оставяйки кървави следи по бутоните. После изведнъж се сети, че беше забравила да зареди картата, захвърли апарата и се олюя от ужас. Беше съвсем ясно, че този садист няма да я остави жива и че я чака ужасна смърт. Дали да не опита да се самоубие, преди той да се добере до нея? Но прозорецът не беше достатъчно висок. Евентуалният скок през него само ще я осакати, а онзи отново ще я хване.

Вратата отлетя на пантите си, от рамката ѝ се откъртиха трески. Боца връхлетя върху нея и я повали на пода. Главата ѝ се удари в плочките и тя изгуби съзнание. Боца се наведе, разтвори конвултивно свитите ѝ пръсти и измъкна тетрадката.

— Това ли искаше да скриеш? — дрезгаво прошепна той към безжизненото ѝ тяло. После пъхна пластмасовия плик в джоба на якето си, бавно го съблече и го окачи върху облегалката на единствения стол в помещението. Под лявата му мишница се показаха двойните

презрамки на кобура с малък пистолет и резервни пълнители, под дясната стърчеше калъфката на ножа. Той спокойно извади ножа и го положи на умивалника, после разкопча колана и свали прикрепената към него кесия. От нея измъкна плътно пакетиран дъждобран и сръчно го нахлузи през глава. Краищата стигнаха почти до коленете му.

Обърна се, взе ножа от умивалника и бавно пристъпи към Ана Манцини. Подритна я с крак и тя простена от болка. Очите ѝ под полуспуснатите клепачи изведнъж се оцъклиха от ужас, фокусирали се върху надвесената над нея фигура.

Боца се усмихна. Очите му блестяха точно толкова силно, колкото и острието на ножа.

— Време е болката да започне — възбудено прошепна той.

41

Бен вкара реното в алеята. Износените гуми изскърцаха по чакъла, а фаровете осветиха фасадата на вилата.

— Тя има гости — подхвърли Робърта и посочи лъскавия черен лексус, паркиран пред входа. — Казах ти да я предупредим по телефона. Неудобно е да се появяваме просто ей така...

Бен слезе, без да обръща внимание на думите ѝ. Очите му бяха насочени към нещо на земята, което се подаваше от сянката на лимузината. Направи няколко крачки и с ужас видя, че е човешка ръка, неподвижна и окървавена. Докато заобикаляше колата, в главата му се забълскаха различни хипотези. После клекна и погледна дълбоката рана върху шията на мъртвеца. През живота си беше виждал достатъчно прерязани гърла и не му беше трудно да установи, че това бе работа на професионалист. Докосна кожата, която все още не беше напълно изстинала.

— Какво има, Бен? — обади се зад гърба му Робърта.

Той бързо се изправи, хвана я за раменете и я завъртя.

— По-добре не гледай!

Но тя вече беше видяла трупа и притисна устата си с ръце, опитвайки се да не повърне.

— Дръж се близо до мен! — прошепна Бен и изтича нагоре по стълбите. Входната врата беше заключена. Без да губи нито секунда, той се обърна и тръгна към терасата, следван по петите от младата жена. Единият от френските прозорци се оказа отворен. Бен предпазливо се промъкна във всекидневната, измъкна браунинга и стисна ръката на пребледнялата Робърта.

Направи ѝ знак да мълчи и тръгна напред, прекрачвайки мъртвото канарче с окървавена жълта перущина. В подножието на стълбите лежеше малка бронзова статуетка. В спалнята светеше, чуваше се тиха музика. Бен се намръщи, вдигна предпазителя на браунинга и пое нагоре, вземайки по три стъпала наведнъж.

Спалнята на Ана беше празна, но вратата на банята в дъното беше откърхната. Той вдигна пистолета и рязко я бълсна, готов на всичко.

Франко Боца се забавляваше. Отдели цели пет минути, за да среже копчетата на блузата ѝ едно по едно, притискачки жертвата си в локвата кръв на пода. Алена струйка криволичеше между гърдите ѝ. Плоската част на ножа се плъзна по корема ѝ, острието бавно се насочи към поредното копче. В този момент до ушите му долетя тропот на бягащи нозе, който го извади от транса.

Вдигна глава и рязко се завъртя. От устата му се стичаше слюнка. Въпреки тежкото си тяло Франко Боца притежаваше светковични реакции. В момента, в който вратата отлетя на пантите си с оглушителен тръсък, той вече беше успял да изправи за косата пищящата си жертва и да се скрие зад гърба ѝ.

Ужасната гледка забави Бен с около половин секунда. Очите на Ана, оцъклени и побелели на окървавеното ѝ лице, срещнаха неговите. Силният сивокос мъж я държеше за гърлото, използвайки я като щит.

Пръстът на Бен се поколеба върху спусъка. *Не можеш да стреляш!* Той разхлаби натиска върху спусъка.

Ръката на Боца направи рязко движение и ножът изсвиствия във въздуха. Бен светковично се наведе. Острието профуча на сантиметър от лицето му и потъна във вратата. Боца посегна към малката берета .380 в кобура под мишницата си и Бен натисна спусъка. Куршумът профуча встрани, тъй като се страхуваше да не улучи Ана. Миг по-късно Боца стреля и Бен усети как куршумът се забива в плоската метална бутилка, която както винаги беше в джоба му. Той се олюя и направи крачка назад, но в следващия миг ръката му се стабилизира и мерникът се закова върху челото на Боца. *Сега вече те питнах, мръснико!*

Но миг преди да натисне спусъка, Боца грабна Ана и я запрати насреща му като парцалена кукла. Бен неволно протегна ръце да я подхване и мерникът му помръдна.

Едрият мъж отстъпи назад и със смайваща ловкост се хвърли през прозореца с главата надолу. Отвън долетя силен грохот, тежкото тяло се откъсна от стръмния покрив и рухна на земята. След него екна

изстрел, куршумът бръмна покрай ухoto му и обели кората на близкото дърво.

Бен се надвеси над перваза и стреля още веднъж напосоки в мрака. Но нападателят беше изчезнал. В първия миг понечи да продължи преследването, но после се отказа. Когато се обърна към Ана, Робърта вече се беше надвесила над неподвижното й тяло.

— Божичко!

Той потърси пулса.

— Жива е.

— Слава богу! — погледна го Робърта, бяла като платно. — Но... Това не е просто нещастна случайност, нали, Бен? Свързано е с нас. Господи, ние ли й причинихме това?

Бен не отговори, а коленичи до Ана и започна да оглежда раните ѝ. Оказа се, че освен грозната рана на лицето ѝ, от която продължаваше да сълзи кръв, нямаше други.

— Извикай линейка — нареди той на Робърта и ѝ подхвърли мобилния си телефон. — Но без полиция. Кажи, че е станала злополука и не пипай нищо.

Робърта кимна и изтича в съседната стая.

Бен дръпна пухкавата бяла кърпа от хромираната стойка на стената, повдигна главата на Ана и внимателно я подложи под нея. Зави я с хавлията и още една кърпа, след което затвори прозореца.

Отпусна се на колене и погали косата ѝ, сплъстена и влажна от кръвта.

— Ще се оправиш, Ана — прошепна той. — Линейката вече пътува насам.

Тя потръпна, отвори очи и се втренчи в лицето му.

— Тихо, не казвай нищо! — нежно рече Бен, но ръцете му продължаваха да треперят от гняв. *Ще убия този мръсник*, закле се безмълвно той.

Преди да се хвърли през прозореца, нападателят беше изпуснал пистолета си. Бен свали ударника и го пъхна в колана си, след което прибра двете гилзи, които се търкаляха по плочките. От спалнята долетя напрегнатият глас на Робърта, която говореше по телефона.

После забеляза черното яке, окачено на стола до вратата.

42

Между дърветата примамливо проблясваха светлините на хотела. Бен завъртя волана и старото рено пое по тясната алея. Не след дълго стигнаха главния вход, пред който имаше туристически автобус и няколко коли.

— Вземи си чантата, тази вечер ще спим тук — разпореди се той.

— Но защо в хотел, Бен?

— Защото двама чужденци в хотел са най-нормалното нещо на света. Но когато същите чужденци отсядат при селския свещеник, хората започват да говорят. След случилото се тази вечер не можем да се върнем при отец Паскал.

Влязоха във фоайето и Бен натисна звънеца на рецепцията. От вътрешния офис излезе млада администраторка.

— Имате ли свободни стаи?

— Не, мосю, всичко е пълно.

— Всичко ли? — учуди се Бен. — Но сезонът дори не е започнал.

— Имаме група английски туристи. Почти всичко е заето.

— Почти?

— Свободен е само специалният апартамент, но той... как да кажа... Обикновено е резервиран за...

— Ще го вземем — отсече без колебание Бен. — Веднага ли да платя? — Размаха един от фалшивите паспорти, с които не се разделяше. Този беше на името на Пол Харис. После извади от джоба си добре натъпкан портфейл. Парите в него бяха достатъчни, за да наеме целия хотел за месец напред. Очите на момичето се разшириха.

— Не, не... — заекна тя. — Не е нужно да плащате веднага.

Ръката й се протегна към звънеца.

— Жозеф! — До нея моментално се изправи възрастен мъж в униформа на пиколо. — Заведи мадам и мосю Харис в младоженския апартамент.

Възрастният мъж взе багажа им и тръгна нагоре по стълбите. Младоженският апартамент се оказа на първия етаж.

— Оставете багажа на леглото — каза Бен и му подаде едра банкнота защото нямаше по-дребни.

Робърта се огледа. Предната стая, обзаведена с канапе, две кресла и масичка за кафе, преминаваше в просторна спалня, в която доминираше огромно легло с балдахин, стъпило на четири колони, украсени с алени сърца. Голямата орехова маса беше отрупана с цветя, кутии с шоколад, вързани с цветни панделки, както и няколко фигурики на булки с бели рокли и младоженци в смокинги.

Бен седна на леглото и изрита обувките си върху изпъстрения с купидони килим. *Каква абсурдна стая*, помисли си той. Ако не беше Робърта, той със сигурност щеше да прекара нощта в колата, скрита някъде между шубраците. Свали якето си, разкопча кобура и го хвърли на леглото. После се изтегна по гръб и раздвижи уморените си мускули. След кратък размисъл бръкна в джоба си и измъкна плоската бутилка, която се оказа доста смачкана от куршума на неизвестния нападател. За щастие той я беше улучил под ъгъл, защото в противен случай със сигурност щеше да я пробие. Отпи една гълтка и поклати глава. Така се похабява животът.

— Ана ще се оправи ли? — тихо попита Робърта.

— Надявам се — прехапа устни той. — Ще се наложи да я зашият и да ѝ дадат успокоителни. Утре сутринта ще развъртя телефоните, за да разбера в коя болница е настанена.

Поне в това отношение беше спокоен, защото знаеше, че от „Спешна помощ“ са уведомили полицията и ранената жена щеше да бъде поставена под охрана.

— Как са стигнали до нея, Бен? Какво са търсили?

— И аз това се питам — промърмори той.

— Ами мъртвецът пред вратата ѝ? Кой е той?

— Не знам — сви рамене Бен. — Може би просто приятел, озовал се на неподходящо място в неподходящо време.

— Просто не ми го побира главата — въздъхна тя. — Мисля да взема душ.

Той се надигна, седна в леглото и разсеяно заслуша плисъка на водата в банята. Отвращаваше се от себе си. Успяха да спасят Ана по чудо благодарение на чиста случайност. Ако бяха закъснели само с пет

минути, тя щеше да умре от ужасна смърт — далеч по-ужасна от страданията и ужасите на войната, които той самият беше виждал в живота си.

Преди много време се беше заклел да не допуска грешки, от които да страдат невинни хора. Но това продължаваше да се случва. Неизвестните врагове бяха наблизо, а залогът ставаше твърде висок. Утре щеше да закара Робърта до Монпелие и да я качи на първия самолет за Щатите. И щеше да остане на летището, докато не види с очите си излитането на самолета. Отдавна би трябвало да го направи. Стисна глава между длани си и отчаяно се опита да прогони растящото чувство на вина. Понякога имаше усещането, че каквото и да правеше, както и да се бореше, постъпките му неизбежно водеха до ужасен резултат. Но докога човек можеше да издържи с подобно бреме на раменете си?

Дискретно почукване прекъсна мрачните мисли. Бен затъкна пистолета в колана си, покри го с ризата и отиде в предната стая.

— Кой е?

— Храната, която поръчахте, мосю Харис — долетя приглушеният глас на Жозеф. — И шампанското.

— Не съм поръчвал шампанско — каза Бен и отлючи вратата, опипвайки с другата си ръка хладната стомана под ризата си. Отпред чакаше възрастният пиколо с количка за сервиране.

— Шампанското е от управата, мосю — поясни Жозеф, докато вкарваше количката в стаята. — Върви заедно с апартамента.

— Добре, остави всичко тук.

Едната банкнота на предишния бакшиш и очакването за нов направиха походката на Жозеф неочеквано жива и пъргава. На количката имаше плато с колбаси, плато със сирена, топли франзели и бутилка шампанско в кофичка лед. Бен подсили авоарите на стареца с още една банкнота и те отново останаха сами.

Шампанското прогони напрежението. Беше почти полунощ, когато приключиха с вечерята и допиха шампанското. Бен взе една възглавница от леглото с балдахина и я хвърли на коженото канапе, разположено под прозореца в другия край на стаята. Резервните одеяла в гардероба довършиха подготовката на импровизираното легло.

Робърта включи радиото. Помещението се изпълни с топлия глас на Паоло Конте и шлагера „Влакът идва“.

Бен се прозя.

— Ще танцуваш ли с мен? — неочеквано попита Робърта.

— Какво? — учудено я погледна той. — Искаш да танцуваме, тук и сега?

— Моля те! Обичам тази песен.

Музиката беше бавна и спокойна. Тя несигурно се усмихна и протегна ръце, забелязвайки как цялото му тяло се стяга.

— Не умея да танцува — смотолеви той.

— Всички казват така — развеселено го погледна тя.

— Не, наистина не умея — смути се той. — Никога не съм танцувал...

Скованите му движения подсказваха, че е искрен.

— Наистина ли никога не си танцува? — изгледа го продължително тя. — Добре, ще те науча. Хвани ръцете ми и просто се отпусни.

Приближи се към него, положи ръка на рамото му и нежно докосна пръстите му.

— Сложи другата си ръка на талията ми — подканни го тя и направи първите стъпки. Той сковано я последва.

— Ето, виждаш ли? Трябва да усетиш ритъма.

— Добре — колебливо кимна той.

Шлагерът свърши, веднага последван от нов: „Животът в розово“.

— О, тази песен също е много хубава! — усмихна се Робърта. — Хайде, продължаваме... Харесва ли ти?

— Не знам, може би...

— Ако се отпуснеш, ще се получи по-добре. Ох, настъпи ме!

— Извинявай, но те предупредих.

— Мислиш твърде много.

— Това е единственото, което мога да направя. — Простичкият танц пробуди хиляди емоции в душата му. Усещането беше много странно и той не можеше да определи дали му харесва, или не. Един свят на топлина и приятна близост подканящо се усмихваше срещу него. Изпита желание да прегърне топлината и да ѝ позволи да докосне сърцето му след всичките години на хладна самота. Но в мига, в който

почувства, че отстъпва пред това желание, тялото му внезапно се вцепени. Сякаш някъде вътре в него се спусна бариера.

— Мисля, че успя да го усетиш, макар и за миг.

Той се отдръпна, изпитвайки чувството, че се нарушава неприкосновеността на самотата, която го беше съпътствала толкова дълго време. Хвърли кос поглед към минибара до стената.

— Недей, Бен — проследи погледа му тя и нежно докосна ръката му.

— Хей, става късно! — нервно отвърна той, поглеждайки часовника си. — Утре ни чака работа!

— Не спирай, толкова е приятно — прошепна тя. — Хайде, отпусни се, нека забравим неприятностите! И двамата имаме нужда...

Продължиха да танцуват. Той усети топлината на тялото ѝ, притиснато в неговото. Пръстите му докоснаха рамото ѝ и лекичко го погалиха, сърцето му ускори ритъма си. Разстоянието между лицата им бавно започна да се скъсява.

Песента свърши. Гласът на водещия прогони магията на мига и те едновременно отстъпиха назад.

Мълчанието се проточи. И двамата съзнаваха, че бяха спрели на ръба на нещо, което неминуемо щеше да се случи. И изпитаха тъга от разминаването с него, макар и по различни причини.

Бен пристъпи към импровизираното легло и се тръшна върху него направо с дрехите, твърде уморен да се съблича. Робърта се пъхна в широкото легло и вдигна очи към балдахина.

— Никога не съм спала в такова нещо — промълви тя.

В тъмната стая отново се възцари тишина.

— Защо не се преместиш тук, Бен? — обади се след известно време Робърта. — Леглото е много по-удобно от канапето.

— Леглото ли? — сънено се обади той. — А ти къде ще легнеш?

— Никъде.

Бен надигна глава от възглавницата и се взря в мрака.

— Искаш да легна при теб?!

— На леглото, Бен — смутено заекна тя. — Не го приемай като... Просто съм нервна и... Не бих се отказала от компания...

След няколко безкрайно дълги секунди на колебание Бен стана и се насочи слепешком към леглото, стъпвайки предпазливо в мрака. Легна върху завивките и се покри с едно одеяло. Тя смутено се извърна

към него, изпитвайки силно желание да го докосне. Чуваше дишането му.

— Бен?

— Какво?

Колебанието ѝ продължи само миг.

— Кое е момиченцето на снимката?

Той се надигна на лакът и напрегна взор към лицето ѝ — едно размазано светло петно в мрака.

Сърцето ѝ се сви от мъчителното желание да го прегърне и да се притисне в него.

— По-добре да поспим — тихо отвърна той и се отпусна обратно.

Бен се събуди някъде около два след полунощ и установи, че слабичката ѝ ръка лежи на гърдите му. Робърта спеше дълбоко. Остана неподвижен, заковал очи в балдахина, по който танцуваха отраженията на лунната светлина. Усещаше с цялото си тяло равното дишане на жената до себе си.

Докосването на ръката ѝ беше много странно: наелектризиращо и същевременно успокоятелно. Той се предаде на въздействието му и затвори очи. Ъгълчетата на устата му се разтеглиха в лека усмивка.

43

Спа по-малко от час. Чувството за вина го накара да отвори очи и да спусне крака на пода. Внимателно повдигна ръката на Робърта и се плъзна под нея. Взе браунинга от нощната масичка, грабна раницата си от стола и отиде в предната стая. Внимателно затвори междинната врата и включи настолната лампа.

Правилата на играта се бяха променили. Вече беше ясно, че също като него неизвестният противник иска да сложи ръка на ръкописа.

Черното яке, което беше намерил в банята на Ана, все още беше в раницата. Той го извади и отново прерови джобовете му. Освен тетрадката на Райнфелд и фалшивия папирус от рамката на стената, вътре нямаше нищо, което да сочи към самоличността на нападателя. Кой бе той? Най-вероятно наемен убиец. И друг път се беше сблъсквал с подобни типове, но за пръв път попадаше на маниак психопат, който изтезава жени.

Замисли се за фалшивия пергament. Защо онзи тип го беше свалил от стената? Може би също като предишния му собственик беше останал заблуден от вдъхващия доверие и старателно изработен псевдоантичен стил. Това означаваше само едно: онзи, който искаше да се добере до ръкописа, нямаше ясна представа как изглежда той. Но го смяташе за толкова важен, че бе готов да убива за него.

Измъкна тетрадката на Райнфелд от пластмасовия плик и седна на креслото до настолната лампа. До този момент не беше имал възможност да я разгледа на спокойствие. Права ли бе Робърта? Възможно ли бе Райнфелд да е записал в нея тайните, които бе откраднал от Гастон Клеман? Надяваше се, че е така, вероятно защото нямаше нищо друго, за което да се хване.

Бавно започна да прелиства мазните страници, разглеждайки внимателно текста и чертежите. Голяма част от тях бяха безсмислени, разпръснати хаотично върху хартията. Преобладаваха цифренобуквени комбинации — някои къси, други дълги по цяла страница. Те

бяха девет на брой и в общи линии наподобяваха на брътвежите, записани на диктофона на Ана.

N 18 N 26 O 12 I 17 R 15 22 R 20 R 15
U 11 R 9 E 11 E 22 V 18 A 22 V 18 A
13 A 18 E 23 A 22 R 15 0

Какво означаваха всички те? Приличаха му на някакъв код. Но никое от тези съчетания нямаше връзка с останалите, разпръснати по страниците на тетрадката. Те бяха абсолютно неразгадаеми. Реши да ги пренебрегне и да продължи нататък. Не след дълго се натъкна на скица, наподобяваща фонтан. Основата му беше маркирана със страници символи, подобни на онези върху златното разпятие. Под скицата имаше надпис на латински. Бен не се беше занимавал с този език от студентските си години, когато проявяваше интерес към древните религиозни текстове. Познанията му по него бяха, меко казано, занемарени.

Dum fluit e Crist benedicto Vulnere Sanguis
Et dum Virgineum lac pai Virgo permit,
Lac fuit et Sanguis, Sanguis conjungitur et lac
Et sit Fons Vitae, fans et Origo boni

След известни усилия той успя да се справи с текста, който звучеше така: *Когато кръвта рукона от благословената рана на Христос, а Светата Дева притисна своята девствена гръд, кръв и мяко се смесиха в благословения фонтан на живота и създадоха извора на Благоденствието.*

Фонтан на живота, извор на благоденствието. Словосъчетания, които сочеха към някакъв еликсир на живота, но приликата беше далечна, отчайващо далечна. Бен въздъхна и продължи да чете. Не след дълго се натъкна на страница с един-единствен ред, под който беше изрисуван кръгъл символ. Текстът беше на френски, изписан със

старомодно закръглен почерк — почти заличен от засъхнала кръв и следи от пръстите на Райнфелд.

Нека спрем вниманието си върху символа на гарвана, защото зад него се крие важно послание на нашата наука.

Бен веднага разпозна символа, изрисуван под текста, но за всеки случай прелисти тетрадката на страницата с двета преплетени кръга. Да, гарванът присъстваше и там. Постоянната му поява се набиваше в очи, но какво бе важното послание, което носеше той?

Кърваво петно скриваше още нещо, изписано под символа. Бен внимателно започна да го стърже с нокът и отдолу се появи думата DOMUS, което на латински означаваше „дом“. Какво означаваше това? Може би „Домът на Гарвана“?

Прословутият гарван се споменаваше още веднъж в тетрадката — странни и неразбираеми редове, написани на английски:

Стените на този храм не могат да бъдат разбити, но армиите на Сатаната безпрепятствено проникват през тях.

Гарванът охранява една дълбока тайна, която е известна само на доблестните и вярващите.

Бен дори не направи опит да разшифрова тайнственото послание и продължи нататък. Не след дълго стигна до последните три страници на тетрадката. Те бяха идентични, ако не се броеше различното разположение на напълно лишените от смисъл буквени групи — по една на всяка страница. Той внимателно ги разгледа. В горния край на всяка от страниците беше изписано: „Онзи, който търси, ще намери“. Възприел ги като лично предизвикателство, Бен промълви:

— Или „онзи, който търси, ще се окаже безнадеждно загубен“.

Под този надпис беше добавена латинската сентенция *Cum Luce Salutem. Със светлината идва спасението*. По-надолу бе загадъчното съчетание от букви, различно на всяка страница. На първата то изглеждаше така:

FIN
A TI
L L D S
M. L. R

Втората изглеждаше така:

FIN
E U E
AC A
M. L. R

А съдържанието на третата беше подредено по следния начин:

FIN
L RO
E ' NG
M. L. R

Последните три букви във всяко от съчетанията приличаха на инициали. Дали R означаваше Райнфелд? Но малкото му име бе Клаус, а и другите две букви ML също не се връзваха.

Ами буквените съчетания над M. L. R? Бен отчаяно се облегна назад и отправи поглед в пространството. Винаги бе мразил кръстословиците. Една нощна пеперуда започна да пърха около светлината на лампата, кацна от вътрешната страна на абажура и запълзя по платя.

В съзнанието му изведнъж се появи сентенцията, която беше прочел преди малко: *Със светлината идва спасението.*

Грабна тетрадката и сгъна трите страници така, че странните буквени съчетания да се наредят едно под друго. Вдигна ги срещу

светлината на лампата и със смятане установи, че те са се превърнали в ясни думи. Взети заедно, тези думи гласяха:

FIN
L'EAU ROTIE
LE LAC D'SANG
M. L. R
КРАЙ
ПЕЧЕНАТА ВОДА
КЪРВАВОТО ЕЗЕРО
М. Л. Р

От това май ще излезе нещо, помисли си той.

Или пак нищо!

Добре, а сега да ги анализирам поотделно. „Край“: това може би означава край на записките. За нищо друго не можеше да се сети. Но тази дума все пак беше далеч по-разбираема от „печена вода“ и „кърваво езеро“. Разтърка очи и прехапа устни. С усилие на волята потисна желанието си да накъса бележника на ситни парченца. Преглътна в опит да се успокои и отново заби очи в тайнствения текст.

Но ако това бе някаква безсмислица, защо се повтаряше на три последователни страници?

Подобно на повечето самоуки лингвисти говоримият френски на Бен беше далеч по-добър от писмения. Но доколкото стигаха познанията му по френска граматика, изразът „кърваво езеро“ би трябвало да се пише LE LAC DE SANG, а не LE LAC D'SANG. Една важна буква липсваше. Дали беше грешка? Едва ли. По всичко личеше, че думата умишлено е изписана така. Но защо? Той напрегна мозъка си. Сякаш авторът си играеше с формите и буквите, компенсирайки липсата на букви. Но защо да го прави?

Анаграма?

Той грабна лист хартия с инициалите на хотела и започна да пише. Започна с елиминирането на буквите една по една, ограждайки ги с кръгче. По този начин се опитваше да състави нови думи, опирайки се на странните съчетания. Така стигна до текста L'UILE

ROTIE N'A MAL... „Пърженото олио не е лошо“, след което изгуби търпение и захвърли химикалката.

Хръц! Захвърли смачкания на топка лист в другия край на стаята и взе друг.

След още пет безуспешни опита изпита чувството, че потъва в море от смачкана хартия. Но резултатът започва да става интересен.

Така изтекоха още петнайсет минути, след което отговорът изведнъж се появи пред очите му. Новото словосъчетание не беше на френски, а на родния италиански на истинския автор.

IL GRANDE MAESTRO FULCANELLI Великият майстор Фулканели

Това беше неговият подпис. От гърдите на Бен се изтръгна дълбока въздишка на облекчение. По всичко личеше, че именно това беше търсил толкова дълго.

Но имаше един малък проблем. Дори в случай че тетрадката пред очите му предлагаше точен препис на тайнствения ръкопис на Фулканели, той пак не разполагаше с нищо конкретно, което да занесе на Феърфакс. Възрастният джентълмен се е заблуждавал жестоко, ако се е надявал, че документът ще съдържа медицинска рецепта или знахарски описания на животоспасяващата субстанция. Тези ужасяващи по своето количество загадки и недоизречени безсмислици нямаше да помогнат по никакъв начин на малката Рут. По всичко личеше, че вместо да приключи, търсенето едва започва.

Наблизаваше 6:30 ч. и той изведнъж осъзна, че му се вие свят от умора. Отиде да легне на канапето и с облекчение затвори възпалените си клепачи.

44

Нощният ветрец раздвижваше листата над главата му. Седеше сред храстите абсолютно неподвижно и търпеливо чакаше. Беше се превърнал в един от невидимите хищници, обитаващи тъмната гора. Съзнанието му беше изключило болката, която пронизваше нараненото му и ожулено тяло. Не обръщаше внимание нито на дълбоката драскотина върху скулата, нито на прътъканата кожа на дланиете си, наранена от грапавата кора на дървото. Не чувстваше абсолютно нищо, може би с изключение на злобата, която клокочеше като разтопена лава в гърдите му. Ненавиждаше провалите, мразеше да го побеждават, особено когато успехът му изглеждаше сигурен. Беше безпомощен и нямаше как да си върне незаслужено отнетата награда.

Поне засега.

Изчака още малко. Дишането му се забави, бясната ярост постепенно отпусна стегнатото му гърло. Слухът муолови далечната сирена, главата му леко се наклони. След минута-две линейката профуча по пустия междуселски път, фаровете ѝ за миг осветиха дърветата и храстите около скривалището на Боца.

Двеста метра по-нататък колата забави ход и отби в алеята към вилата. Секунди по-късно от същата алея изскочи очукано рено и даде газ в обратна посока. За момент забави ход, сякаш човекът зад волана искаше да се увери, че линейката не е пропусната отклонението. После моторът изрева и колата се понесе по посока на Боца. Когато се изравни с него, той вече тичаше към поршето, скрито между дърветата.

Настигна малката кола без никакви затруднения и намали скоростта. Изчака поредния завой и изключи светлините. Ако шофьорът на реното го беше забелязал, положително щеше да реши, че е завил в друга посока.

После продължи да следва реното с черното и невидимо в мрака порше. След няколко километра реното свърна в алеята, която водеше

към малък провинциален хотел. Боца отби встрани, слезе от колата и предпазливо тръгна напред.

Хоуп и американката влязоха в хотела, без да забележат нищо подозрително, въпреки че Боца беше едва на петдесетина метра зад тях. Скрит между дърветата, той наблюдаваше и чакаше. Миг по-късно един от прозорците светна. Среден, на първия етаж.

Времето се точеше бавно. Някъде към полунощ върху пердето се очертаха две танцуващи фигури. *Танцуват, по дяволите!* После фигурите изчезнаха и светлината угасна.

Боца изчака още известно време, преценявайки разположението на хотела. Няколко минути по-късно предпазливо тръгна, заобиколи сградата и със задоволство установи, че входът към кухнята не е заключен. Влезе и безшумно тръгна по полуутъмните коридори. Не след дълго се озова пред вратата, която търсеше. Пръстите му механично опипаха резервния нож на колана.

Шперцът му се насочи към ключалката, но в същия миг под вратата се появи жълтеникава ивица светлина. Той изруга наум, прибра шперца и се оттегли в тъмния коридор. Конfrontацията с Хоуп без елемента на изненада беше нежелателна. Този човек беше прекалено опасен. Боца изпусна въздуха от гърдите си и се приготви да чака. Рано или късно шансът му щеше да се появи.

45

Бен се събуди от стъпки и разместване на предмети в стаята над младоженския апартамент и гласове в коридора. Погледна часовника си и мрачно поклати глава — наблизаваше девет. Около него бяха пръснати смачканите листове от нощните упражнения, които изведнъж му напомниха, че беше успял да дешифрира подписа на Фулканели. Надигна се, обзет от нетърпение да съобщи новината на Робърта.

Но леглото в спалнята се оказа празно. Той пристъпи към банята и я извика по име, не получи отговор и надникна. Там нямаше никого. Къде се бе запиляла, по дяволите?

В ресторанта на партера сервираха закуската на английската група, но Робърта не беше там. Той се обърна и прекоси пустото фоайе. В дъното се беше събрала групичка хора от персонала, която напрегнато си шепнеше.

Излезе навън. Може би бе решила да се поразходи. Но защо не го беше събудила?

Бен спря в горния край на стълбите и се огледа. От младата жена нямаше и следа. Тревожните му мисли бяха прекъснати от внезапен вой на сирена. Обърна се и видя две полицейски коли, които спряха пред входа на хотела. От тях слязоха няколко униформени полицаи. Бен се обърна и бързо се отдалечи.

— Мосю?

Трима полицаи бързаха след него, радиостанциите им тихо пропукваха.

Бен ускори крачка.

— Един момент, мосю!

Той спря и полицайтите бързо го заобиколиха. Най-младият от тях — хлапак на двайсетина години, гледаше нервно и с ръка на кобура си. Пръстите на Бен опипаха браунинга под якето. Беше твърдо решен да обезоръжи и тримата при първото враждебно действие от тяхна страна. По-серизозен проблем представляваха другите двама, които останаха в колата.

— Вие ли повикахте полиция? — попита сержантът.

— Аз ви повиках, полицай! — обади се от площадката пред входа нисък и дебел мъж на около шейсет.

— Моля за извинение — промърмори сержантът на Бен.

— Какво става тук?

Дебелият се присъедини към тях, задъхан и нервен.

— Видях как отвличат една жена! — обяви той и забързано започна да обяснява. Бен се дръпна встрани и се заслуша с нарастваща тревога. — Стана ей там! Едър мъж, мисля, че беше въоръжен. Завлече я в колата си. Черно порше с италианска регистрация... Тя отчаяно се бореше. Млада жена с червеникова коса...

— Видяхте ли в каква посока потегли колата?

— Пое по алеята и сви наляво. Не, надясно... Всъщност беше наляво...

— Кога се случи?

Дебелият въздъхна и погледна часовника си.

— Преди двайсет, двайсет и пет минути.

Тримата полицаи останаха, за да вземат показанията на персонала и други очевидци, а другата кола рязко потегли.

— Видях я снощи да пристига заедно със съпруга си — продължаваше дебелият. — Я почакайте! Той беше мъжът, с когото току-що разговаряхте!

— Русият мъж?

— Да, сигурен съм, че беше той!

— Но къде е този човек?

— Изчезна преди секунди.

— Някой видя ли накъде отиде?

— Сержант! — извика новобранецът с нервния поглед, размахал лист хартия.

Сержантът го грабна от ръцете му, очите му се разшириха. Снимката беше най-малко отпреди десет години, а мъжът на нея беше с военна униформа и късо подстригана коса. Но вниманието на полицая беше привлечено от надписа под нея:

ИЗДИРВА СЕ!
ВЪОРЪЖЕН И ОПАСЕН!

46

Двайсет и две минути по-късно пред хотела се появи Отрядът за бързо реагиране на местната полиция. Облечените в черно мъже бързо се разделиха на групи и обкръжиха сградата. Бяха въоръжени с автомати, къси пушки и гранати със сълзотворен газ. Уплашените гости бяха изведени на безопасно разстояние, вече дочули слуховете, че полицията издирва опасен въоръжен престъпник. Терорист? Или може би психопат? Всеки имаше своето мнение по въпроса.

Не след дълго откриха следите на престъпника. Зад служебния паркинг имаше поляна с неокосена трева, която разделяше хотела от съседните ферми. Бдителен полицай забеляза смачканата трева, а обучените немски овчарки моментално хванаха миризмата на Бен Хоуп. Опънали кашките, те се втурнаха с бесен лай през поляната, следвани от въоръжените командоси. Не след дълго групата навлезе в гората. Беглецът беше някъде наблизо.

Но следата не ги отведе доникъде. В началото на гората тя просто изчезна. Полицайтите огледаха околните дървета, но не откриха нищо. Човекът сякаш се беше изпарил.

След няколко минути стана ясно, че престъпникът ги беше изиграл. Следите в тревата бяха оставени умишлено, а той се беше върнал обратно.

Кучетата скоро откриха следата, която ги отведе отново до кухненските помещения на хотела. Там те объркано спряха и започнаха да душат. Okaza се, че някой беше разпръснал голямо количество млян пипер, който погълщаше всяка възможна миризма.

По същото време стаите на хотела бяха подложени на проверка от облечените в черно командоси, които си разменяха сигнали с ръце, прикриваха се един друг и методично напредваха по коридорите. Проверяваха етажите един по един, без да пропускат нищо.

Мъжът беше открит в апартамента за младоженци. Но той нямаше нищо общо с онзи, когото издирваха. Okaza се 45-годишен французин, съблечен по бельо и прикован към една от колоните на

леглото със собствените му белезници. Той посрещна командосите със зачервено лице, оцъклени очи и натъпкана в устата салфетка. Това беше сержант Емил Дюпон.

Полицейската униформа беше малко широка за Бен, но в замяна на това крачолите на панталоните му бяха по-къси поне с пет-шест сантиметра. Без да се смущава от този факт, той излезе на площадката пред главния вход и започна да издава къси, отривисти заповеди. Никой не обърна внимание на военната раница през рамото му, която се различаваше от стандартното полицейско оборудване. Никой не обърна внимание и на начина, по който той си проби път сред възбудените гости на хотела, качи се в една от полицейските коли и спокойно потегли.

Свидетелят твърдеше, че черното порше беше завило наляво, но колебанието му беше очевидно и Бен реши да поеме в обратна посока. Когато хотелът изчезна от огледаното за обратно виждане, той натисна газта. Полицейската радиостанция бъвша непрекъснат поток от заповеди и инструкции. Трябаше час по-скоро да се отърве от тази кола.

Робърта слезе във фоайето с намерението да разгледа малкия бутик. Не искаше да буди Бен, който спеше дълбоко сред разпръснатите листове в предната стая на младоженския апартамент. И без друго щеше да се забави само десетина минути, но в замяна на това най-сетне щеше да се сдобие с нещо ново и чисто.

Оказа се, че бутикът отваряше в девет без четвърт. Тя се спря пред витрината и веднага си избра чифт черни джинси и рокля без ръкави. Утрото беше слънчево и свежо и тя реши да се поразходи в градината. Любуваше се на красивите цветя и се стараеше да не мисли за вчерашните премеждия.

Вероятно по тази причина не усети мъжа, който се приближи зад нея бързо и безшумно. Черна ръкавица притисна устата ѝ, студено острие на нож опря в гърлото ѝ.

— Мърдай, кучко! — изръмжа в ухото ѝ дрезгав глас със силен чуждестранен акцент.

Отвъд паркинга, скрито зад голям декоративен храст, чакаше черно порше 911 турбо с отворени врати. Мъжът беше едър и силен. Тя не можеше нито да извика, нито да се освободи от желязната му хватка. Той я бълсна в колата и я удари с юмрук в лицето. Миг преди да припадне, Робърта усети соления вкус на кръвта.

Когато се свести, колата се движеше. Нямаше как да прецени какво разстояние бяха изминали. Съзнанието й бързо се проясни и адреналинът нахлу във вените ѝ. Лицето на човека зад волана на спортната кола сякаш беше издялано от гранит. Едната му ръка държеше волана, а другата притискаше ножа в корема ѝ. Поршето фучеше по тесния път със 150 километра в час, от двете му страни се мяркаха дървета и поляни.

Би било лудост да опита каквото и да било. *Или ще пребием и двамата, или той ще забие ножа в корема ми*, механично помисли тя.

Но въпреки това тя го направи.

Пътят навлезе в отрязък с остри завои, мъжът намали скоростта на 85 километра в час и насочи поглед напред. Само за миг, но това беше достатъчно. Робърта замахна с всички сили и юмрукът ѝ се заби в ухото му. Той нададе вик на изненада, ножът изтрака на пода, а поршето рязко поднесе. Тя се стрелна към него и грабна волана. Колата зави надясно, изскочи от банкета и се заби в едно от крайпътните дървета. Инерцията изхвърли Робърта към страничната врата, миг по-късно тежкото тяло на похитителя се стовари отгоре ѝ, оставяйки я без дъх.

Поршето застина на място сред облаци прах. Притиснал жертвата си до страничната врата, Франко Боца вдигна ножа и опря острието във врата ѝ. Представи си как то бавно разкъсва плътта, острата като бърснач стомана прониква през повърхностните слоеве и потъва навътре. Видя и кръвта — първо няколко бавно набъбващи капчици, които миг по-късно преминават в пулсираща струя, а тялото ѝ започва да се гърчи в ръцете му.

Но през знойната червеникача мъгла на слястта той си спомни снощния телефонен разговор с Узберти.

— Ръкописът е в ръцете на англичанина — кратко бе докладвал той, без да обяснява как се е стигнало до това.

— Искам ги живи, Франко! — бе заповядал с леден глас Узберти.

— Ако не успееш да го вземеш, ще трябва да принудим Хоуп да ни го

предаде!

Работата за „Gladius Domini“ допадаше на Боца, но политическите интриги не представляваха интерес за него. Сега той насочи гневен поглед към Робърта Райдър, която се гърчеше в ръцете му. В момента, в който го стори, тя успя да извърне глава и да го заплюе в лицето. Лишен от удоволствието да я убие, той отмести ножа, отново я удари с юмрук и с въздишка се намести обратно зад волана.

Зад откраднатата полицейска кола се вдигаха облаци прах. Бен натискаше здраво газта по пустия път. Стигна до острите завои в мига, в който се запита дали не трябваше да поеме в обратна посока. Почти веднага видя черните следи от гуми, които водеха към каменистия насип на банкета. Кората на старото дърво зад него беше обелена, един от клоните висеше пречупен.

Спря колата и отиде да го разгледа отлизо. По земята имаше микроскопични парченца черна боя, други бяха забити в обеления ствол на дървото. Погледът му беше привлечен от малка, блестяща черна капчица на асфалта. Прилекна и я докосна с пръст. Беше моторно масло, все още топло. Следите от гумите бяха широки, очевидно оставени от спортна кола. Черна спортна кола, която се движи с висока скорост? Трябваше да е поршето. Малко по-нататък откри още една капчица масло, после втора, трета. Картерът на колата явно беше пробит при удара в насипа. Но защо беше излязла от пътя? Колко сериозна беше повредата? Ако продължаваше да губи масло, той имаше шанс да я застигне някъде надолу по пътя. Полицейската кола беше бърза и мощна, но прекалено биеше на очи. В нея той беше лесна мишена.

В продължение на няколко километра Бен караше по мазната следа, слушайки внимателно съобщенията по полицейската радиостанция. Както можеше да се очаква, липсата на колата беше забелязана и ченгетата организираха издирването ѝ. Скоро ще се наложи да се отърве от нея, а с това се стопяваха и шансовете му да настигне повреденото порше.

Пред очите му се появи планинско селце. Встрани от шосето имаше малък гараж със самотна бензинова помпа, над която се разяваше избелял рекламен флаг. Малко по-нататък се виждаше кално

отклонение. Бен въздъхна и насочи колата към него. Половин километър по-нататък пътят свърши пред каменисто поле, обрасло с тръни и жълти полски цветя. Смъкна полицейската униформа, облече собствените си дрехи и старателно изтри отпечатъците си от всичко, което беше докосвал. После захвърли ключовете в канавката, обърна се и хукна към гаража.

Механикът вдигна глава и огледа високия рус мъж, който влезе през металната врата на сервиза. После потърка с мръсни пръсти наболата си брада, измъкна се изпод очукания фиат и запали цигара. Да, беше видял едно черно порше, префучало по пътя. Преди по-малко от час. Хубава кола, но за съжаление явно претърпяла катастрофа. Едно от задните ѝ колела било изкривено, калникът смачкан. Нещо опирало в колелата и се чувало силно тракане.

— С италиански номера, нали? — попита Бен. — Гадното копеле ме бълсна и продължи, сякаш нищо не се беше случило. Няколко километра вървя пеша!

— Да дойда да ви изтегля? — предложи механикът и кимна по посока на ръждясалия влекач в двора.

— Не, застрахователите ще се погрижат — отвърна Бен. — Но все пак благодаря.

Огледа вътрешността на сервиза, после изви глава към ограденото пространство отпред, където бяха изложени за продан няколко употребявани коли и пикапи.

Очите му изведнъж светнаха.

— Хей, този продава ли се? — попита той.

* * *

Не беше се качвал на мотоциклет поне от десет години. За последен път беше карал една бракувана от военните таратайка, която се тресеше като пневматичен чук и течеше като лейка. Това, което беше яхнал в момента, нямаше нищо общо с нея. Издълженият и елегантен „Триумф Дейтона 900“ имаше изключително мощен двигател и летеше като стрела. Бен следеше внимателно пътя, очите му

не изпускаха мазната следа върху асфалта. Надяваше се, че в крайна сметка тя ще го отведе до поршето.

Но няколко километра по-нататък следите изведнъж изчезнаха и сърцето му се сви. Върна газта и триумфът запълзя със скоростта на волска кола, боботейки басово с мощнния си двигател. Нищо. Изруга от безсилен гняв. Вероятностите бяха две: или маслото бе спряло да изтича по някакъв магически начин, или някой бе взел колата на буксир. Пътна помощ с отвлечена жена на седалката? Не, едва ли. Поскоро бандитът е повикал на помощ някой от местните си съучастници.

Бен спря мотора и хвърли отчаян поглед на пустия път пред себе си.

Край, изгуби я!

Бен спря тежкия мотоциклет сред дърветата в околностите на Сен Жан, вдигна го на стойка и окачи каската на кормилото. Уличките на селцето бяха спокойни и пусти както винаги. Отец Паскал си беше у дома.

— Бенедикт! — възклика той и го прегърна през раменете. — Ужасно се беспокоих за теб! Но къде е Робърта?

Бен накратко описа развоя на събитията. Свещеникът рухна на близкия стол с внезапно състарено лице. Седемдесетте години изведнъж му проличаха.

— Няма да се задържам — предупреди го Бен. — Полицията вероятно вече е проверила реното и скоро ще бъде тук.

Паскал рязко се изправи. В очите му се появи непознат блясък.

— Ела! — заповядаш той. — Ще те отведа на място, където ще поговорим спокойно.

Влязоха в църквата и Бен коленичи в изповедалнята. Лицето на Паскал белееше зад мрежестото прозорче.

— По отношение на полицията можеш да бъдеш спокоен, Бенедикт — каза свещеникът. — От мен няма да научат нищо. Но ти какво мислиш да правиш? Ужасно се страхувам за Робърта!

— Не знам кое е най-доброто — призна с мрачно лице Бен. Не можеше да обърне гръб на умиращото дете, което отчаяно се нуждаеше от помощ. Но, от друга страна, ако решеше да се придържа стриктно към изпълнението на задачата, щеше да подпише смъртната присъда на Робърта. Ако тръгнеше да я търси и се окажеше, че вече е мъртва, би означавало напразно да пожертва живота на детето. — Не мога да спася и двете...

Паскал помълча, после въздъхна.

— Изправен си пред труден избор, Бен. Но трябва да вземеш някакво решение. И впоследствие да не съжаляваш нито за миг. Достатъчно си се самосъжалявал. Не се обръщай назад, дори изборът ти да причини нови страдания. Бог ще знае, че помислите ти са чисти.

— Знаете ли какво означава „Gladius Domini“, отче?

— „Божият меч“ на латински — изненадано го погледна Паскал.

— Защо питаш?

— Да сте чували за организация с това име?

— Никога!

— А спомняте ли си, че ми споменахте за някакъв епископ, който...

— Шишш! — сложи пръст на устните си свещеникът. — Имаме гости.

След тези думи излезе от изповедалнята и се насочи към детективите, които стояха под арката на входа.

— Отец Паскал Камбриел?

— Да.

— Аз съм инспектор Люк Симон.

— Да излезем навън.

Свещеникът побърза да затвори вратата след себе си.

Симон беше уморен. Полицейският хеликоптер току-що го беше пренесъл от Лъо Пюи. Там следата не го доведе доникъде, но той беше сигурен, че Бен Хоуп все някъде щеше да се появи. Това наистина се случи, но инспекторът нямаше никаква идея защо точно тук — в прашното селце, забутано високо в планината. Болеше го глава, изпитваше остра нужда от обичайната доза кафе.

— Мисля, че колата ви липсва — подхвърли той на свещеника.

— Тя не е ли рено 14?

— Как така липсва? — учудено попита Паскал. — Не съм я ползвал от седмици, но доколкото ми е известно, тя е...

— Колата ви е открита на паркинга на хотел „Роял“ близо до Монсегюр.

— Че какво ще търси там? — погледна го с недоверие свещеникът.

— Очаквам вие да ми кажете — подозрително го изгледа инспекторът. — Трябва да ви предупредя, че колата ви е била използвана за бягство от един изключително опасен престъпник!

— Шокиран съм! — поклати глава Паскал.

— С кого разговаряхте там? — кимна към църквата Симон и тръгна към вратата.

Но отец Паскал изпъна рамене и решително му препречи пътя.

— Вие прекъснахте изповедта на един от моите енориаши — изръмжа той. — А изповедта е свята. Моите енориаши не са престъпници. Няма да допусна да осквернявате Божия храм!

— Пет пари не давам за вашия храм! — озъби се Симон.

— В такъв случай ще се наложи да използвате сила! Няма да ви пусна в църквата без съдебна заповед!

Симон гневно се втренчи в него.

— Пак ще се видим, отче! — изръмжа най-сетне той, обърна се и тръгна към чакащата го кола. — Старият негодник знае нещо! — процеди на шофьора той и ядосано затръшна вратата. — Хайде, карай!

Излязоха на площада и спряха. Симон изскочи от колата и с бърза крачка се насочи към кафенето.

Поръча си кафе и погледна към тримата старци в ъгъла, които бяха зарязали картите и любопитно го зяпаха. После извади служебната си карта и я показа на человека зад бара, който й хвърли равнодушен поглед.

— Виждали ли сте непознати хора в селото напоследък? — попита той. — Издирваме мъж и жена, чужденци.

Полицията се появи много по-рано от очакванията на Паскал. Пет минути по-късно Симон вече крачеше по централната пътека, а стъпките му отекваха в празната църква.

— Забравихте ли нещо, инспекторе?

— За свещеник лъжете доста добре — отвърна с хладна усмивка Симон. — Предлагам ви избор: или ще ми кажете истината, или ще ви арестувам за възпрепятстване на правосъдието. Предупреждавам ви, че се води следствие за убийство.

— Но аз...

— Не се опитвайте да ме заблуждавате! Знам, че Бен Хоуп е бил тук, в дома ви. Защо го укривате?

Паскал въздъхна и седна на дървената скамейка, за да отпочине болният му крак.

— Ако действително се окаже, че укривате престъпник, ще направя всичко възможно да не се отървете от неприятности! — продължи с леден глас Симон. — Къде е Хоуп, къде е скрил доктор

Райдър? Хайде, говорете! — Едновременно с тези думи той извади пистолета си и бутна вратичката на изповедалнята.

— Няма го тук! — извика Паскал и хвърли гневен поглед към оръжието. — Настоявам веднага да приберете пистолета, инспекторе! Не забравяйте къде се намирате!

— Намирам се в присъствието на лъжец и вероятен укривател на престъпници! — прогърмя в отговор Симон и шумно затръшна вратичката. — Хайде, започвайте да говорите!

— Нищо няма да ви кажа! — мрачно процеди Паскал. — Това, което изповядва Бенедикт Хоуп, остава между него, мен и Бога!

— Ще видим какво ще каже съдията по този въпрос! — изръмжа Симон.

— Няма да ме уплашите — отговори с равен глас свещеникът, успял да се овладее. — По време на Алжирската война съм бил и в много по-лоши затвори от вашите! Ще ви кажа само едно: човекът, когото преследвате, е невинен. Той не е престъпник и върши добрини. Малцина са достойните хора като него.

— Тъй ли? — изсмя се саркастично Симон. — В такъв случай ще ви помоля да mi разкажете малко повече за този светец и неговите добри дела!

48

„Черната птица“ бързо го отдалечаваше от Сен Жан. Приведен над резервоара със защитна каска на главата, Бен следваше тесния път. Лицето му беше мрачно и напрегнато, докато обмисляше какъв трябва да бъде следващият му ход. Дълбоко в душата си чувстваше, че първо трябва да открие Робърта и после да се заеме с останалите задачи. Но тя можеше да е навсякъде, а може би вече беше и мъртва.

Пред очите му се появи остьр завой и той механично намали газта. От едната страна на пътя се издигаше стръмна песъчлива скала, а от другата зееше дълбока пропаст. Долу едва се виждаха върховете на дърветата. Мотоциклетът силно се наклони, коляното му почти докосна повърхността на пътя. В средата на завоя подаде газ, машината зае обичайното си положение и се стрелна напред. Двигателят между коленете му зарева на пълни обороти.

В далечината проблеснаха светлинни, той вдигна тъмния визор на каската и сподавено изруга. В края на 300-метровата приста отсечка имаше няколко полицейски коли, които проверяваха преминаващите. По всяка вероятност цяла армия ченгета беше вдигната на крак заради убийството във вилата на Манцини, отвлечането на Робърта Райдър и бягството на един престъпник, обявен за национално издирване. Всички ченгета в региона със сигурност вече разполагаха с неговата снимка.

Намали скоростта и напрегна взор. Полицейските коли бяха четири. Около тях стояха ченгета със заредени автомати в ръце. Спряха едно волво седан, накараха шофьора да слезе и започнаха да проверяват документите му. Самият Бен не разполагаше с документи и щеше да бъде арестуван в мига, в който свали каската.

Проблемът не беше толкова в залавянето му, а в евентуалната му съпротива при ареста, която щеше да бъде принуден да окаже. Не искаше да наранява никого от тях, защото знаеше, че ако го стори, хиляди полицаи, а вероятно и военни, ще преобрънат южната част на Франция, за да го открият. Не можеше да си го позволи точно сега,

когато имаше нужда от всяка секунда, за да открие Робърта и да продължи своята мисия.

Натисна спирачките и мотоциклетът закова на стотина метра от импровизираната бариера. Ръката му механично започна да върти ръчката на газта, оборотите послушно се вдигаха и падаха. Ако тръгнеше да преминава през бариерата, те със сигурност щяха да открият огън. Не, беше прекалено опасно. Извъртя волана и даде газ. Триумфът направи оствър обратен завой, задното колело бясно се завъртя и тласна машината напред.

Малко преди да влезе в първия завой, Бен хвърли поглед в огледаното за обратно виждане. Ченгетата го бяха забелязали и тръгнаха да го преследват. Зад него блеснаха фарове, завъртяха се сини лампи и завиха сирени. Той си позволи да подаде още малко газ и мощната машина се стрелна напред. Пред очите му се разкри дълъг, изпълнен с остри завои наклон. В следващия миг скалите изчезнаха и моторът се гмурна в гъстата гора отпред. Светлините на полицейската кола в огледалото бързо започнаха да се смаляват. Пред него се появи права отсечка. Когато изскочки от гората, отпред се разкри поредният стръмен склон. Полицейската кола я нямаше.

Отби от пътя в момента, в който му се удаде възможност. Отлично знаеше, че насреща му скоро ще се появят други коли. Понесе се нагоре по стръмните, виещи се пътеки. Не след дълго стигна било, от което като на длан се разкри цялата долина на река Од. Пътеката изведнъж свърши. Бен спря, изключи двигателя и вдигна мотоциклета на стойка. Смъкна каската и сковано прехвърли крак през седалката.

В далечината се виждаха руините на древни замъци и на крепостни стени — скални късове сред пъстрата палитра на гората. Пристъпи към ръба на близката скала и надникна надолу. Пред очите му се разкри главозамайващо стръмна пропаст, до дъното на която със сигурност имаше повече от триста метра.

Какво да прави сега?

Дълго време остана неподвижен на ръба на скалата, студеният вятър свиреше в ушите му. Нощта бавно се спускаше над планината. Измъкна почти пълната метална бутилка от джоба си, затвори очи и я поднесе към устните си.

Мелодията на мобилния телефон го спря.

— Бенедикт Хоуп? — прозвуча металически глас в ухото му.

— Кой се обажда?

— Ние държим Райдър — уведоми го гласът и направи пауза, очевидно очаквайки отговор.

Но такъв не последва.

— Ако искаш да я видиш жива, слушай внимателно моите инструкции — добави гласът.

— Какво искаш? — попита Бен.

— Теб, мистър Хоуп. И ръкописа.

— Какво те кара да мислиш, че е у мен?

— Знаем какво си взел от дома на Манцини — изръмжа гласът.

— Затова ще ни го донесеш лично. Тази вечер, на Плас дю Перу в Монпелие, пред паметника на Луи Четиринастети. Точно в единайсет. Ела сам. Ще те наблюдаваме. Ако видим полиция, ще получиш Райдър парче по парче.

— Искам доказателство, че е жива! — отсече Бен. Нещо прошумоля и в слушалката изведенъж се чу уплашеният глас на Робърта:

— Ти ли си, Бен? Аз...

Някой взе телефона и гласът ѝ изчезна.

Мислите на Бен запрепускаха. Тя е жива и те няма да я убият, преди да получат каквото искат. А това означаваше, че може да спечели време.

— Трябват ми четирийсет и осем часа — каза в мем branата той.
Настъпи мълчание.

— Защо?

— Защото ръкописът не е у мен — излъга Бен. — Скрил съм го в хотела.

— Иди да го вземеш! — отсече гласът. — Имаш двайсет и четири часа, след които жената ще умре!

Двайсет и четири часа, въздъхна Бен. Трябваше му повече време, независимо какъв план за спасяването ѝ щеше да измисли. Имаше доста голям опит в преговорите с похитители и отлично познаваше мисловната им нагласа. Понякога бяха абсолютно неотстъпчиви и екзекутираха жертвата си при първата пречка, но това най-често ставаше, когато печалбата им не беше кой знае каква, преговорите бяха пред провал или изгледите да получат откуп се приближаваха към нулата. Ако тези типове действително искаха ръкописа и бяха убедени,

че е у него, това бе силен коз, който можеше да бъде изигран по най-добрия начин. Вече беше успял да изтръгне отстъпка от непознатия, следователно би могъл да го притисне още.

— Задръж малко — примирително въздъхна той. — Дай да говорим разумно. В момента хотелът гъмжи от полиция, и то по ваша вина. Сигурен съм, че ще успея да измъкна ръкописа, но ми трябва повече време.

Последва нова пауза. В слушалката прозвучаха неясни гласове, водещи оживен разговор.

— Имаш трийсет и шест часа! — обади се най-сетне гласът. — До утре вечер, в единайсет.

— Ще бъда там.

— Гледай наистина да бъдеш там, мистър Хоуп!

Полицейско управление, Монпелие

Машината гълтна монетите на Люк Симон и започна да излива рядка кафява течност. Проклетата чаша все му се изпълзваше и той не можеше да я измъкне, без да я стисне и да разплиска кафето. В крайна сметка успя да се справи, отпи гълтка и тръгна към кабинета на Селие.

На стената в коридора беше окачено съобщението за изчезналото преди няколко дни момче, което се срещаше на всяка крачка — включително и в кръчмата на затънтеното село, в което живееше старият свещеник.

Погледна часовника си и установи, че Селие закъснява вече десет минути. Бе поискал срещата, за да сверят часовниците си по случая „Бен Хоуп“, но най-вече да му покаже новата информация, току-що получена от Интерпол. Защо всички са толкова бавни, по дяволите? Закрачи напред-назад, поглеждайки нервно към съобщението.

Отпи още една гълтка от пластмасовата чаша и реши, че течността в нея не става за пиене. После отвори вратата на кабинета на Селие и надникна. Секретарката на Селие вдигна глава от компютъра.

— Къде мога да си купя едно нормално кафе? — попита я Симон. — Имам чувството, че някой е напълнил автомата ви с помия!

— Отсреща, малко по-нататък по улицата — усмихна се секретарката. — Аз винаги оттам си вземам.

— Благодаря. Ако шефът ви изобщо се появи, кажете му, че ще се върна след няколко минути. О, и още нещо: къде да изхвърля тази гадост?

— Дайте я не мен — засмя се момичето.

Той се наведе да подаде чашата и видя върху бюрото й папка със снимката на Марк Дюбоа, изчезналото момче. Върху нея имаше някакъв предмет в пластмасово пликче.

— Добре, ще се видим след малко — кимна Симон. — В коя посока е кафенето? Нагоре или надолу по улицата?

— Надолу.

Той се обърна и тръгна към вратата, после изведнъж спря, обърна се и се наведе над папката.

— Откъде е това нещо?

— Кое, инспекторе?

— Това в пликчето — заби пръст в предмета той. — Къде го намерихте?

— Всичко тук е свързано с издирването на изчезналото момче. Бележник и някои други неща...

— А това? — продължаваше да сочи с пръст той.

— Мисля, че са го открили в стаята на момчето — сърчи вежди секретарката. — Не е нищо особено, но аз трябва да го опиша заедно с останалото. Защо питате?

Притеснен, че ще загуби много време, за да стигне до кафенето, което се оказа на три преки от управлението, Симон скочи в служебната си кола без отличителни знаци и включи двигателя. Три минути по-късно излезе от заведението с кроасан в едната ръка и чаша в другата. Течността вътре наистина приличаше на кафе. Седна зад волана и отпи голяма глътка. О, да, това вече бе нещо друго. Кафето му помогна да подреди мислите си.

Потънал в тях, той пропусна да забележи фигурата, която се приближи към колата. Видя Бен Хоуп едва когато той се отпусна на седалката до него и опря в слепоочието му малка берета.

— Дай ми този трийсет и осми калибър! — изръмжа той. — Бавно и внимателно.

Симон се поколеба, после въздъхна и разкопча кобура си. Подаде револвера с два пръста и с ръкохватката напред, внимавайки да не докосва спусъка.

— Имаш доста здрави нерви, Хоуп.

— Пали колата, ще се поразходим.

Напуснаха града в пълно мълчание и поеха на северозапад към Боа дъо Вален. Пътят следваше извивките на река Мосон.

След няколко километра Бен посочи някаква просека между дърветата.

— Отбий там.

Полицейската кола заподскача по черния път и не след дълго изскочи на малка полянка. Бен слезе и подкара инспектора пред себе

си, държейки го на мушка. Пробиха си път сред храстите и излязоха на брега на реката. Водата тихо бълбукаше между заоблените камъни.

— Ще ме застреляш ли, майор Хоуп? — поинтересува се Симон.

— Охо, значи си ме проверил — усмихна се Бен. — Не, няма да те гръмна. Ние с теб просто ще си поговорим на това красиво място.

Дали ще mi се удаде възможност да измъкна пистолета от ръцете му? — запита се Симон, после поклати глава. Не, нямаше как да стане.

Извървяха няколко крачки по брега, после Бен посочи с пистолета си един камък и се настани на около два метра срещу него.

— За какво ще си говорим? — попита Симон.

— Като за начало можем да обсъдим начина, по който ще прибереш хрътките, които си пуснал подире ми.

— А защо да го правя? — засмя се Симон.

— Защото аз не съм убиецът, когото търсиш.

— Не си ли? — учуди се Симон. — Защо тогава откриваме трупове навсякъде по пътя ти? А и отвлечането на полицай под дулото на оръжие едва ли може да се отъждестви с поведението на невинен гражданин.

— Не искам да бъда арестуван.

— Това не е ли доказателство за вината ти?

— Прав си — призна Бен. — Но аз трябва да си свърша работата.

Не мога да го направя с твоите копии по петите ми.

— Това ни е работата, Хоуп. Къде е Робърта Райдър?

— Знаеш къде. Тя беше отвлечена.

— При всяко нейно отвлечане аз ѝ губя дирите — мрачно каза инспекторът.

— Това ѝ е първото. Ние работим заедно.

— Върху какво?

— Съжалявам, не мога да ти кажа.

— Нали ме доведе тук, за да ми кажеш нещо?

— Да, така е. „Gladius Domini“ означава ли нещо за теб?

— Въобще, да — кимна след кратка пауза Симон. — Божият меч бе татуиран на една от твоите жертви.

— Не беше моя жертва. Застреляха го техните хора. Куршумът беше предназначен за Робърта Райдър, а може би и за мен.

— В какво, по дяволите, си се забъркал, Хоуп?

— Мисля, че те са някаква християнска фундаменталистка секта, а дори нещо повече. Добре организирана, отлично финансирана, с ясни цели. Именно те държат Робърта.

— Защо? Какво искат от нея?

— Не мога да кажа точно, но през последната седмица правят постоянни опити да ни убият и двамата. В момента ситуацията е такава, че бих могъл да я спася.

— Това е работа на полицията! — навъси се Симон.

— Не, не. Това е моя работа. Напълно съм наясно какво се случва с жертвите на отвличане, когато се намеси полицията — най-често ги намираме в чувал. Ти трябва да се отдръпнеш и да ме оставиш да свърша тази работа. Ще ти дам нещо в замяна.

— Не си в позиция да преговаряш с мен.

— Не съм ли? — усмихна се Бен. — А у кого е пистолетът?

— Какво те кара да мислиш, че можеш да се измъкнеш от мен, майор Хоуп?

— А какво те кара да мислиш, че ще се измъкнеш от мен, инспектор Симон? — отвърна с въпрос Бен. — По всяко време мога да те ликвидирам.

— Това ти е специалността, нали?

— Не те заплашвам. Искам да си помогнем взаимно.

— Какво предлагаш?

— Ще ти предам убийците на ченгетата край реката. Те са същите, които ликвидираха Мишел Зарди и се опитаха да убият Робърта Райдър на етапа, на който ти я вземаше за смахната.

Симон се размърда от неудобство и сведе очи.

— Това ще бъде само началото — продължи Бен. — Мисля, че много ще се изненадаш, когато видиш накъде води следата.

— Добре. А какво искаш ти?

— Това — отвърна Бен и му подхвърли картичката с телефонния номер, която беше взел от плешивия под моста.

— За какво става въпрос? — озадачено го погледна Симон, след като изчете съдържанието й.

— Ще ти кажа. Искам някой от най-добрите ти хора в Париж да се свърже с този човек, известен с името „Саул“. Твойт човек трябва да се представи като Мишел Зарди.

— Но той е мъртъв!

— Саул не знае това. Мисли, че е жив и работи за мен. Не се тревожи за подробностите. Твойт човек да му каже, че Бен Хоуп се укрива в Париж, но той го е надхитрил и го държи в ръцете си. Да му предложи да му го предаде, но на висока цена. Да си уреди среща с него.

Симон замислено прехапа устни.

— Твоите хора трябва да арестуват Саул и да го притиснат — продължи Бен. — Кажете му, че полицията знае всичко за „Gladius Domini“, че плешивият го е предал, преди да умре, и е най-добре да си признае всичко.

— Май изпускам нишката — сбърчи чело Симон.

— Ще я намериш, ако изпълниш каквото ти казвам — настоятелно го погледна Бен. — Но трябва да действаш бързо.

Инспекторът замълча, прехвърляйки чутото в главата си. Бен пусна пистолета в ската си, взе едно камъче и го хвърли във водата.

— Искам да знам повече за теб и Робърта Райдър — наруши мълчанието Симон. — Двамата имате ли интимна връзка?

— Не — отвърна след кратка пауза Бен.

— Мъже като нас са истинско нещастие за жените — замислено каза инспекторът и последва примера му с камъчето. Очите им проследиха полета му срещу слънцето и тихото шляпване във водата.

— Ние сме вълци единаци. Искаме да ги обичаме, но единственото, което правим, е да ги нараняваме. И в крайна сметка те си тръгват.

— От личен опит ли говориш?

Симон го погледна, на лицето му се появи тъжна усмивка.

— Тя каза, че животът с мен е като смъртта... Че мисля и говоря единствено за смъртта. Но аз не умея нищо друго, защото такава е работата ми.

— Която вършиш доста добре — отбеляза Бен.

— Доста, но не достатъчно добре — дададе инспекторът. — Както правилно отбеляза преди малко, не аз, а ти държиш пистолета.

Бен извади револвера и му го подхвърли.

— Приеми го като акт на доверие.

Симон изненадано го погледна и бавно прибра оръжието в кобура. Бен му предложи цигара. Запалиха и насочиха очи към бавно течащата вода, вслушвайки се в песента на птиците.

— Добре — въздъхна най-сетне Симон и се извърна към него. — Да допуснем, че ще приема предложението ти, но при още едно условие...

— Какво?

— Искам да помогнеш в издирването на изчезналото момче. Нали това е професията ти?

— Наистина си написал домашното си — усмихна се Бен.

— Научих го от твоя приятел, свещеника. Не му повярвах и реших да погледна в интернет. Случайно да знаеш нещо за отвличането на Хулио Санчес? Испанската полиция и до днес се пита кой е неизвестният му спасител, според нея свършил една... много добра работа.

Бен сви рамене.

— Неофициално ще кажа, че може би знам нещо по случая. Но не мога да ти помогна за споменатото момче, защото не разполагам с време. Трябва да открия Робърта.

— Ами ако се окаже, че между двете отвличания има нещо общо?

— Какво означава това, по дяволите? — остро го погледна Бен.

— В стаята на момчето е открит златен медальон — усмихна се Симон. — Сигурен съм, че веднага ще разпознаеш гравирания върху него символ: меч и флаг, върху който са изписани думите „*Gladius Domini*“...

50

— Допълнителни въпроси ли? — попита Натали Дюбоа. — Защо не търсите сина ми, вместо постоянно да се връщате тук?

Бен беше въведен във всекидневната на скромната, но добре подредена къща. Домакинята беше дребна руса жена, наближаваща четирийсет, с бледо лице и тъмни кръгове под очите.

— Няма да ви отнема много време — обеща той. — Трябват ми само няколко малки подробности.

— Разказах всичко на колегите ви! — гневно отвърна тя. — Него го няма вече няколко дни, какво още искате да знаете?

— Аз съм експерт, мадам. Моля ви да проявите търпение, защото от вашите отговори зависи колко бързо ще открием Марк. Може ли да седна?

— Знам, че с него се случи нещо ужасно и това е всичко! — отвърна Натали Дюбоа. — Имам чувството, че никога повече няма да го видя! — При тези думи тя извади кърпичка и избръса на слезените си очи.

— И така, за последен път го видяхте да се качва на мотопеда си, нали? И не ви каза къде отива?

— Не, разбира се. Ако беше обратното, щях да го съобщя на колегите ви.

— Няма да е зле, ако ми запишете регистрационния номер на мотопеда. Вършил ли е подобни неща и преди? Изчезвал ли е за няколко дни, без да ви предупреди?

— Не, никога. Закъснявал е вечер, но нищо повече.

— Познавате ли приятелите му? Има ли сред тях някой, при когото би отишъл? Възможно ли е да е бил на някакъв концерт или на парти?

— Марк не е такова момче — подсмъръкна жената. — Той е свенлив и затворен в себе си. Обича книгите, дори се опитва да пише разкази. Има приятели, но никога не закъснява с тях.

— Още ли учи?

— Не, миналата година напусна училище и се хвани на работа при девер ми Ришар, който е електротехник.

— Бащата на Марк не живее ли с вас? — попита Бен, забелязал липсата на халка на пръста ѝ.

— Бащата на Марк ни напусна преди четири години — хладно отвърна тя. — И оттогава не сме чували за него.

Отвличане с участие на бащата? — записа в бележника си Бен.

— Ако си мислите, че баща му има нещо общо, значи дълбоко се заблуждавате — горчиво се усмихна жената. — Този човек се интересува само от себе си.

— Съжалявам — въздъхна Бен. — Марк проявява ли религиозни наклонности? Споменавал ли е, че иска да се включи в някая християнска секта или нещо подобно?

— Не. Вероятно имате предвид онова нещо, което намерихме в стаята му...

— Да. Имам предвид медальона.

— Нямам представа откъде се появи. Никога не съм го виждала. Ченгетата... Искам да кажа полицайте, мислят, че го е откраднал. — Тя войнствено се надигна от стола. — Но моят Марк не е крадец!

— И аз мисля така — кимна Бен. — Вижте, възможно ли е да поговоря с чично му Ришар?

— Няма проблем, той живее съвсем близо, нагоре по улицата. Но едва ли ще ви каже нещо, което не сте чули от мен.

— Въпреки това бих искал да го посетя. Дали си е у дома?

Надигна се, но жената го хвани за ръката и впи умолителен поглед в очите му.

— Ще го откриете ли, мосю?

— Ще се опитам — потупа ръката ѝ той.

— Момчето едва ли е *отвлечено*, за бога! По-скоро е избягало от дома си заради някое момиче. Или заради момче, знае ли ги човек днешните младежи?

Ришар му предложи бира и одобрително кимна с глава, наблюдавайки го как отваря кутийката.

— Вие сте първото ченге, което не се притеснява да пие по време на работа.

— Аз съм нещо като външен консултант — уточни Бен. — Защо сте толкова сигурен, че е избягал?

— Между нас казано, Марк е копие на баща си — брат ми Тиери. Напълно пропаднал тип, който няма нито ден трудов стаж, ако не броим престоите му в затвора. Момчето върви по същия път, но майка му си въобразява, че има някакви заложби. Самият аз се проклинам, че отстъпих на молбите ѝ и го взех на работа. Пълен загубеняк! На всичкото отгоре му плащам. Ако не го изхвърля скоро, вероятно ще се изпържи на някой оголен кабел, а след това ще го лежа...

— Разбирам — кимна Бен. — Но докато не научим повече подробности, ние сме длъжни да смятаме случая за подозрителен. Вие сте му чично, а той няма баща. Споделяше ли с вас, казвал ли ви е нещо необичайно?

— Шегувате ли се? Всичко около Марк е необичайно, защото все хвърчи из облаците!

— Например?

— Дрънка какво ли не, защото живее в измислен свят. Ако човек повярва дори на половината от това, което той казва... Не знам... Може би ще реши, че съседът му се казва Дракула, а планетата се управлява от извънземни. — Ришар отпи от кутийката и по устните му остана следа от пяна. — Например работата, която свършихме, преди да избяга.

— Или да изчезне.

— Все тая — махна с ръка Ришар и започна да разказва за мазето на голямата къща. — Марк беше убеден, че там има нещо странно, и постоянно говореше за него.

Бен оставил кутийката бира на масата и извади бележника си.

— Частен дом ли беше?

— Не. По-скоро нещо като убежище на вярващи — отвърна с широка усмивка Ришар. — Нали ги знаете — християнски секти или нещо подобно. Приличаше на училище. Добри и любезни хора, а и плащат в брой.

— Имате ли адреса?

— Разбира се — кимна Ришар, стана и отиде в съседната стая. След миг се върна с дебела счетоводна книга. — Ето го. Център за християнско образование, близо до Монпелие. Предупреждавам ви, че ще си загубите времето, ако мислите, че малкият негодник е отишъл

там. — Ришар замълча, после въздъхна. — Вижте, това може би звучи жестоко. Готов съм да взема думите си обратно, ако наистина му се е случило нещо. Но според мен просто е изчезнал. След три-четири дни ще похарчи парите, които е задигнал от чантата на Натали, и ще се прибере у дома с махмурлук и подвита опашка. Нима полицията харчи парите от данъците ни за такива като него, вместо да лови истинските престъпници?

Робърта нямаше представа откога лежи на твърдия тесен нар. Клепачите ѝ трепнаха, главата ѝ бавно се проясни. Направи опит да си спомни къде се намира и ужасните спомени изведнъж изпълниха съзнанието ѝ. Едър мъж я измъква от някаква кола, пренася я в тъмна стая и въпреки яростните ѝ протести забива игла в ръката ѝ. След което вероятно беше припаднала.

Главата ѝ пулсираше, в устата си имаше отвратителен вкус. Намираше се в студено и слабо осветено подземие без прозорци — по-скоро в един от ъглите на просторното помещение, отделен с метална решетка. От тавана висеше гола крушка, жълтеникавата ѝ светлина едва достигаше до массивните бетонни колони.

В съседното помещение на няколко метра от нея се виждаше неподвижното тяло на изпаднал в несвят младеж. Беше силно упоен, а може би мъртъв. Тя направи опит да го извика, но тялото му дори не се помръдна.

Охраняваше ги кълощав около трийсетгодишен мъж с изпъкнали неспокойни очи и отдавна неподстригвана рижа брада. Той постоянно крачеше напред-назад, автоматът на шията му се поклаща. Робърта го гледаше внимателно, опитвайки се да определи дълбината на помещението по крачките му. От време на време мъжът прекъсваше разходката си и изпъкналите му очи я опипваха от главата до петите.

След известно време той беше сменен от нисък и набит мъж с бръсната глава, който беше по-възрастен и значително по-самоуверен от колегата си. Той пъхна през решетките чаша воднисто кафе и чинийка, в която имаше варен боб, примесен с ориз, и престана да ѝ обръща внимание.

Тийнейджърът най-сетне се свести, надигна се на колене и се обърна да я погледне. Очите му бяха кървяси.

— Аз се казвам Робърта, а ти? — прошепна през решетките тя.

Момчето беше твърде замаяно, за да отговори, и просто я гледаше. Но плещестият пазач явно не желаеше никакви разговори между тях, защото дръпна ципа на чантичката си, извади спринцовка и заби иглата ѝ в ръката на младежа — направо през решетката. Минута по-късно той отново се свлече на пода.

— С какво го инжектираш, по дяволите? — просъска Робърта.

— Мълквай, кучко, иначе и ти ще получиш една доза! — сряза я онзи.

Часовете се точеха бавно. Най-сетне смяната на бръснатата глава изтече и той беше заменен от брадатия. Няколко минути по-късно той я погледна, на лицето му се появи неуверена усмивка.

— Хей, ще ми донесеш ли чаша вода? — веднага се възползва Робърта.

Брадатият се поколеба, после се приближи към масата, на която имаше гарафа с вода и няколко неособено чисти чаши.

Робърта изпи водата, отбелязвайки, че пазачът продължава да се навърта наблизо.

— Как се казваш? — усмихна се тя.

— А-Андре — заекна брадатият.

— Я ела насам, Андре — рече поверително тя. — Имам нужда от помощта ти.

Мъжът се огледа предпазливо, макар че в подземието нямаше никого.

— Какво искаш? — подозрително попита той.

— Изгубих си обещата — обясни тя. Това отговаряше на истината, тъй като обещата ѝ действително беше паднала някъде по пътя от хотела. — Мисля, че е ей там, зад решетката — посочи пода тя.

— Не мога да я достигна.

— Не е мой проблем! — изгледа я Андре. — Намери си я сама!

— Моля те! Тя е старинна и струва един куп пари!

Това пробуди интереса му. Той преметна автомата на гърба си, пристъпи към решетката и коленичи на прашния цимент.

— Къде е?

Робърта приклекна от другата страна на решетката, на сантиметри от него.

— Там е някъде — посочи с пръст тя. — Малко встрани...
Мисля, че я виждам...

— Нищо не забелязвам! — изръмжа Андре, продължавайки да опипва циментовия под. Главата му бавно се приближаваше към решетката. В носа я бълсна острата миризма на пот, примесена с евтин дезодорант. Тя го изчака да се приближи още малко и промуши ръце през решетките. Сърцето й заби лудо. Вниманието на пазача продължаваше да е насочено към пода. Тя си пое дъх и ръцете ѝ се стрелнаха напред.

Вкопчи пръсти в брадата му и рязко я дръпна. Той стреснато се опита да се откопчи, издавайки сподавен вик. Но тя опря колене в решетките и дръпна с всичка сила. Изпъкналото чело на пазача се заби в решетката. Той изкрещя от болка и стисна китките ѝ, но тя не изпускаше брадата му. Тялото ѝ отскочи назад, главата му за втори път се бълсна в решетките. Андре рухна на пода, но не спираше да се бори. Робърта заби пръсти в мазната му коса, нави я около дланта си и бълсна главата му в пода с отчаяната сила на човек, който няма какво да губи. Продължи да бълска, докато мъжът престана да вика и да се бори. Главата му се отпусна на една страна, от счупения му нос бликна кръв.

Тя го пусна и падна по гръб. Миг по-късно се надигна и видя връзката с ключове на колана му. За щастие се оказа в обхвата на протегнатата ѝ длан и тя бързо я откачи. Сърцето ѝ се свиваше от страх да не дойде някой. Започна да изпробва различните ключове в ключалката, хвърляйки нервни погледи към металната врата в дъното на подземието.

Четвъртият ключ стана. Робърта бълсна решетката, избула встрани неподвижното тяло на пазача и преметна автомата му през шията си.

— Хей, събуди се! — извика тя и забълска по вратата, зад която беше заключено момчето. Но то продължаваше да лежи неподвижно, без да реагира. Помисли си дали да не го измъкне, но веднага се отказа. Беше прекалено тежък за нея. По-разумно беше да опита да се измъкне от този затвор, а после да се върне за него, придружена от полиция.

Изтича нагоре по стъпалата. Но още преди да стигне до желязната врата, тя рязко се отвори. На прага се появи едър мъж в

черно, очите им се срещнаха.

Робърта моментално го позна: беше похитителят. Без да се колебае нито за миг, тя насочи автомата в гърдите му и натисна спусъка.

Но мъжът заслиза по стъпалата, широко усмихнат. Тя отново натисна спусъка, този път по-силно. Нищо. Автоматът мълчеше. От вратата се изсипаха още трима мъже и насочиха оръжието си в гърдите ѝ. Автоматите бяха копие на този, който тя държеше в ръцете си.

С една незначителна разлика: предпазителите им бяха вдигнати.

Боца издърпа оръжието от ръцете ѝ, избягна юмрука, насочен в лицето му, след което рязко изви ръката ѝ. Прониза я остра болка. Още сантиметър, и китката ѝ щеше да се скупи. Той я повлече към клетката и грубо я бълсна вътре. Решетъчната врата се затръшна зад нея.

Боца изгаряше от желание да нареже тази жена на парчета, бавно и с огромна наслада. Измъкна ножа си и прокара остието по стоманените пречки.

— Чакаме приятелчето ти Хоуп — прошепна с дрезгав глас той.

— А когато се появи, ще се позабавляваме!

Тя го заплю в лицето, но Боца се изкикоти и невъзмутимо се избърса.

После за огромен ужас на Робърта той се наведе, преряза гърлото на пазача и го повлече като заклано прасе към отвора на канала в средата на помещението. Кръвта шурна в дупката.

51

Дългото и топло френско лято, спокойният живот, добрата храна и хубавото вино бяха основните причини, поради които много английски пенсионери напускаха разлагашата се островна империя и се заселваха в континентална Европа. Но не всички напуснали родината бяха бивши адвокати, учени и бизнесмени. Преди много години Джак, един от някогашните бойни другари на Бен, беше сменил дъждовния Блакпул с хубава къща на брега на морето близо до Марсилия. В момента Джак беше „полупенсионер“, тъй като все още имаше няколко клиенти. Специалността му беше електронно наблюдение и още няколко специфични съпътстващи дейности.

Мощният „Триумф Дейтона“ летеше като стрела по панорамния път на френското крайбрежие. Нормално разстоянието до Марсилия се вземаше за два часа, но Бен бе решил да го вземе за един.

Пет часа по-късно той фучеше по обратния път с голям черен сак, здраво привързан за задната седалка.

Широката павирана алея се виеше през гъстата зеленина към блестящата бетонно-стъклена фасада на модерната сграда. Върху една от каменните колони на портала се виждаше лъскава месингова табела с кръст и красиво изписан надпис: ЦЕНТЪР ЗА ХРИСТИЯНСКО ОБРАЗОВАНИЕ. Пред сградата бяха паркирани две редици коли. От мястото си в близост до портала Бен виждаше дискретно монтирани охранителни камери, които покриваха алеята и парка. Порталът от ковано желязо беше затворен. Над него беше монтирана още една камера, под която се виждаше звънецът за посетители.

Хлапето най-вероятно се беше прехвърлило през оградата, което означаваше, че мотопедът му бе скрит някъде наблизо. Бен спря триумфа на няколко метра по-нататък и тръгна обратно, внимателно оглеждайки храстите. Не след дълго забеляза едва доловим отпечатък от тясна гума върху банкета отвъд пътното платно, който изчезваше в

гъстата трева. Той тръгна натам и бързо се натъкна на отпечатък от крак в песьчливата почва. Нещо жълтееше сред гъстите храсти на няколко метра по-нататък. Отмести един увиснал клон и пред очите му се появи задната част на 50-кубиков „Ямаха“. Завинтеният на задния калник регистрационен номер съвпадаше с този, който му беше продиктувала Натали Дюбоа.

Обърна се и с бърза крачка тръгна обратно към своя мотор. Планът му беше готов. Разкопча ремъците на големия сак и го свали от седалката, а от страничните кутии за багаж се появиха син работен комбинезон и куфарче с инструменти на електротехник.

Администраторката се готвеше да отиде да пие кафе, но в този момент във фоайето на Центъра за християнско образование се появи електротехник, който носеше сак и куфарче за инструменти.

— Не свършихте ли с подмяната на кабели? — попита го тя и се взря в сините му очи.

— Свърших, мадмоазел — отвърна електротехникът. — Но трябва да направя задължителна проверка. Няма да се бавя, тъй като само ще погледна как функционират основните връзки. Такива са изискванията на правилата за безопасност.

В ръцете му се появи служебна карта. Жената не успя да я разгледа както трябва, но кимна. Предполагаше, че всичко е наред.

— Какво има там? — посочи сака на рамото му тя.

— О, ролка резервен кабел и разни други неща. Уред за измерване на напрежението, гайки и винтове, инструменти. Искате ли да погледнете? — Сложи сака на плата и дръпна ципа, под който се показаха разноцветни жици.

— Не, всичко е наред — усмихна се жената. — Ще се видим по-късно.

52

Плас дю Перу, Монпелие

Ванът се появи на площада в единайсет без една минута. Спазвайки уговорката, Бен чакаше пред статуята на Луи XIV. Задната врата се отвори и навън се изсипаха четирима едри мъже. Бен вдигна ръце и се оставил да бъде обкръжен. В гърба му се заби дуло на пистолет, две груби ръце го претърсиха за оръжие. След това го натикаха в микробуса. Озова се на дървена скамейка, притиснат между двама от здравенящите. Стъклото на задната врата беше боядисано, а шперплатовата преграда между кабината и задната част не даваше шанс за любопитни погледи навън. Ванът се разклати и потегли. Тракането на дизеловия двигател предизвика силни вибрации на металната каросерия.

— Предполагам, че няма да ми обясните къде отиваме — подхвърли Бен и опря крака в резервната гума, за да се задържи на скамейката. Не очакваше отговор. Мъжете го наблюдаваха със студени очи и го държаха на мушка с деветмилиметров глок, келтек четирийсети калибър и два автоматични пистолета скорпион.

Изпълненото с друсане и подскачане пътуване продължи около четирийсет минути. Очевидно ванът беше напуснал асфалта и се движеше по черни пътища. В един момент скоростта намаля, последва остър десен завой. Гумите застъргаха по чакъл, след което стъпиха на бетон и се спуснаха стръмно надолу. Моторът загъръхна, вратите рязко се отвориха. Появиха се още въоръжени мъже, фенерче блесна в очите му. Последваха резки заповеди и го измъкнаха навън. Намираха се в подземен паркинг.

Защо не ми завързаха очите? — запита се той. Отговорът беше колкото логичен, толкова и вледеняващ. Когато врагът не си прави труда да крие лицето си, значи не взнамерява да те остави жив.

Няколко дула се забиха в гърба му и го тласнаха към каменните стъпала, водещи надолу. Поеха по мрачни, полуутъмни коридори. Зад него се включиха електрически фенерчета, които осветиха ниска

вратичка в дъното на коридора. Единият от придружителите му — брадат мъжага със скорпион в ръце, измъкна връзка ключове и пристъпи към катинара. Тежката врата се отвори с пронизително скърцане. Бен успя да я огледа на светлината на фенерчетата: беше изработена от дебела стомана, укрепена с железни винкели.

Спуснаха се по още няколко стъпала и се озоваха в подземието. Съдейки по ехото от гласовете на похитителите, пространството беше доста обширно. Светлината на фенерчетата пробяга по носещите колони от солиден бетон и никакви метални решетки. Зад тях за миг се мярна познато лице. Робърта.

Но още преди да успее да ѝ се обади, Бен беше бълснат към друга врата, която шумно се затръшна зад гърба му.

Озова се в абсолютна тъмнина. След кратка обиколка и опипване на дебелите стени той установи, че е сам в тясното помещение. Прозорци нямаше. Отпусна се на твърдия нар и зачака. Единствената светлина идваща от фосфоресцираща циферблат на часовника му.

Дойдоха да го вземат двайсетина минути по-късно, някъде около полунощ. С пистолет в гърба, той отново се озова в огромното, наподобяващо пещера подземие.

— Бен? — уплашено го повика от мрака Робърта. Грубият глас на пазача ѝ заповядда да мълчи.

Продължиха нагоре по стълбите и излязоха в полуутъмен коридор. След малко се озоваха на първия етаж на сградата. Една врата се отвори и той неволно присви очи, ослепен от ярка неонова светлина. Изкачиха още няколко стъпала и тръгнаха към кабинета в дъното на дълъг коридор.

В просторното помещение имаше бюрото със стъклен плот, зад което седеше човек с мрачно изражение на лицето. Подбутван от дулото на автомата, Бен бавно се насочи към него.

— Радвам се най-после да ви видя, епископ Узберти.

Върху широкото загоряло лице на Узберти се появи усмивка.

— Признавам, че съм впечатлен — каза той. — Но вече съм архиепископ.

Покани го жест да седне на стола с кожената тапицерия пред бюрото и отвори стъклените вратички на шкафа до стената. В ръцете му се появиха две кристални чаши за коняк и бутилка „Реми Мартен“.

— Няма да откажете едно питие, нали?

— Много мило от ваша страна, монсеньор.

— Не искам да останете с впечатлението, че се отнасяме зле със своите гости — галантно отвърна Узберти, напълни чашите и освободи охраната с къс, повелителен жест. Проследил погледа на Бен, той се усмихна и добави: — Надявам се, че няма да използвате някой от триковете си, докато говорим насаме. — Подаде му чашата, замълча за миг и въздъхна: — Моля да не забравяте, че през цялото това време в главата на доктор Райдър ще бъде опрян зареден пистолет.

Бен запази невъзмутимото изражение на лицето си.

— Приемете моите поздравления за повищението — отвърна с равен глас той. — Виждам, че официалните одежди са останали в дома ви.

— Аз съм този, който трябва да ви поздрави — усмихна се Узберти. — Защото, доколкото съм осведомен, вие сте успели да се сдобиете с ръкописа на Фулканели.

— Вярно е — кимна Бен и разклати коняка в чашата си. — Защо не свободите доктор Райдър?

— Да я свободя ли? — гръмогласно се изсмя Узберти. — Плановете ми бяха да я убия в момента, в който се сдобия с ръкописа!

— Ако го направите, аз ще убия вас! — предупреди го с леден глас Бен.

— Казах бяха — натъртено отвърна архиепископът. — Но промених намеренията си. — Остави чашата си върху плота и впери любопитен поглед в лицето на госта си. — Промених ги и по отношение на вас, мистър Хоуп. Няма да ви убия, но при определени условия...

— Много великодушно от ваша страна.

— Нищо подобно. Човек с вашите умения би могъл да ми бъде от полза. — Кратка пауза, придружена от хладна усмивка. — Въпреки че ми трябваше известно време, за да го разбера. В началото гледах с нарастващо раздразнение как изтребвате хората ми и осуетявате всички опити да бъдете заловен. Оказахте се изключително труден за убиване. После бавно осъзнах, че човек като вас е твърде ценен, за да бъде отстранен. И стигнах до логичното решение да ви предложа работа.

— За „Gladius Domini“?

Узберти кимна.

— Имам големи планове за „Gladius Domini“. И вие можете да станете част от тях. Ще ви направя богат човек, мистър Хоуп. Елате да се поразходим.

Бен го последва в коридора. Въоръжената охрана ги последва с насочени в гърба му оръжия. Спряха пред вратата на асансьора и Узберти натисна бутона. Под краката им долетя тихото свистене на хидравликата.

— Кажете, Узберти, какво общо има това с ръкописа на Фулканели? — попита Бен. — Защо проявявате такъв интерес към него?

Вратата на асансьора се отвори и двамата влязоха в кабината, следвани от охраната.

— О, аз отдавна проявявам интерес към алхимията — отвърна Узберти и натисна бутона за приземния етаж.

— Защо? Нали я смятате за ерес?

— Така ли мислите? — усмихна се Узберти. — Напротив, аз искам да се възползвам от нея.

Асансьорът плавно спря и те излязоха навън. Бен се огледа. Намираха се в просторна, ярко осветена лаборатория. Петнайсетина души с бели престиилки и съсредоточени лица обслужваха сложна научна апаратура, изследваха графики или седяха зад компютърни терминали.

— Добре дошли в алхимическата лаборатория на „Gladius Domini“ — тържествено обяви Узберти. — Както сам можете да се уверите, тя е доста по-съвременна от лабораторията на доктор Райдър. Моите учени работят тук на смени, двайсет и четири часа в денонощието.

Хвана госта си за лакътя и го поведе към едно от помощните помещения. Автоматите на охраната продължаваха да са насочени в гърба му.

— Нека ви разкажа някои неща за алхимията, мистър Хоуп — продължи Узберти. — Предполагам, че никога не сте чували за организация, която се наричала „Наблюдателите“...

— Напротив, чувал съм.

— Вие сте забележително осведомен човек, мистър Хоуп. Следователно знаете, че „Наблюдателите“ били група елитни учени,

сформирали свое сдружение в Париж след Първата световна война. Един от тях се наричал Никола Дакен.

— Ученикът на Фулканели.

— Точно така. Вероятно сте наясно, че този младеж с гениални заложби е разбрал, че неговият учител е направил откритие с огромно значение... — Узберти замълча за миг и добави: — Към това откритие проявил голям интерес и още един член на „Наблюдателите“ — Рудолф Хес.

53

В същия час човекът, известен на някои хора с името Саул, паркираше двуместната си мазда кабрио пред изоставен склад в покрайнините на Париж. Нощта беше хладна, звездите мигаха високо над светлините на големия град. Той погледна часовника и потропа с крака.

Куфарчето в ръката му съдържаше четвърт милион американски долара — сумата, която неизвестният мъж по телефона беше поискал, за да му предаде англичанина Бен Хоуп, надлежно овързан и със запушена уста. Узберти несъмнено щеше да остане доволен от подаръка, който Саул се готвеше да му направи.

Разбира се, банкнотите бяха фалшиви, получени от специален сътрудник на Саул в „Gladius Domini“. Те бяха предназначени единствено за отвличане на вниманието, на практика той нямаше никакво намерение да ги предава на никого. В скрития кобур на якето му се гушеше малък автоматичен пистолет 45-и калибр, който възнамеряваше да използва веднага след като получи стоката. А също така и в случай че нямаше стока.

Саул все още не можеше да си изясни историята с Мишел Зарди. Явно го бяха подценили. Първо, младежът беше успял да се изпълзне от убийците, после бе ликвидиран няколко от най-добрите му хора. А на всичкото отгоре твърдеше, че държи англичанина Хоуп. Дори за миг не беше допуснал, че този червей може да демонстрира толкова кураж и талант. Но сега нямаше да се измъкне, особено ако му бе скроил номер. Саул беше взел мерки дори ако Зарди се появи с компания. На покрива на изоставения склад беше заел позиция един от снайперистите на „Gladius Domini“, въоръжен с пушка „Паркър Хейл“, калибръ 7.62, оборудвана с инфрачервен мерник. Саул го изпрати там веднага след телефонното обаждане на Зарди.

Две-три минути по-късно до слуха му долетя ръмженето на автомобилен двигател. Фаровете криволичеха по уличките на промишлената зона. Не след дълго до колата му спря очукан нисан.

Човекът зад волана не беше Зарди, а някакъв дебелак с мустаци и шапка. *Някой от приятелчетата на Зарди*, помисли си Саул.

— Ти ли си Саул? — попита дебелият, слизайки от вана.

— Къде е Хоуп?

— Носиш ли парите? — отвърна с въпрос онзи, изчака кимването му и посочи задната част на вана.

Саул си представи как снайперистът взема този глупак на мушка и с мъка сдържа усмивката си.

Дебелият отвори задната врата и Саул бавно се приближи. На дъсчения под лежеше овързано тяло, устата му беше запушена с парцал.

Във втренчения поглед на пленника имаше нещо болезнено познато. Не беше Бен Хоуп, а снайперистът, който би трябвало да е горе, на покрива.

Лейтенант Риго не му даде никакъв шанс да реагира и опря пистолета в слепоочието му. От склада започнаха да се изсипват въоръжени полицаи. Червените точки на лазерните мерници, които танцуваха по главата и раменете на Саул, идваха от пушките на опитните полицейски снайперисти.

Риго го бутна на пода на вана редом със стрелеца на „Gladius Domini“, щракна му белезниците и му прочете правата. Минута по-късно Саул беше откаран с полицейска камионетка, а Риго набра номера на Симон.

— Рибата захапа въдицата — съобщи той.

54

Асансьорът потегли плавно нагоре. Бен последва Узберти обратно в кабинета под дулото на автоматите. Охраната остана отвън, а архиепископът му направи знак да седне и отново напълни чашите.

— Чувал съм само за един Рудолф Хес, нацистът — отбеляза Бен.

— Точно така — усмихна се Узберти. — Дълго време дясната ръка на Хитлер и заместник на фюрера. През целия си живот проявява подчертан интерес към езотериката, вероятно защото е роден в египетския град Александрия. На юношеска възраст се връща в Европа заедно със семейството си, но интересът му не намалява. Някъде през двайсетте години се сближава с Никола Дакен, ученик на Фулканели. От него научава доста важни неща, свързани с алхимията. По това време той вече е тясно свързан с укрепващата Националсоциалистическа партия и без колебание споделя тайните със своя вожд и учител Адолф Хитлер.

Бен усети как главата му се замая. Нима тайнственият приятел на Дакен с прозвището Александриец щеше да се окаже нацисткият лидер Рудолф Хес?!

Очевидно доволен от реакцията му, Узберти продължи:

— Нацистката партия проява интерес към алхимията далеч преди войната. Тя се надява, че с нейна помощ ще може да изгради могъщия Трети райх. Създаден е секретен научноизследователски институт, наречен Завод 164, в който се правят опити за алхимическо преобразуване на материята чрез промяна в честотата на трептенията.

— Но как алхимията би могла да помогне на Третия райх? — учудено попита Бен.

Узберти се засмя и издърпа едно от чекмеджетата пред себе си. В ръката му проблесна нещо.

— Мистър Хоуп, представям ви тайната на Фулканели — такава, каквато я е споделил с ученика си Никола Дакен — тържествено обяви той и постави тежкия предмет на бюрото пред Бен.

Кюлчето злато мътно проблесна под светлината на настолната лампа. Върху едната му страна беше гравиран пречупен кръст, върху който бе кацнал двуглав орел.

— Шегувате се! — стреснато се надигна Бен.

— Нищо подобно, мистър Хоуп. Производството на алхимическо злато е било основната цел на Завод 164.

— От обикновен метал?

— Главно от железен окис и кварц — отвърна Узберти. — Обработката е ставала по методите, които Дакен е споделил с Хес. Вероятно разбираете, че нацистите са се добрали до това изключително научно откритие благодарение на неблагоразумието на нашия приятел Фулканели.

— И са успели, така ли? — недоверчиво попита Бен.

— Доказателството е пред вас — усмихна се Узберти. — Според непубликувани нацистки документи през хиляда деветстотин двайсет и осма година избрани членове на партията са присъствали на производството на алхимическо злато в Завод 164 в околностите на Берлин. По време на Втората световна война заводът е разрушен, като вината се хвърля на бомбардировките на Съюзническата авиация. Никой не може да каже със сигурност какво количество злато е било произведено през тези години. Според мен то е било значително.

— Нима намеквате, че нацистите са се финансирали с алхимическо злато?

— Не намеквам, а го твърдя с абсолютна сигурност — отвърна Узберти и положи ръка върху кюлчето. — Милионите кюлчета като това, открити от Съюзниците след края на войната, а и милиони други, които все още не са открити, не са направени от претопените бижута и златни пломби на избитите в концлагерите евреи — както пише в историческите книги. Дори шест милиона евреи концлагеристи не биха могли да предоставят толкова много злато. Този мит е създаден от Съюзниците, за да се скрие истината. Хитлер е произвеждал алхимическо злато, а те са се страхували, че разгласяването на този факт ще дестабилизира световната икономика.

— Чувал съм какви ли не конспиративни теории, но тази е най-добрата! — засмя се Бен.

— Смейте се колкото искате, мистър Хоуп. Но не е далеч времето, когато и ние ще започнем да произвеждаме алхимическо

злато. Представяте ли си за какво несметно богатство става въпрос?

— По всичко личи, че и в момента не сте лишени от средства — отбеляза Бен. — Операцията сигурно ви струва цяло състояние.

— Ще се изненадате, ако чуете имената на някои наши инвеститори — усмихна се Узберти. — Сред тях фигурират мощнни международни корпорации, но моите планове изискват наистина огромно финансиране.

— Като плановете на Хитлер?

— Хитлер е имал своите мечти, аз също — сви рамене архиепископът.

Бен замълча, опитвайки се да осмисли чутото.

— Надявам се, че вече разбирате защо се нуждая от ръкописа на Фулканели — продължи Узберти, крачейки напред-назад пред тъмния прозорец. — Разрушаването на нацисткия завод за злато ни лишава от няколко важни подробности, с които да завършим производствения цикъл. Вярвам, че ключът се крие в ръкописа. А и това не е единствената тайна на Фулканели... — Очите му се забиха в лицето на Бен. — Когато старият глупак разбрал, че тайната за производството на злато е попаднала в ръцете на Хес и колегите му, бил обзет от паника. И решил да изчезне, отнасяйки със себе си втората голяма тайна, която тъй и не споделил с ученика си Дакен. Мисля, че именно тя се съдържа в този ръкопис.

— Продължавайте.

— Мистър Хоуп, вие вероятно разбирате, че за укрепването на „Gladius Domini“ са ми нужни две неща: богатство и време. Но аз съм на петдесет и девет години и няма да живеяечно. Не искам трудът на живота ми да отиде в ръцете на някой, който най-вероятно ще го разпилее. Искам да контролирам нещата поне още петдесет години, а дори повече. Искам да видя плановете си осъществени.

Бен поднесе чашата си и Узберти отново я напълни.

— Значи ви трябва еликсирът на живота, така ли? — попита той.

— Да — кимна архиепископът. — За да го използвам и да запазя тайната му. Когато моите шпиони ми докладваха за напредъка на доктор Райдър, реших да я премахна.

— Доста крайна мярка, ако се вземе предвид фактът, че тя не е получила всички отговори — отбеляза Бен. — Всъщност е съвсем в началото на изследванията си.

— Вярно. Но бъбреше за тях на всеки, който беше готов да я слуша.

— А защо просто не я привлякохте да работи за вас?

Студената усмивка отново се появи върху лицето на Узберти.

— Всички мои учени са членове на „*Gladius Domini*“ — поясни той. — И горещо вярват в нашата кауза. Доктор Райдър е индивидуалистка, което ясно личи от поведението ѝ. Тя е амбициозна, изпитва неприязнь към колегите си. Иска да докаже, че те грешат, докато тя е на прав път. Никога не би приела да работи за мен.

— Защо тогава е все още жива?

— За момента е жива, но дали ще остане зависи изцяло от вас, мистър Хоуп.

— От мен?

— Разбира се — тържествено каза Узберти. — Както вече споменах, искам да работите за мен. Обмислихте ли предложението ми?

— Не казахте какво точно искате.

— Аз създавам армия, мистър Хоуп. А армията се нуждае от бойци като вас. От свои източници се запознах с миналото ви, което е наистина впечатляващо. — Узберти замълча за миг. — Искам да поемете военното командване на „*Gladius Domini*“.

Бен се изсмя.

— Ще разполагате с всичко, което искате: богатство, власт, жени, охолен живот — добави Узберти.

— Нали наемате само вярващи, а не индивидуалисти?

— Правя изключение, когато срещна човек с необикновен талант.

— Поласкан съм. Но какво ще стане, ако откажа?

— Робърта Райдър ще умре — сви рамене Узберти. — Вие също, разбира се.

— Страхотна сделка — усмихна се Бен. — Но кажете, защо един католически архиепископ иска да създаде своя частна армия? Вие вече сте на върха на йерархията на могъща организация. Защо не тръгнете по нормалния път? Човек с вашите амбиции един ден може да стане папа. Тогава ще разполагате с всички лостове за промяна, която ще извършите отвътре.

Дойде ред на Узберти да се изсмее.

— Промяна ли? — презрително изсъска той. — Мислите, че тяхната църква ме интересува? Какво е папата? Марионетка за забавление на тълпата, мухлясал фигурант като вашата английска кралица. Не, това не е за мен. Аз искам много по-голяма власт.

— В името на Бога? Струва ми се, че вашата организация не е чак толкова религиозна. Тя се занимава с шпионаж, промиване на мозъци, убийства и отвличания.

На лицето Узберти изплува усмивка.

— Личи си, че слабо познавате историята на Католическата църква, мистър Хоуп. Тя винаги е вършила дейностите, които изброихте. Проблемът е, че вече не ги върши. Немощните синодални старци в Рим не удържат на напрежението. Вратата на Запада се разпада, хората се чувстват изоставени. Приличат на войници без командир, на деца без майка.

— А вие искате да се превърнете в тяхна майка, така ли?

Узберти втренчено го погледна.

— Те се нуждаят от лидер. От силна ръка, която да ги води. Какво друго им остава? Наука? Не, тя е мръсна и корумпирана. Интересува се единствено от печалбата, човешкото клониране и колонизацията на други планети, защото нашата е на път да бъде унищожена. Технологиите? И те не стават, защото са само играчки. Компютърни игри и телевизия, която промива мозъците. Хората имат нужда от лидер и този лидер съм аз. Само от мен ще получат нещо, в което да вярват и да се бият за него.

— Да се бият ли? — сбърчи вежди Бен. — Срещу кого?

— Живеем в нестабилно време — въздъхна Узберти. — Християнската вяра се разпада, изместена от нова световна сила. Тъмните сили в Близкия изток. — Архиепископът стовари юмрук върху бюрото, очите му пламнаха. — Врагът, който Църквата разби преди столетия, отново надига глава! Ние сме слаби, но той е силен. Той има вяра, докато ние имаме само страхове. И този път ще ни победи! Процесът вече е в ход. Западът няма представа срещу какво се е изправил. Защо? Защото сме забравили какво означава вратата. Единствено „Gladius Domini“ може да спре загниването на западния свят!

— Нима наистина вярвате, че светът може да бъде променен от шепа терористи, обединени във фундаменталистка организация,

наричаща себе си „Божият меч“?

— Шепата, както я наричате, непрекъснато се разраства! — отвърна с потъмняло от гняв лице Узберти. — „Gladius Domini“ съвсем не се изчерпва със своите последователи във Франция! Това, което виждате, е само капка в морето. Ние сме международна организация, нашите последователи са навсякъде — в Европа, в Америка, в Азия. Имаме приятели сред най-висшите политически и военни кръгове. За пример ще ви дам Китай — най-бързо развиващата се икономика в света. Там всяка година към нашето фундаменталистко християнско движение се присъединяват по два милиона нови членове. Изобщо нямате представа какво се случва, мистър Хоуп. Само след няколко години ще разполагаме с добре въоръжена армия от верни последователи, пред която Третият райх ще прилича на отряд от бойскаути!

— А какво ще стане после? Може би ще нанесете самостоятелен удар върху ислама?

— Само в случай че не успеем да окажем достатъчно натиск върху хората, които определят външната политика на Съединените щати — усмихна се Узберти. — А също и върху разузнаването и армията. Тогава ще повторим това, което е направила Църквата преди столетия, изпращайки кръстоносците срещу ордите на Саладин и останалите мюсюлмански владетели. Казано иначе, ще започнем нова Свещена война!

— Ако правилно ви разбирам, това означава Трета световна война — замислено промълви Бен. — Провокирането на джихад между християнството и обединените сили на ислама ще доведе до унищожението на света, Узберти!

Италианецът решително махна с ръка.

— Ако такава е Божията воля, кръв действително ще се пролее!
Neca eos omnes. Deus suos agnoscat.

— Избий всички, Бог ще разпознае своите — преведе Бен. — Говорите като жесток тиранин, Узберти.

— Стига приказки! — изсъска архиепископът. — Дай ми ръкописа!

— Не е у мен — спокойно отвърна Бен. — Нима допускаш, че ще го взема със себе си? Едва ли си толкова наивен, Узберти!

Лицето на италианеца потъмня от притока на кръв.

— Къде е? — извика той. — Предупреждавам те да не ме разиграваш!

Бен погледна часовника си.

— В момента се намира в ръцете на един от моите сътрудници. Той очаква да му се обадя в един и половина. Ако това не се случи, има нареждане да го изгори.

Узберти механично погледна часовника на бюрото си.

— Времето изтича, архиепископ. Ако ръкописът изгори, ти ще загубиш всичко.

— А ти ще загубиш живота си!

— Вярно е. Но моята смърт е нищо в сравнение с твоето безсмъртие.

Узберти грабна телефона и му го подаде.

— Хайде, обади се! — изсъска той. — Иначе ще умреш, но преди това ще получиш възможност да чуеш писъците на Райдър. Инквизитора умее да удължава агонията.

Бен също го умееше. Изчака до последния момент, принуждавайки Узберти да се изпоти от напрежение.

— По-бързо! — извика архиепископът и пъхна слушалката в ръцете му с побеляло лице.

Бен равнодушно сви рамене.

— Добре. А след това ще получиш отговор на предложението си.

Набра няколко цифри с леко докосване на сребристите бутони. Номерът се изписа на дисплея, а над него светна надпис „набери“. Пръстът му надвисна над последната цифра, очите му се повдигнаха към напрегнатото лице на Узберти.

— Ето го и отговорът на твоята оферта — тихо, но отчетливо промълви той.

Узберти изведенъж разбра, че нещо не е наред, и в очите му се появи ужас.

55

Без да отмества очи от лицето на Узберти, Бен натисна последния бутон и се вслуша в бързия ритъм на автоматично набраните цифри.

Телефонният сигнал беше приет от шест безжични приемника, пръснати на различни места в сградата на „Gladius Domini“. Те бяха свързани с шест моментално действащи електрически детонатора, които активираха електронно прикрепените към тях пластични експлозиви с големината на юмрук. Половин секунда по-късно сградата се разтърси от силния взрив. Колите в подземния паркинг се подпалиха и експлодираха като мощни допълнителни бомби. За миг луксозната приемна стана на пепел, огромно огнено кълбо се разля по коридорите като втечнена лава. Мъже с пламтящи дрехи панически се разбягаха, крещейки от ужас. Прозорците на първия етаж се пръснаха на хиляди късчета. Компютрите и апаратурата в лабораторията бяха изпепелени за броени секунди.

Узберти замръзна на място, уплашен до смърт от люлекенето на пода под краката си. Ударната вълна сякаш изсмука въздуха от кабинета. Бен скочи и се стрелна към парализирания от ужас италианец. В същия момент вратата се отвори с трясък и охраната нахлу в помещението заедно с гъстите облаци дим, идващи от коридора. Първият от въоръжените мъже умря на място, пронизан от металния крак на стола, който Бен заби в гърлото му. Скорпионът му изтрака на пода. Откосът, изстрелян от втория, пръсна на парчета стъкления плот на бюрото. Бен се претърколи и сграбчи падналия автомат. Деветмилиметровите куршуми надупчиха стената и гърдите на бодигарда, който се свлече с изкривено от болка лице.

Но Узберти изчезна. Стъклената врата на аварийния изход леко се поклащаше. Тежки стъпки разтърсваха металната конструкция на аварийната стълба отвън.

Бен хукна към коридора. Сега най-важното беше Робърта. Той се насочи се към асансьора и в движение набра още една комбинация на

мобилния си телефон. Влетя в кабината, натисна бутона за надолу и с подскок се хвани за стоманената рамка на люка над главата си. Увисна с едната ръка, а с другата отмести капака и придърпа торбичката, която беше скрил на покрива на кабината. Скочи долу и я отвори. В същия миг асансьорът се разтърси и спря. Той излезе и натисна копчето за набиране върху светещия панел на телефона. Малкият заряд пластичен експлозив взриви централното електрическо табло и сградата потъна в мрак.

Бен извади браунинга, включи диодното фенерче, прикрепено на дулото, и бързо се насочи към подземието, осветявайки пътя си по тъмните коридори.

Нещата се развиха точно според предвижданията на Бен Хоуп. Експлозивите се взривиха едновременно, а малко по-късно се чу още една, значително по-слаба експлозия и в сградата се възцари мрак. Виждаха се само оранжевите пламъци, които излитаха през прозорците на първия етаж.

По знак на Симон специалните полицейски части напуснаха прикритията си в близката гора и щурмуваха сградата на „Gladius Domini“. Облечени с черни бронежилетки, качулки и очила за нощно виждане, командосите светкавично нахлуха в тъмната сграда. Част от бойците на „Gladius Domini“ ги посрещнаха с хаотична стрелба, но представителите на властта бяха по-бързи, по-спокойни и най-вече — много по-точни. Те стреляха само по противниците, които представляваха непосредствена заплаха, а останалите — които хвърляха оръжиета си или се опитваха да избягат — просто поваляха на пода и им щракваха белезниците с опрени в тила им автомати. В лабораторията нещата бяха още по-лесни. Замаяните от взрива сътрудници с почернели и окървавени лица просто бяха измъкнати от развалините и подкарани напред под дулото на автоматите. Операцията по превземането на сградата продължи по-малко от пет минути.

Узберти имаше чувството, че сърцето му ще се пръсне. Масивната сграда се тресеше от експлозии, чуха се викове и откъслечна стрелба. Той скочи от аварийната стълба и тромаво затича

към оградата. Дишаше тежко и на пресекулки. В крайна сметка успя да се добере до едно от дърветата в дъното на градината, опря рамо в грапавата кора и се прегъна на две. Цялото му тяло трепереше от безсилен гняв заради начина, по който Бен Хоуп бе успял да издърпа килима изпод краката му. Въпреки че оценяваше способностите му и въпреки собствената си хитрост той го бе подценил. Все още не можеше да разбере какво се бе случило.

— Хей ти! — прозвуча глас от мрака. — Сложи ръцете си на тила!

Узберти извъртя очи и успя да зърне двама мъже в черни униформи, насочили автоматите си в него. Ушите муоловиха тихия пукот на радиостанция. Той бавно се отдръпна от дървото и вдигна ръце. *Господи, така ли трябва да ме заловят?!*

Единият от униформените посегна към белезниците на колана си. В същия миг той и колегата му изведнъж бяха вдигнати във въздуха като парцалени кукли. Главите им се разбиха една в друга и двамата рухнаха на земята.

Узберти моментално позна едратата фигура, надвесена над изпадналите в несвяст полицаи, и на лицето му изплува широка усмивка.

— Франко! — извика той. — Слава бого!

Боца измъкна ножа си и сръчно преряза гърлата на двамата мъже. Наведе се, за да вземе една от радиостанциите и една от автоматичните карабини, хвана архиепископа за ръка и го поведе към гората.

Изминаха около половин километър, преди да излязат на пътя. Боца помогна на Узберти да се покатери по хълзгавия банкет. В далечината се появи светлина, той пусна ръката на Узберти и застана в средата на пътя. Фаровете осветиха едратата му фигура с насочена пушка в ръце. Изскърцаха спирачки, колата поднесе и спря диагонално на платното. В нея пътуваше млада двойка. Боца отвори вратата откъм шофьора, сграбчи мъжа за косата, просна го на банкета и небрежно пусна един откос в гърдите му. Окървавеното тяло се сгърчи върху окапалите листа.

Момичето в колата пищеше истерично. Боца протегна ръце през сваленото стъкло и я измъкна навън. Заби за миг хладен поглед в очите й, после с рязко въртеливо движение строши вратните ѝ прешлени.

Инквизитора замъкна труповете в канавката и ги засипа с влажни листа.

— Добра работа, Франко — похвали го Узберти. — А сега да се махаме!

Боца му помогна да се настани на задната седалка, седна зад волана и подкара към летището.

Последното нещо, което Бен беше пъхнал в сака по-рано през деня, беше пластичен експлозив. Той го залепи на стоманената врата на подземието, прикрепи електродите и бързо се оттегли в далечния край на коридора. Пръстът му натисна бутона на джиесема и затвореното пространство се разтърси от оглушителна експлозия. Когато димът се разсея, вратата изглеждаше така, сякаш чудовищна уста беше отхапала кръгла хапка от нея. Металните й ръбове бяха нажежени до червено. Бен вдигна пистолета пред себе си и предпазливо се промъкна в задименото подземие. На циментовия под лежеше един от пазачите. От носа и ушите му бликаше кръв, а от челото му стърчеше триъгълно парче желязо с назъбени краища. Бен откачи връзката ключове от колана му и се втурна напред, викайки Робърта по име.

— Бен! — изкрешя с все сили тя. Ушите й пищяха от оглушителната експлозия. — Тук има и едно момче!

Той завъртя фенерчето и лъчът спря върху сгърчената фигура на упоения Марк, която лежеше на пода.

— Хайде, да вървим! — извика Бен, отключвайки решетъчните врати. Избягвайки прегръдката й, той се наведе и метна момчето на рамо.

Десет минути по-късно двама озадачени представители на реда откриха неподвижната фигура на Марк Дюбоа в една от полицейските камионетки.

— Откъде се появи този? — промърмори единият от тях.

— Проклет да съм, ако знам — отвърна другият. Мина доста време, докато осъзнаят, че пред тях лежи момчето от снимката на плакатите за издиране на изчезнали.

Симон доволно гледаше как хората му извеждат от сградата повече от трийсет кашлящи и плюещи членове на „Gladius Domini“ с разкъсани дрехи и почернели лица. До момента бяха открити шест трупа, а огромното количество оръжие и амуниции беше предостатъчно за повдигане на обвинение в тероризъм и престъпен заговор.

Бързина, агресивност, изненада. Беше чувал, че това е мотото на едно специално подразделение в британската армия. Май наистина беше така. Той поклати глава, на лицето му се разля широка усмивка.

56

Робърта се люшкаше между радостното опиянение и крайното физическо изтощение. Бен я беше прегърнал през кръста и я водеше към колата, скрита в шубраците отвъд полицейския кордон. Без да обръща внимание на пороя от въпроси, с които тя го засипваше, той предпазливо вървеше напред. Не след дълго стигнаха до колата, той се огледа за последно и седна зад волана.

Поеха по черния път, който бързо ги отдалечи от Центъра за християнско образование. Минаха покрай някаква ферма, изминаха още два километра и излязоха на тясна асфалтирана алея.

— Къде отиваме? — замаяно попита Робърта, облегна се назад и затвори очи. Пленничеството започваше да ѝ се струва далечен и полузабравен инцидент.

— В една къща, която наех насекоро — кратко отвърна той.

Прекосиха две заспали селца и двайсетина минути по-късно спряха пред малка вила, скрита между високите дървета. Бен ѝ помогна да слезе от колата и я поведе по тясната пътечка. Отключи вратата и щракна електрическия ключ. Макар и малка и осъдено мебелирана, вилата беше функционална и най-важното — сигурна.

Робърта рухна в никакво старо кресло, отметна глава и затвори очи. Бен ѝ подаде чаша червено вино. Живителната течност ѝ подейства веднага, напрежението започна да я напуска. Странно мълчалив и никак отчужден, Бен се зае да пали огън в старото каменно огнище.

— Добре ли си? — попита тя. — Случило ли се е нещо?

Той не отговори. Беше се отпушнал на колене с гръб към нея и търпеливо разпалваше огъня.

— Защо не ми отговаряш?

Бен захвърли ръжена и рязко се изправи.

— Какви бяха тези игри, по дяволите? — гневно извика той.

— Какви игри?

— Имаш ли представа колко се тревожех за теб? В един момент бях сигурен, че си мъртва! Какво те накара да изчезнеш, дявол да те вземе?

— Аз...

— Що за глупави и идиотски...

Робърта скочи. Устните ѝ трепереха, ръцете ѝ също.

Забелязал състоянието ѝ, Бен омекна.

— Не плачи, моля те — промълви той. — Много съ...

Не успя да довърши изречението, тъй като юмрукът ѝ се стрелна и се стовари върху брадичката му. Тялото му се люшна, пред очите му заиграха разноцветни кръгове.

— Копеле! — неистово изкрещя тя. — Забранявам ти да ми говориш така!

Изправени един срещу друг, те се гледаха и дихаха тежко. Бен бавно потърка челюстта си, а Робърта изхълща и се хвърли на шията му. Миг по-късно тя усети как тялото му се стегна и тя се отдръпна. Погледна го плахо, с наслезени очи.

Напрежението му изведнъж изчезна, в гърдите му се надигна желанието. Искаше я сега, веднага! Искаше топлината, която толкова дълго беше отбягвал. Искаше да се потопи в нея като гмурец в топла лагуна и да остане там завинаги. Заковал поглед в тъжните ѝ питащи очи, той бавно осъзна, че я обича повече, отколкото можеше да си представи.

Протегна ръце и я привлече към себе си, пръстите му потънаха в косите ѝ. Усети как треперещото ѝ тяло се притиска в неговото.

— Толкова се страхувах, че ще те загубя! — шепнеше той.

Пръстите му изтриха сълзите по лицето ѝ. Бен я целуна дълго и страстно, както не бе целувал никого в живота си.

Робърта се събуди от далечното кукуригане на петли. Отвори очи. Две секунди ѝ бяха достатъчни, за да осъзнае къде се намира. Ранното слънце надничаше през прозореца на спалнята. Спомни си за изминалата нощ и се усмихна. Не, то не беше сън. Тя му каза колко много го обича и той ѝ отвърна със същото. Не беше предполагала, че може да бъде толкова нежен.

Легна по гръб и с удоволствие се изпъна под завивките. После отметна една къдрица от челото си и протегна ръка да го докосне. Но Бен го нямаше до нея. Сигурно беше слязъл долу.

Остана да лежи известно време, унесена в приятна дрямка. Ужасът от отвличането ѝ се превърна в далечен спомен, сякаш беше част от друг живот или полузабравен кошмар. Какво ли е чувството да си в Ирландия, на брега на морето? Никога през живота си не беше живяла край море.

Постепенно се събуди напълно и се запита къде може да е Бен. Не усещаше аромат на прясно сварено кафе, къщата тънеше в сънна тишина, нарушавана единствено от песента на птичките в дърветата отвън. Спусна крака на пода и бавно тръгна да събира дрехите си, пръснати из цялата спалня и част от стълбището. Пресните спомени предизвикаха нова усмивка.

Той не беше долу и не приготвяше закуската. Тя тръгна да обикаля малката вила, викайки го по име. Къде ли се бе запиял?

Тревогата я връхлетя едва когато видя, че вещите му ги няма, а също и колата пред къщата. После зърна бележката на кухненската маса. Не беше нужно да я прочете, за да узнае съдържанието ѝ.

Очите ѝ се насълзиха. Седна на масата, стисна глава между дланите си и заплака.

Чувстваше се, че наближава есента. Курортното селище Палавас-ле-Фло беше опустяло. Малкото туристи на плажа бяха предимно германци и англичани. Бен седеше встрани от тях, отправил взор към далечния хоризонт. Мислеше за Робърта, която вече трябваше да е потеглила към родината си, където щеше да е в безопасност.

Той си тръгна още на разсъмване след любовната нощ. *Не биваше да допускаш това, въздъхна той.* Не беше честно спрямо нея. Чувстваше се ужасно, че й беше признал чувствата си въпреки предварително взетото решение да се измъкне рано, докато тя още спи.

Приори, малко преди да тръгне, седна да й пише. Не беше истинско писмо. Искаше да й каже толкова много неща, но това само би увеличило мъката от раздялата. До бележката остави пачка банкноти, които щяха да й стигнат да замине незабавно за Америка. Събра нещата си и тръгна към вратата, но изведнък се спря.

Не можеше да си тръгне просто ей така. Отстъпвайки пред желанието си да я зърне за последен път, той предпазливо пое нагоре по скърцащите стълби. Застана до леглото и дълго я гледа как спи. Косата ѝ се беше разпилила по възглавницата, гърдите й равномерно се повдигаха и отпускаха. Наведе се и внимателно отмести малко кичурче, паднало над окото й. После неволно се усмихна на щастливото, почти детско спокойствие върху спящото й лице. Ужасно му се прииска да я сграбчи в прегръдките си, да я целува, да я поглези, поднасяйки й закуската в леглото. Копнееше да останат заедно, да бъдат щастливи.

Но това беше невъзможно. Беше непостижима мечта. Съдбата му беше в друга посока. *Мъжете като нас са вълци единнаци,* беше казал Симон. *Искаме да обичаме своите жени, но само ги нараняваме.*

Неохотно се обърна към стълбите. В момента вече мислеше единствено за изпълнението на мисията си. Феърфакс чакаше, малката Рут — също.

Стана и се насочи към пансиона, който се намираше на метри от плажа. Влезе в стаята си, седна на леглото и вдигна слушалката.

— Да смятам ли, че властите вече не ме издирват?

— Официално това никога не се е случвало, Бен — засмя се Симон. — Намерението ми беше да те разпитам и нищо повече.

— Демонстрираш намеренията си по доста странен начин, Люк.

— Неофициалният ми отговор е „да“ — стана сериозен Симон. — Свободен си да отидеш където пожелаеш. Ти изпълни своята част от уговорката, аз също ще изпълня моята. Марк Дюбоа вече си е у дома, а „Gladius Domini“ е обект на официално разследване. Половината от членовете й са арестувани за убийства, отвличания и още цял куп съдълстващи обвинения. По тази причина ще забравя някои неща, които са пряко свързани с теб. Надявам се, че разбиращ за какво говоря.

— Разбирам и ти благодаря, Люк.

— Вместо благодарности гледай да не ми създаваш повече неприятности. Ако ми кажеш, че още днес напускаш Франция, ще се почувствуваши наистина щастлив.

— И това ще стане.

— Говоря сериозно, Бен. Порадвай се на последните хубави дни, иди на кино, мързелувай на плажа. С други думи, опитай се да бъдеш обикновен турист. Но ако разбера, че пак си забъркал някоя каша, няма да се отървеш, приятелю!

Симон оставил слушалката и се усмихна. Въпреки всичко Бен Хоуп му харесваше.

Вратата зад гърба му рязко се отвори и в кабинета влезе детектив с оредяла рижка коса.

— О, сержант Моран — обърна се да го погледне Симон.

— Добро утро, инспекторе. Извинявам се за беспокойството, но не знаех, че още сте тук.

— Тъкмо си тръгвам — погледна часовника си Симон. — При мен ли идвate, сержант?

— Не, инспекторе — отвърна Моран и се насочи към шкафа за документи до стената. — Трябва да потърся едно досие. — Пръстите му сръчно започнаха да прехвърлят картончетата в най-горното чекмедже.

— В такъв случай ще тръгвам — кимна Симон, плесна го приятелски по рамото и взе куфарчето си.

Моран го изчака да изчезне зад завоя на коридора, върна чекмеджето на мястото му, затвори внимателно вратата и вдигна слушалката.

— Искам телефонния номер, с който е проведен последният разговор по тази линия — нареди на дежурния оператор той. Записа номера, усмихна се и прекъсна връзката. Веднага след това го набра, изчака да се свърже и каза: — Извините, събркал съм номера.

Набра трети номер. Насреща прозвуча дрезгав шепот.

— Обажда се Моран, имам информация за вас. Обектът е отседнал в хотел „Марина“ в Палавас-ле-Фло.

Бен седна на масата, отпи гълтка кафе и разтърка очи.

— Хайде, Хоуп, време е за работа — каза полугласно той и придърпа записките си. — С какво разполагаме дотук?

Отговорът на въпроса не беше обнадеждаващ. Няколко несвързани фрази, куп въпроси без отговор и никакви конкретни насоки. Информацията му беше недостатъчна. Беше изтощен от безсъние, с празно съзнание след безкрайните бягства, чертаене на планове и отчаяни опити да реши загадъчното уравнение. А сега, когато най-после получи възможност да се съсредоточи, пред очите му непрекъснато изплуваше лицето на Робърта. Косата й, очите й, походката й... Начинът, по който се смееше и плачеше. Не можеше да я прогони от съзнанието си, не можеше да запълни огромната празнота в душата си.

Цигарите му пак бяха на свършване. Измъкна плоската бутилка от джоба си, за да установи, че и тя явно е полуопразна. Понечи да развинти капачката, после се спря. Не! Остави я на масата и я побутна подалеч от себе си.

Продължаваше да тъне в догадки относно безразборно нахвърляните букви и цифри, запълващи девет от страниците на тетрадката. Взе химикалка и с тежка въздишка започна да ги записва по реда на появата им.

I. N 18
II. U 11 R
III. 9 E 11 E
IV 22 V 18 A 22 V 18 A
V 22 R 15 O
VI. 22 R
VII. 13 A 18 E 23 A
VIII. 20 R 15
IX. N 26 O 12 I 17 R 15

Изписани с нормален почерк, те още повече приличаха на шифър. Но какво означаваха? Познанията му по криптография бяха достатъчни, за да си даде сметка, че подобен код изисква ключ. Разузнавачите и шпионите най-често прибягваха до произволно избран текст от някоя книга. Пъrvите двайсет и шест букви от съответния ред можеха да отговарят на буквите от азбуката, на цифри или на двете заедно. Разчитането им можеше да стане както в прав, така и в обратен ред. Съществуваха различни варианти на шифъра, най-често с коренно противоположен смисъл. Ако човек знаеше заглавието на книгата, страницата и точния ред в нея, разшифроването на текста бе елементарно. Но ако не разполагаше с подобна информация, усилията му бяха обречени. За съжаление Бен нямаше представа какъв може да е ключът за този шифър. Фулканели би могъл да използва всяка книга или текст, всеки език, който е владеел — френски, английски, италиански и латински, или пък да прибегне до произволни комбинации помежду им.

В сравнение с това, срещу което се беше изправил Бен, прословутата игла в купа сено му се струваше детска игра. После изведенъж се сети за записа на разговора на Ана с Клаус Райнфелд. Лудият бе изричал буквите и числата горе-долу в същата последователност, а самият той си ги беше записал.

Скочи, прерови джобовете си и намери малкия бележник. Okaza се, че Райнфелд беше повтарял до безкрай една и съща поредица от букви и числа. Но те липсваха в неговата тетрадка. Дали това означаваше, че Райнфелд е повтарял кода, за да го запомни? Ана беше споменала, че докато изреждал комбинацията, той постоянно броял на пръсти. Същото правел и когато повтарял другата фраза... Но каква беше тя? Някаква алхимическа сентенция на латински. Бен уморено затвори очи и напрегна паметта си.

Но тази фраза я има някъде в тетрадката! — внезапно си спомни той, прелисти мазните страници пред себе си и откри изрисувания с мастило алхимик, наведен над димящ котел. Фразата беше изписана върху страничната част на котела: IGNE NATURA RENOVATOR INTEGRA. В огъня се обновява природата.

Докато рецитирал тази фраза, Райнфелд броял на пръсти. Да не би...? Бен се наведе и бързо преброи буквите. Двайсет и шест. Точно толкова, колкото съдържа азбуката. Възможно ли е това да е ключът? Взе лист хартия и написа фразата. После подреди буквите от азбуката над думите, а под тях изписа числата от 1 до 26. Изглеждаше прекалено просто, но той все пак реши да опита. Бързо откри, че всяко от числата в шифъра отговаря само на една буква, но поради многократното повторение на буквите във фразата значението на кода можеше да бъде различно. Използвайки кода, той дешифрира първите две думи на секретното послание-N-18/U 11 R.

C	R	H	K	I
E		R		K
M				S
U				Y

Хоризонталните букви би трябвало да се комбинират в някаква смислена дума, базираща се на вертикалните колони от алтернативни понятия, предлагани от шифъра. Но това се оказа напълно лишено от смисъл. *Опитай пак, и без това всичко е прекалено очевидно.* Обърна реда на числата от 1 до 26 спрямо ключовата фраза и отново дешифрира първите две думи.

C	I	H	P	I
E		R		K
M				S
U				Y

И този път се получи абсолютна безсмислица. Ключовата фраза вероятно беше съвсем различна.

— Господи, как мразя кръстословиците! — промърмори той, после захапа химикалката и впери поглед в листа, очаквайки вдъхновение. Очите му бавно опипаха рисунката с алхимика. Под котела гореше огън, а под огъня беше изписано ANBO.

И тогава му просветна. Разбира се, глупако! ANBO е кодът на IGNE, което на латински означава огън. Но след като е така, значи азбуката е под променящите се букви на ключовата фраза. Когато стигне докрай, тя просто започва отначало, запълвайки празнините.

26	25	24	23	22	21	20	19	18	17	16	15	14	13	12	11	10	9	8	7	6	5	4	3	2
I	G	N	E	N	A	T	U	R	A	R	E	N	O	V	A	T	U	R	I	N	T	E	G	R
A	N	B	O	C	P	D	Q	E	R	F	S	G	T	H	U	I	V	J	W	K	X	L	Y	M

Разположени срещу числата от 1 до 26 в обратен ред, това предлагаше един напълно различен ключ.

— Добре — каза той. — А сега още веднъж...

Кодът изглеждаше така: N18U11R. Опирали се на новия ключ, N можеше да бъде B, C, G или K, а 18 можеше да бъде единствено E. Прехвърли се на следващата дума. Тук U можеше да бъде Q или V, 11 — само U, а R имаше избор между E, F, J или M.

Заковал поглед в драсканиците пред себе си, Бен изпита чувство на внезапна слепота, сякаш бе попаднал в снежна виелица. После сърцето му подскочи. Чакай, чакай! Пред очите му започна да се оформя нещо конкретно. От наличните букви се оформяха две съвсем конкретни думи. CE QUE, или TOVA, KOETO... Осъзнавайки, че най-после е попаднал на нещо, той се зае да изписва останалата част от ключа.

A: I/26	G: N/14	M: R/2	S: E/15	Y: G/3
B: N/24	H: V/12	N: G/25	T: O13	Z: A1
C: N/22	I: T/10	O: E/23	U: A/11	
D: T/20	J: R/8	P: A/21	V: U/9	
E: R/18	K: N/8	Q: U/19	W: I/7	

Приложи новия ключ и думите на скритото послание бързо започна да се подреждат.

I.	N 18	CE
II.	U 11 R	QUE
III.	9 E 11 E	VOUS
IV.	22 V 18 A 22 V 18 A	CHERCHEZ
V.	22 R 15 O	CEST
VI.	22 R	LE
VII.	13 A 18 E 23 A	TRESOR
VIII.	20 R 15	DES
IX.	N 26 O 12 I 17 R 15	CATHARES

ТОВА, КОЕТО ТЪРСИШ, Е СЪКРОВИЩЕТО НА КАТАРИТЕ

Вълнението от откритието му вля нови сили. Прелисти страниците на тетрадката, търсейки други послания, които да хвърлят още светлина върху това, което бе открил. В дъното на страницата с кодираната дума СЪКРОВИЩЕ имаше блок от още три кодирани думи.

22E 18T 22 E181 26 T12 U20 A18

22E 18T 22E 18 I — 26 — T12 U20 A18. Подреждането изглеждаше познато, но сърцето му се сви в момента, в който използва ключа.

C	L	E	D	C	L	E	A	A	D	H	Q	D	P	E
O	I			O	W				I	V		R		
S	X	S						X				U		
												Z		

Нямаше начин да извлече някакъв смисъл от съчетанието COEICSEW A IHVDRE.

Почекай малко, мръснико! Няма да ме откажеш толкова лесно! Започвайки да вниква в хитрите трикове на Фулканели, той обърна ключа и пусна числата напред, а буквите — обратно. Подреждането получи съвсем друг вид:

C	H	E	C	C	H	E	D	A	C	H	E	D	A	E
O	R			L	Z				R	J	F			
S	W	O						W			I			
											K			

Следвайки хоризонталните редове и добавяйки букви от вертикалните колони, той успя да формира разбираеми думи на френски.

CHERCHEZ A...
ТЪРСИ В...

Само последната дума отказваше да придобие смисъл. Тя би могла да бъде RHEDIE, WHEDIE, WHEDAE, RHEDAE или напълно лишени от логика алтернативи, като например CHJKE.

Бен замислено се почеса по главата. *Търси в...* Контекстът недвусмислено подсказваше, че загадъчната трета дума трябва да бъде географско или някакво друго наименование. Търси някъде... Разгърна картата, но за свое голямо разочарование не откри нищо. После изведнъж си спомни, че във фоайето на пансиона продават туристически пътеводители, скочи и хукна надолу по стълбите. Броени

минути по-късно се върна с един от тях, който покриваше цялата област Лангедок. Седна на масата и нетърпеливо отгърна на индекса, но за съжаление не откри нищо, което да се доближава до имената в кодирания текст.

— Мамка му! — изръмжа той и запрати безполезната брошура към стената. Тя се отвори във въздуха, отскочи назад и събори вазата с цветя над камината. — Мамка му! — окончателно се вбеси той.

После в главата му се появи една мисъл, която бързо прогони раздразнението. Кодовете, които Райнфелд постоянно повтаря по време на записа! Дали отговорът не се криеше в тях? Рязко отвори бележника и започна ново подреждане на петте букви. Когато видя крайния резултат, на лицето му изплува доволна усмивка.

KLAUS

В краяна сметка Райнфелд беше успял да разбие кода. Горкият човечец. Лудостта му най-вероятно е била предизвикана от безсилието да научи останалото. Сега вече можеше да разбере какво е изпитвал германецът.

Стана, събра парчетата от счупената ваза, вдигна цветята и избърса локвичката вода от пода. После от устата му излетя сподавена ругатня. Но, разбира се! *Божичко, какъв съм идиот!* Захвърли всичко и грабна раницата си. От нея измъкна фалшивата средновековна карта на Лангедок, която доскоро беше висяла в рамка на стената на Ана. Разгърна красиво изписания пергамент и го разстла върху масата.

Не след дълго откри местността и я сравни със съвременната карта. Нямаше никакво съмнение. Старото име на средновековното селище Рен-льо-Шато на трийсетина километра от Сен Жан беше именно Реде (Rhedae). Юмрукът му се стовари върху масата. CHERCHEZ A RHEDAE внезапно придоби нов и съвсем конкретен смисъл: ТЪРСИ В РЕН-ЛЬО-ШАТО.

Според пътеводителя много хора били убедени, че легендарното катарско съкровище е скрито именно в Рен-льо-Шато или околностите му.

58

Докато пресичаше каменистите хълмове, Бен си припомняше прочетеното в новия пътеводител. Името на селото му беше смътно познато от някакво телевизионно предаване, но той нямаше представа, че това заспало доскоро място се беше превърнало в една от най-сензационните туристически атракции в Южна Франция. *Важен център за търсачите на свещени съкровища и чудотворни магии*, пишеше в пътеводителя. *Рен-льо-Шато излъчва една особена тайнственост, която привлича като магнит любителите на паранормалните явления — от вярващите в окултното и кабалистичните знаци, до изследователите на НЛО и загадъчните кръгове в житните поля.*

Тайнствеността на Рен-льо-Шато бе свързана с историята на един човек на име Беранже Сониер — скромен селски свещеник. През 1891 г., по време на ремонт на старата селска църква, той открил четири стари пергамента, запечатани в дървени тръби. Според мълвата, те датирали от 1244 до 1780 г. и помогнали на Сониер да се добере до ревниво пазена тайна. Никой не знаел какво точно открил Сониер, но скоро след това той се превърнал от просяк в милионер. Откъде е получил парите остава загадка. Според някои източници той открил приказното съкровище на катарите — огромно количество злато, което еретиците скрили от поробителите още през XIII век. Други твърдят, че съкровището не е било злато и скъпоценности, а тайната за древно познание, която Сониер запазил срещу щедро заплащане на Католическата църква.

През 80-те години на миналия век слуховете за несметното съкровище се разпространили като горски пожар и въпреки осъдните факти съвсем естествено предизвикали трескав интерес към забутаното сред планинските хълмове селце. Така се породил култът към всичко, свързано с Рен-льо-Шато. Всяко лято там се стичаха тълпи от търсачи на съкровища, хипита и обикновени авантюристи. Туристическият бизнес в областта Лангедок процъфтяваше.

Малко след Куиза Бен напусна шосето и колата пое по тесен виещ се планински път. След четири километра диви пушинаци той се озова в Рен-льо-Шато.

Църквата се намираше на няколко метра навътре от единствената улица, скрита зад висока ограда от ковано желязо. Модерният туристически център до нея ярко контрастираше с каменните къщи на средновековното селце. В момента бе в ход поредната туристическа обиколка. Отегчен гид крачеше начало на тълпа окичени с фотоапарати туристи. Бен незабелязано се присъедини към тях и установи, че са англичани.

— Насам, дами и господа — подкани ги гидът. — Предстои ни да се запознаем с тайнствената църква. Подобно на всички църкви от средновековието тя е ориентирана в посока изток-запад, а подът ѝ има формата на кръст. Олтарът е...

Бен влезе през тесния портал заедно с групата английски туристи, които зяпаха ярко изписаните стени. Непосредствено до входа се издигаше живописната скулптура на рогат дявол с облещени очи. Над него висяха четири ангела, обърнати с лице към олтара.

— Тази страховита фигура олицетворява демона Асмодей — продължи обясненията си гидът. — Той е пазител на тайните и скритите съкровища.

Тълпата възбудено зашумя, но Бен вече беше наясно, че няма да чуе нищо ново. Обърна се и излезе навън, гневно подривайки изпречило се на пътя му камъче.

Селцето беше кацнало на върха на стръмен склон, от който се разкриваше чудесна гледка към околните планини. Западният му край свършваше до назъбена скала, отвъд която зееше дълбока пропаст. Бен стъпи на ръба на скалата, хвърли поглед към хълмовете и долините далеч под себе си и с въздишка запали цигара, скривайки огънчето на запалката между дланите си. *Къде ли е сега Робърта?* — запита се той. От години не беше изпитвал толкова болезнена самота.

Върху далечните хълмове насреща белееха развалините на древни крепостни стени. Виждаха се и две селца с каменни къщи. В дълбоката долина под краката му се виждаше трето, което според пътеводителя носеше името Еспераза. Той неволно се усмихна. *Надежда*, също като неговото фамилно име. Вдигна поглед към

развалините на далечния хоризонт, после отново разгледа картата. Това трябваше да е Кустоса...

В главата му нахлу споменът за подобна панорама. Двамата стояха на билото на стръмния хълм над вилата, от който се разкриваше панорамна гледка към долината. Спомни си какво му беше казала тя: местоположението на древните крепости, гледано от точното място, ще разкрие важна тайна на онзи, който успее да разгадае скрития им смисъл.

— Какво се опитваше да ми кажеш, Ана? — полугласно промърмори той, докато очите му продължаваха да оглеждат хоризонта. Фулканели, катарите, изгубеното съкровище — очевидно между тях имаше връзка. Дали алхимикът бе открил някъде по тези места древния ръкопис и златното разпятие? Затова ли Узберти бе избрал за щаб на тайната си организация именно тази част на Южна Франция?

Продължи бавната си разходка из селцето, влечейки крака по прашните улици. Недалеч от църквата видя малко кафене, в което се продаваха сувенири и пощенски картички. Помещението беше почти празно, а ароматът на кафе му се стори съблазнителен. Настани се на една масичка в дъното и отпи гълтка от горещата течност, опитвайки се да подреди мислите си. Какво, по дяволите, означаваше всичко това? Измъкна тетрадката на Райнфелд от найлоновия плик и нетърпеливо я прелисти. Очите му отново се спряха на странния стих, изписан върху една от страниците.

*Стените на този храм не могат да бъдат
разрушени,*

*но ордите на Сатаната незабелязано проникват
през тях.*

*Гарванът пази една неизказана тайна,
достойна само за доблестните и вярващите.*

Това може би бяха мислите на един възпален от безсъние мозък, а може би бе лъч светлина в мъглата на алхимическите загадки. Изведнъж в съзнанието му проблесна мисъл, ослепителна като светковица. Трескаво прелисти тетрадката и намери страницата с

двойния кръг, който беше гравиран и върху кинжала. Догадката му се оказа вярна — разликата между този знак и онзи на разпятието беше гарванът, обхванал и двета кръга. Ако Райнфелд е направил точно копие на оригинала, значи Фулканели умишлено го бе добавил там. Това без съмнение имаше скрит смисъл, но какъв?

Гарванът пази една неизказана тайна.

Отново разгледа символа на следващата страница, на която същият гарван се появяваше заедно с думата DOMUS. Домът на Гарвана.

Седна и направи опит да се съсредоточи. Една хипотеза: Домът на Гарвана — независимо какво представляваше в действителност — се намираше в центъра на точно определена геометрична фигура. Възможно ли бе тази фигура да представлява реално място? Което, както беше предположила Ана, да съществува реално в определен планински район със средновековни руини?

На пръв поглед идеята изглеждаше пълен абсурд, но всъщност беше логична.

Отново насочи вниманието си към текста. *Стените на този храм не могат да бъдат разрушени.*

Кои стени, какъв храм? Съдейки по многобройните развалини в околността, едва ли ставаше въпрос за каменни стени. Армиите на кръстоносците бяха проявили педантична последователност при разрушаването на крепостите и църквите на еретичния враг.

Ами ако стените на храма въобще не са били от камък? И никога не са били замисляни като такива? Възможно ли бе те да са били очертани от невидим геометричен проект на местността, достъпен само за доблестни и вярващи, които са били посветени в тайната? Кръстоносците дори не биха подозирали за съществуването на подобен храм. Защото неговите стени са били невидими и той на практика е бил един виртуален храм. Предположението беше толкова невероятно, че главата му се замая.

Всъщност ставаше въпрос за географска карта. Независимо от това, което се криеше под наименованието Дом на Гарвана, той бе разположен в нейния център и явно служеше за маркер на нещо, което можеше да донесе големи неприятности. Тайно алхимическо съкровище? Може би, защото Узберти бе обсебен от идеята да го

открие. Нацистите също. По всяка вероятност и онези, които бяха планирали и осъществили изтребването на катарите.

Умът му бясно препускаше. Бен измъкна пътната карта от раницата си и я разгърна върху масичката. Показалецът му се заби в Рен-льо-Шато. Това беше точката, към която го беше насочил Фулканели. Търсеният трябваше да започне именно оттук, от самото сърце на региона, което най-вероятно криеше и тайната на изгубеното катарско съкровище.

Бен извади молив и изтегли няколко черти от точката, обозначаваща Рен-льо-Шато. За линийка използва ламинираната корица на менюто. Пред очите му бавно се оформи чертеж на региона, който му беше странно познат.

Сен Сермен — Антюнак — Ла Пик — Буграк.

Куиза — Льо Безю.

Еспераза — Рен-льо-Бен.

Плюс още дузина имена. Съвършено правите линии стигаха до близките църкви, села и крепостни развалини, като всички преминаваха през мястото, на което се намираше в момента: сърцето на Рен-льо-Шато. Странното откритие доказваше, че е на прав път. След още десетина прави линии пред очите му се оформи гъста мрежа, обхващаща целия регион.

В кафенето влизаха и излизаха хора, но той не ги забелязваше. Кафето му изстина. Погледът му не се отделяше от страния лабиринт, който бавно се оформяше под молива. Един час по-късно пред очите му се появи идеален кръг, обхващащ четири църкви в района: „Ле Созил“, „Сен Фериол“, „Гранес“ и „Кустоса“. С огромно смятане установи, че пресичащите се линии образуват шестоъгълна звезда в рамките на кръга и докосват първите две църкви. В средата на първия кръг лежеше Еспераза — селцето в долината под Рен-льо-Шато.

Така изтече още един час. Персоналът на кафенето започна да се чуди докога странният клиент с молив ръка ще заема масичката в дъното. Но Бен не им обръщаше внимание, забравил всичко на света. Върху картата бавно се очерта и вторият кръг. Ръката му вече се движеше уверено. В центъра на този кръг се оказа селце на име Лавалдийо — Божията долина. Двата кръга бяха абсолютно еднакви по размер, расположени диагонално върху картата в посока северозапад-югоизток. Начерта още няколко линии и смяяно поклати глава.

Алхимическият символ бавно изплува пред очите му — сложен и точен до съвършенство.

Двета южни лъча на хексаграмата в кръга на Еспераза опираха в „Ле Созил“ и „Сен Фериол“, а двета западни лъча на пентаграмата в кръга на Лавалдийо опираха в „Гранес“ и „Кустоса“. Първата линия свързваше Перол, Бланшфор и Лавалдийо и на практика представляваше южният лъч на звездата, който опираше в края на кръга Лавалдийо. И накрая, друга права линия оформяше източния лъч, свързващ Лавалдийо с един по-отдалечен замък на име Арки.

Бен се облегна и огледа разчертаната карта. Все още не можеше да повярва на това, което се разкриваше пред очите му. Двойните кръгове със звездите бяха завършени, превръщайки се в перфектна по своята геометрия диаграма — във виртуалния храм върху евтината пътна карта.

Цивилизацията, създала това чудо много преди Фулканели да попадне на него, несъмнено бе притежавала огромни познания по топография, геометрия и математика. Тя беше използвала невероятна по своята сложност логистика, за да разположи този модел в планинската местност, да не говорим за преодолените трудности, свързани с изграждането на храмове и цели населени места върху точките, маркирани от двета невидими кръга. И всичко това с единствената цел да маскират мястото, където бе скрито някакво тайнствено послание? Какво познание заслужаваше толкова усилия?

Може би имаше шанс да го открие, тъй като вървеше по стъпките на Фулканели. Оставаше да намери централната точка, за да стигне до точното местоположение на това, което бе открил алхимикът. Достатъчно беше да начертава двета последни диагонала. Пресечната им точка във формата на издължен X маркираше центъра.

— Точката X — каза той, без да отделя очи от чертежа. Диагоналите се пресичаха съвсем близо до Рен-льо-Шато — най-много на два километра в северозападна посока.

Какво ли го чакаше там? Имаше само един начин да разбере.

59

Бен тръгна надолу по стръмната пътека в западния край на селото, покrita със ситни камъчета и буци засъхнала кал. От време на време се подхлъзваше и като по чудо успяваше да се задържи на крака. Когато най-сетне се добра до горичката на стотина метра по-надолу, придвижването стана малко по-лесно, тъй като имаше възможност да се хваща за клоните. Отначало дърветата бяха нарядко, но после се превърнаха в гъста гора.

Пое по дебелия килим от сухи листа, очертаващ едва забележимата пътечка. Дърветата наоколо бяха предимно иглолистни, но сред тях имаше бук и дъб. Пееха птички, меките лъчи на есенното слънце си пробиваха път сред златистозелените листа. За пръв път от дълго време насам Бен успя да прогони тревогата и главата му се проясни. Робърта много му липсваше, но мисълта, че вече е на сигурно място, му действаше като балсам. Каквото и да се случеше оттук нататък, тя щеше да бъде добре.

Прекоси гората и започна да се катери по отсрещния склон. Отвъд каменистото плато, което беше на около километър напред и нагоре, се виждаше гол, непристъпен връх. Пътеката водеше право към него. Той продължи с умерена крачка, без да обръща внимание на тръните, драскащи глазените му. Назъбеният връх бавно запълваше хоризонта.

Франко Боца наблюдаваше придвижването на жертвата си с помощта на мощн бинокъл. Беше проследил Бен по целия път от Палавас дотук без никакви рискове. Видя го как напуска Рен-льо-Шато и тръгва направо през гората. Движеше се като човек, който знае къде отива. А това означаваше, че той също щеше да го разбере. Този път грешка нямаше да има.

Боца пое по обиколен маршрут, използвайки стръмна козя пътека. Гъстата растителност от двете ѝ страни му осигуряваще добро

прикритие. От време на време спираше да погледне далечната фигура. Описвайки широк кръг, той се озова високо над Бен, в подножието на каменистия връх. От другата му страна, далеч долу в зелената долина, се виждаше някаква къща.

Стръмната стена стигаше до плоска скала, наподобяваща миниатюрно плато, и после продължаваше нагоре към върха. Вдясно зееше 300-метрова пропаст, в дъното на която зеленееха дървета. Бен започна да се катери. След около половин час се оказа, че е преодолял десетина метра. Плоската скала бе опасана с нещо като парапет от сив гранит, зад който се беше образувала плитка пещера. Той спря да си почине, оглеждайки стръмната стена, която предстоеше да изкачи.

Високо над него Боца пропълзя още малко нагоре, избирайки по-добра позиция за наблюдение. Вдигна бинокъла и го насочи към англичанина. Скалата под краката му беше издадена над стръмния склон и изглеждаше достатъчно стабилна, за да го издържи. Можеше да остане върху нея и хиляда години. Но Боца беше изключително едър и тежък, а придвижването му към ръба разбалансира скалата. Преди да разбере какво става, скалният къс се отчути и го понесе надолу. Беше безсилен да направи каквото и да било.

Прелетя първите няколко метра проснат по корем, после скалата подскочи и се разби в по-дребните камъни отдолу. Тялото на Боца се превъртя във въздуха и започна да се свлича. Усилията му да се залови за нещо бяха безуспешни и той се превърна в част от каменната лавина, която се носеше надолу по стръмната урва.

Бен чу грохота, вдигна глава и се вцепени от ужас. Към него се носеше порой от едри и по-дребни камъни, над които се издигаше облак прах. Хвърли се в малката пещера в мига, в който първите скални отломки забарабаниха около него. Обърна се и притисна лице в камъка, за да го предпази. В следващия миг скалата под краката му поддаде и той отчаяно се вкопчи в малкия корниз над главата си. Помоли се на Бога той да издържи тежестта му. Голям камък с назъбени краища отскочи от скалата и го удари в рамото. Пръстите му не издържаха и се разтвориха, тялото му полетя надолу сред дъжд от скални отломки. Удари се в някакъв клон, пред очите му заиграха разноцветни кръгове. Все пак успя да се вкопчи в него и каменната

лавина продължи надолу. За щастие клонът издържа. Миг по-късно всичко свърши. Бен се закашля, задавен от гъстия облак прах. Краката му намериха опора, тялото му бавно се изправи. Потупа дебелия клон в знак на благодарност, след което предпазливо пое нагоре.

Боца най-после бе спрял да се свлича стремително надолу и бавно се надигна сред камъните. Ръцете му кървяха от отчаяните усилия да се задържи, виеше му се свят. Един поглед беше достатъчен да установи, че само два метра го делят от отвесната пропаст в подножието на скалата.

Ушите муоловиха някакъв шум и той рязко се завъртя. Бен Хоуп стоеше на десетина метра от него.

Нямаше време дори да посегне към пистолета си. Дулото на браунинга бавно се насочи в гърдите му. Планината отвърна със звучно ехо на двата изстрела, произведени в бърза последователност. Боца отхвръкна назад. Ръцете му се разпериха като на парцалена кукла, тялото му се олюя на ръба на скалата. Бен хладнокръвно се прицели и стреля още веднъж. Боца се улови за гърдите, в очите му проблесна дива омраза. В следващия миг изчезна.

Измина още един час, преди Бен да навлезе в гористата долина отвъд върха. Седна да си поеме дъх върху паднало, покрито с мъх дърво и сведе поглед към леките си обувки, които почти се бяха разпаднали. *Войнишки ботуши щяха да ми свършат доста по-добра работа*, помисли си той. Целите му крака бяха в рани.

Вдигна глава и се огледа. *Не, това не може да е мястото*, реши той въпреки показанията на картата и компаса. Наоколо нямаше нищо забележително. Дива, недоносната от човешки крак природа.

Очите му се спряха на бялата къща, сгущена между дърветата в противоположния край на долината. Непосредствено зад нея започваха стръмните склонове на висок планински връх. Бен въздъхна. Преди да потегли насам, не знаеше на какво ще попадне, но очакваше развалини, тайнствен кръг от нарочно подредени камъни или нещо подобно. Съвсем не беше готов да приеме, че Домът на Гарвана може да се окаже модерна вила с плосък покрив, която нямаше нищо общо с каменните къщи на Лангедок. По всичко личеше, че е построена скоро, най-много преди няколко години. Това обаче не й пречеше да се вписва

в околността по лесен и някак магически начин — сякаш стоеше там от векове.

Бен спря пред високия портал и надникна по посока на къщата.

— Ало? Кой е там?

През красивата, добре поддържана градина към него приближаваше жена. Беше висока и слаба, може би наближаваше шейсет. Бен забеляза тъмните очила и бастуна, с който опипваше пътя пред себе си. Жената предпазливо тръгна по пътеката към портала, а усмивката ѝ беше насочена някъде над рамото му.

— Възхищавам се на красивата ви къща — каза Бен на сляпата жена.

— Интересувате се от архитектура, така ли? — усмихна се жената.

— Да — каза Бен. — Бих ви помолил за чаша вода. Слизам от планината и съм много жаден...

— Но разбира се — кимна жената. — Влезте, моля. Внимавайте с резето, защото заяждат.

Бен я последва по покритата с каменни плохи пътека. Прекосиха просторно преддверие и влязоха в модерно обзаведена кухня. Жената отвори хладилника и извади бутилка минерална вода.

— В шкафа до вас има чаши, обслужете се сам — предложи му тя, седна до масата и го изчака да изпие две големи чаши.

— Много сте любезна — рече Бен. — Идвам чак от Рен-льо-Шато, защото търся Дома на Гарвана...

— Вече сте го намерили — сви рамене жената. — Това е Домът на Гарвана.

— Не може да бъде! — възклика Бен. Къщата бе съвременна и нямаше как да попадне в алхимически ръкопис, който е поне на осемдесет години. — Вероятно бъркам нещо — каза той. — Къщата, която търся, е стара. — Изведнъж му хрумна нещо. — Може би къщата е построена на мястото на друга, отпреди векове?

— Не, това е оригиналът — засмя се жената. — Къщата е много по-стара, отколкото изглежда. Строена е през хиляда деветстотин двайсет и пета година и носи името на архитекта си.

— Кой е той?

— Името му е Шарл Жанере, но е по-известен като Лъо Корбюзиè. Наричали са го Корбю.

— Домът на Гарвана — бавно кимна Бен.

На френски *corbeau* означаваше гарван. А въпреки модерния си вид къщата е била построена малко или повече по времето, когато Фулканели е изготвял ръкописа си. Нещата започваха да придобиват смисъл. Може би все пак беше попаднал на точното място.

— Защо търсите Дома на Гарвана? — любопитно попита жената.

— Правя едно историческо изследване — механично прибягна до обичайната си версия Бен. — За този дом се споменава в няколко стари документа, а аз реших да отскоча насам, защото и без друго съм в района.

— Искате ли да го покажа? — попита жената. — От доста време очите ми не са наред, но всичко е в главата ми.

Тръгнаха на обиколка из къщата. Жената вървеше напред, почуквайки с бастуна си.

В просторната всекидневна имаше огромна камина с красиви дървени орнаменти, която изобщо не беше в тон с останалото обзавеждане — скромно и почти аскетично. Бен си приближи към нея. Орнаментите бяха много красиви, изработени от истински майстор, но той беше привлечен от нещо друго. Върху каменната облицовка над камината беше издълбан кръг с гарван в средата — абсолютно същият като в ръкописа на Фулканели и на катедралата „Нотр Дам“. Очите му бавно се плъзнаха по твърдите пера, извитите нокти и хищния клюн. На мястото на очите светеха червени стъкълца, наподобяващи рубини.

— Това ли е оригиналът? — попита той, после се досети, че жената е сляпа, и побърза да добави: — Имам предвид камината.

— О, да — кимна тя. — Проектирана е лично от Корбю, който освен архитект е бил отличен резбар и бижутер.

Под гарвана имаше позлатен надпис с едър готически шрифт: HIS DOMUS...

— Тук е домът... — промърмори под нос Бен, после бързо довърши превода: — Тук е Домът на Гарвана.

Но какво означаваше всичко това? Защо тази къща се бе появила върху картата на Фулканели? Ясно е, че имаше причина. Но каква?

Той бавно огледа стаята. Очите му се спряха върху картина, окачена на противоположната стена. На нея беше изобразен старец в средновековни одежди. В едната си ръка държеше голям ключ, а с другата притискаше към гърдите си нещо като кръгъл щит. По устните

на стареца играеше загадъчна усмивка, а повърхността на щита беше странно гола, сякаш художникът не бе успял да довърши картината си.

— Не ми казахте името си, мосю — обади се домакинята.

Бен побърза да се представи.

— Вие сте англичанин? Много ми е приятно, Бен. Аз съм Антония.

Жената замълча за момент, после добави:

— Много съжалявам, но ще ви помоля да си вървите. Замиnavам за няколко дни при сина си в Ница. Таксито ще дойде всеки момент.

— Благодаря за гостоприемството — любезно отвърна Бен, въпреки че направи неволна гримаса.

— Радвам се, че открихте мястото — усмихна се Антония. — Надявам се да намерите това, което търсите.

60

Бен седна сред дърветата, от които се виждаше долината с къщата на Лъо Корбюзие. Последните думи на Антония му се сториха странини. *Надявам се да намерите това, което търсите.* Но той беше споменал, че търси Дома на Гарвана, нищо повече. И го беше намерил. Освен това търсене звучеше прекалено конкретно за човек, който е обърнал внимание на някаква къща, отбелязана върху стара карта.

Може би съм прекалено мнителен, въздъхна той. А може би сляпата жена знаеше нещо, което не желаеше да сподели. Тук ли се криеше отговорът на загадката? Ако не бе така, това означаваше край на цялото разследване. За нищо друго не можеше да се залови.

Нощта бързо настъпваше, вятърът се усили. Над дърветата се събираха черни облаци. Далечен тътен предупреди за приближаваща се буря. Тежка дъждовна капка намокри протегната му длан, последвана от втора, трета... Когато светлините на колата най-сетне изскочиха от завоя и поеха по частния път към вилата, бурята вече вилнееше с пълна сила. Прозорците на вилата угаснаха. Антония излезе и шофьорът с чадър в ръце й помогна да се настани в колата. Потърсил убежище под клоните на стар дъб, Бен гледаше как таксито потегля. Изчака червените стопове да изчезнат в гората, вдигна яка и тръгна през поляната.

Движеше се тихо и предпазливо покрай оградата, без да обръща внимание на пороя. Водата, стичаша се от улуците в задната част на къщата, бързо наводняваше цветните лехи, превръщайки ги в кални локви. Блесна светкавица, последвана от оглушителен грохот. Той вдигна ръка и избърса водата от очите си.

Мракът настъпи с бързината, с която черните облаци препускаха над долината. Той включи фенерчето, прикрепено под дулото на пистолета. Задната врата смътно се очерта в синкавия лъч. Обикновената ключалка отстъпи още при първия опит и минута покъсно той вече беше в къщата. Светлината на фенерчето заподскача от стая в стая, образувайки дълги сенки. Бурята бе в разгара си.

Поредната светкавица беше необичайно ярка и продължителна, а последвалата гръмотевица сякаш разтърси къщата из основи. Но той успя да се ориентира и няколко секунди по-късно се озова в стаята с камината. Лъчът на фенерчето освети гравюрата на гарвана. На тъмно той изглеждаше още по-жив, червеното му око проблясваше на светлината.

Бен спря и се опита да мисли логично. Какво всъщност търсеше? Нямаше отговор на този въпрос. Беше повярвал на инстинкта си, който го доведе дотук, пред символа на гарвана. Дъждът продължаваше да барабани по стъклата на прозорците. Той напрегнато оглеждаше камината. Изведнъж му хрумна неочеквана мисъл, която го накара да се втурне навън, без да обръща внимание на бурята.

Гледана отвътре, камината изглеждаше изградена във външната стена. Бен се изправи сред наводнените цветни лехи, избърса водата от лицето си и вдигна фенерчето. Да, точно така! Коминът се издигаше на цели три метра навътре в покрива, а не над външната стена, както би трябвало да се предполага. Докато беше вътре, не пропусна да отбележи, че най-близкият прозорец бе на около метър от ъгъла на стаята. Но оттук разстоянието между него и задния край на къщата беше почти четири метра. Мокър до кости и треперещ от студ, той се втурна обратно в къщата. Ако това не бе плод на някаква ексцентрична архитектурна идея, зад камината със сигурност имаше голяма кухина. Едва ли ставаше въпрос за изолация, тъй като широчината й беше около три метра. Коридор? Или гардероб, вграден в стената на съседната стая?

Но откъде се влизаше в него? Провери всички врати, но не откри абсолютно нищо. Стаята отгоре се оказа спалня със солиден дъсчен под, без никакъв таен отвор. Къщата нямаше мазе, от което би могло да има стълба, завършваща с капак в тавана. Върна се във всекидневната и отново пристъпи към камината. Ако имаше някакъв достъп към мистериозната кухина, той трябваше да е някъде тук.

Запали осветлението и почука по стената. Навсякъде около камината звукът беше плътен, но вляво, на около метър от задния край на огнището, биеше на кухо. Мазилката обаче беше плътна. Опита да раздвижи дървената ламперия, надявайки се да открие някакъв скрит механизъм. Нищо.

Опила овалната задна част на огнището, но и там нямаше нищо. Бен избърса саждите от пръстите си и каза:

— Не, непременно ще те открия!

Започна да изследва вътрешността на камината, опипвайки всяка извивка и издутина. Нищо. Нещата изглеждаха безнадеждни. Дъждът продължаваше да барабани по прозорците.

Отдръпна се крачка назад и направи отчаян опит да разсъждава трезво. Нищо не му идваше наум. Но кухината беше там, насреща. И той трябаше да проникне в нея. Ако нямаше вход, значи щеше да го пробие! Точно така, по дяволите!

Изскочи навън и отиде до малкия навес, залепен за къщата. Измъкна брадвата от пъна за цепене на дърва и се върна обратно. Застана пред стената с кухината, стисна дългата дръжка и замахна. Беше убеден, че няколко удара ще бъдат достатъчни. После изведнъж се спря.

Ами ако съм събркал?

Свали брадвата и хвърли виновен поглед към гарвана. Блестящото червено око го гледаше с разбиране.

Птицата изглеждаше като жива, сякаш всеки момент щеше да разпери криле и да литне насреща му. Бен опря брадвата до стената и плъзна ръка по гладките пера и издължената шия. Безумната идея му хрумна в мига, в който стигна до главата и докосна лъскавото око. Пръстът му рязко го натисна.

Не се случи нищо. *Това би било твърде очевидно*, въздъхна той, насочи фенерчето си към гарвана и отново започна да го разглежда. В един момент светлината се отрази в окото и го заслепи. Сякаш във вътрешността му имаше система от миниатюрни огледала, които фокусираха лъча и го отразяваха.

Подчинявайки се на внезапна мисъл, той отиде да изключи осветлението. Стаята потъна в мрак. Отново насочи фенерчето си в окото на гарвана, но този път отстрани.

Отразеният лъч достигна отсрещната стена и спря върху картината със стареца. Кръгчето светлина попадна точно върху недовършения щит, вдигнат пред гърдите му. Бен направи малка крачка натам, продължавайки да държи фенерчето насочено в окото на гарвана. Това, което видя, го накара да затаи дъх. Върху повърхността

на щита ясно се виждаха очертанията на двойния кръг — идентичен на гравирания върху острието на ножа.

В главата му изплуваха думите на Антония, според които архитектът на къщата бил и бижутер. *Умен е бил мръсникът!* Какви невероятни усилия му е струвало да гравира символа върху миниатюрните огледала! Резултатът беше съвършено копие, изпипано до последния детайл. Но какво означаваше то?

Свали картина от стената и сърцето му подскочи. Зад нея имаше малък сейф. Отново запали лампите и се зае да го изучава. Какво ли имаше в него?

Сейфът беше от периода, в който бе построена и къщата. Стоманената му вратичка беше украсена с гравюри в стил ар нуво. В средата ѝ имаше две стоманени шайби. Едната беше разграфена с числа, а другата с буквите от азбуката.

Странно, помисли си Бен. Обикновено сейзовете се отварят само с цифрова комбинация.

— Моля те, Господи, стига вече шифри! — полугласно простена той и измъкна тетрадката от раницата си. Между страниците ѝ беше оставил листа с ключовете за дешифриране. Комбинацията за отваряне на сейфа трябваше да е някъде там. Но къде точно? Започна да я прелиства.

Седна с тетрадката върху коляното си и започна да прехвърля в главата си възможните комбинации. Най-напред опита с ДОМЪТ НА ГАРВАНА.

Започна да върти шайбите.

Вкарването на фразата му отне няколко минути. Уморен от напрежението, той се облегна и заспака. Не се случи нищо. Потисна въздишката на разочарование и опита с друга комбинация: СЪКРОВИЩЕТО НА КАТАРИТЕ.

Отново без успех. Така можеше да продължи до безкрай. Какво да прави? Очите му се спряха на брадвата, захвърлена на пода. Дали пък да не изкърти проклетата каса от стената и да опита да я пробие отзад с няколко изстrela? В главата му изплуваха думите на старши сержанта, който преди години беше водил обучението им в армията: *Имаш ли съмнения, стреляй! Тази максима може би не е толкова лоша, поклати глава той. Но само при определени обстоятелства.*

После очите му се спряха върху свалената от стената картина. Наведе се да я огледа.

Господи, какъв идиот съм! Ключът!

Върху големия сребърен ключ в лявата ръка на стареца бяха изписани ситни букви. Бен се отпусна на колене и приближи очи към платното.

КОЙТО ТЪРСИ, ЩЕ НАМЕРИ

Бен грабна молива и трескаво започна да преработва фразата в код.

E/4, R/18, N/22, V/12, R/18, A/17, N/22, V/12, R/18,
A/l, A/17, O/13, A/17, E/23, A/l, U/9, R/18, A/17, I/26.

Миг след като набра последната цифра, нещо в механизма на сейфа глухо изщрака, после настъпи тишина. Бен изчака няколко секунди, хвана ръкохватката и рязко я натисна надолу. Нищо. От устата му излетя сподавена ругатня. Или комбинацията бе грешна, или механизмът бе заял след толкова години бездействие. Вратичката не помръдваше.

После зад гърба му се разнесе някакъв звук и той стреснато вдигна глава. Ръката му механично посегна към браунинга.

Камината се отваряше. От комина се посипаха сажди и пепел, а вътрешната стена от почернял метал бавно се раздвои, разкривайки тесен процеп.

Пое си дълбоко дъх и се мушна в камината. Включи фенерчето и се огледа. Беше се озовал в помещение, дълго около шест и широко три метра. В единия му край имаше голяма дъбова маса, покрита с тънък слой прах. Върху нея беше поставена тежка метална чаша, наподобяваща огромен бокал за вино. В нея лежеше човешки череп със зеещи очни кухини. От двете му страни на широки поставки бяха изправени 60-сантиметрови железни свещници, от които стърчаха дебели църковни свещи.

Бен щракна запалката и поднесе огънчето към по-близката от тях. Трепкацият пламък хвърли издължени сенки. Беззъбият череп се хилеше насреща му. Покрай стените имаше дървени полици, отрупани с прашни книги. Той измъкна една от тях и отстрани паяжините. Върху кожената корица блеснаха златните букви на заглавието: *Necronomicon*. „Книга на мъртвите“. Върна я на мястото ѝ и издърпа друга. *De Occulta Philosophia*: „Окултна философия“.

Изпита усещането, че е попаднал в отдавна изоставения кабинет на древен учен. Внимателно върна книгата на мястото ѝ и вдигна свещника над главата си. Стените бяха изписани с фрески, пресъздаващи различни алхимически дейности. Бен пристъпи към една от тях, на която се виждаше ръка, протегната от облаците. Божията ръка ли беше това? От пръстите ѝ капеше вода, която се събираще в странен съд, придържан от малки крилати нимфи. От отвор в дъното на съда се точеше полупрозрачна субстанция, изпъстрена с алхимически символи. След тях доминираше надписът *Еликсир на живота*.

Вдигна свещника високо над главата си. Над процепа, през който беше влязъл, висеше портрет в тежка позлатена рамка. На него бе нарисуван едър мъж със спълстена брада и гъста посребрена коса. За разлика от строгите черти на лицето му, очите под рунтавите посивели вежди гледаха закачливо. На златната табелка отдолу се виждаха едри букви, изписани с готически шрифт:

FULCANELLI

— Е, най-накрая се срещнахме — промълви Бен, после обърна гръб на портрета и огледа пода. Върху каменните плочи беше постлан стар прашен килим. Краищата му частично покриваха красива мозайка. Приклекна и постави свещника на пода. Разнесе се глух металически звън, от килима се надигна облак прах. Голям паяк изскочи изпод него и бързо изчезна към неосветения ъгъл. Нави килима на руло, изправи го до стената и се зае да почиства дебелия слой прах от плочите. Пред очите му се разкри цветна мозайка, вградена в каменните плочи. Беше дълга около пет метра и покриваше почти цялата ширина на помещението. В средата имаше кръгла плоча с

желязна халка, скрита в специално направена вдълбнатина. Бен я хвани с две ръце и напрегна мускули. Плочата бавно се отмести и от процепа го лъхна студен въздух.

Под лъча на фенерчето се появи спираловидна стълба, която чезнеше надолу в непрогледния мрак.

61

Каменните стъпала се извиваха в тясната, прокопана в скалата дупка. Воят на бурята постепенно загърхна и когато краката му най-накрая стъпиха върху хоризонтална плоскост, той вече изобщо не се чуваше. Пое по тесен, изсечен в скалата проход. Тишината бе нарушенавана единствено от стъпките му. Гладките стени на прохода бяха достатъчно високи, за да се движи прав. Издялането им в скалата, изглежда, бе продължило векове. Грубо изсечен тунел би свършил същата работа, но неизвестните автори на проекта явно бяха търсили нещо повече от удобство. Нещо, което се доближаваше до съвършенството. Но защо? Накъде водеше тунелът?

Отговорът на въпроса дойде след броени секунди. Тунелът направи остьр завой и в първия момент Бен помисли, че бе стигнал края му. После усети леко течение и вдигна фенерчето. Пред очите му се появиха каменни стъпала и той без колебание пое нагоре. Изкачването продължи дълго, много по-дълго от слизането в първия тунел. Това без съмнение означаваше, че се издига над повърхността на околнния терен и продължава нагоре. Той си спомни стръмната камениста могила в непосредствена близост до къщата. Това означаваше, че бе вътре в нея, заобиколен от хиляди тонове скала!

Лъчът на фенерчето пожълтя и угасна. Той го прибра в джоба си и щракна запалката. Стана студено. Вятърът свиреше около него, въпреки че стъпалата бяха тесни и издълбани направо в камъка. Запалката пареше между пръстите му. Той затвори капачето и продължи на тъмно. След няколко стъпала стъпи на криво и се олюя. Запази равновесие с цената на върховни усилия. Сърцето му биеше лудо. Изчака запалката да се охлади, щракна я и предпазливо продължи нагоре.

Стъпалата най-после свършиха и Бен се озова в помещение с равен под. Вдигнал запалката високо над главата си, той с учудване установи, че се намира в просторна зала, чиито стени се губеха в мрака. В средата й имаше дебела каменна колона, която сякаш

излизаше от пода и подпираше високия почти три метра таван. Гладката й повърхност беше покрита със сложни гравюри, пресъздаващи различни религиозни сцени. Няколко крачки по-нататък се виждаше друга подобна колона, а зад нея и трета. Вдигна пламъчето максимално високо и то се отрази в дълга редица златни разпятия. Точно пред него се издигаше огромен, издялан от камък олтар, инкрустиран със злато. Бен осъзна, че е попаднал в църква. Средновековен готически храм, издълбан в огромната скала.

Започна да пали многообразните свещи, поставени в свещници от чисто злато. Храмът бавно се изпълваше с жълтеника светлина, а той хълъцна от изненада, осъзнал огромните му размери. И богатството, струпано в него.

Покрай стените бяха подредени десетки каменни сандъци, препълнени със златни монети, пръстени и амулети. Съкровищата, съхранени в храма, несъмнено бяха достатъчни, за да превърнат откривателя им в най-богатия човек на света.

Бен взе един от тежките свещници и пристъпи към олтара. Два лъва с обща глава, издялани от бял мрамор, поддържаха кръгъл каменен съд с диаметър около два метра и половина. Светлината на свещта се отрази в тъмната течност, която го изпълваше. Върху гладката странична стена, малко под ръба, бяха изписани думите:

Omnis qui babit hanc aquam, Si fidem addit, Salvus erit

Който пие от тази вода, ще намери спасението, ако
има вяра

Дълга кожена тръба лежеше върху изящен златен пиедестал, поставен в краката на ангел с разперени крила. Бен внимателно измъкна древния документ и го разстла на пода. Макар че несъмнено датираше някъде от ранното средновековие, документът беше забележително добре съхранен. Текстът беше на неразбираем за Бен латински, а между фразите бяха изрисувани странни символи, наподобяващи египетски йероглифи.

Клепачите му примигнаха, съзнанието му бавно се проясни. Нима това бе легендарният ръкопис, търсен от толкова много хора? Едва сега му стана ясно, че документите, които Райнфелд бе откраднал

от Клеман, са били просто собствените записи на Фулканели. Следите, които са го отвели до оригиналния ръкопис и които щяха да помогнат на следващите изследователи. А Бен просто си беше въобразявал, че разполага с него.

Бавно започна да осъзнава страшната сила на древния документ, определил съдбата на милиони хора. В продължение на столетия заради него се бяха пролели реки от кръв на хора, които са се опитвали да го опазят, или на хора, които са искали да го притежават. Той притежаваше силата да поражда зло. Но дали съдържаше в себе си и обратната сила — да върши добро?

От кожената тръба беше изпаднал и прегънат на две лист хартия. Бен го взе и го разтвори. Беше писмо, написано с познат почерк.

До Търсача

Скъпи приятелю,

Приеми моите поздравления, ако четеш тези редове.

В ръцете ти е тайната, убягвала на велики и мъдри мъже от зората на цивилизацията до наши дни.

За мен остава да ти отправя само едно предупреждение. Когато дългите и мъчителни търсения на Мъдреца най-после се увенчаят с успех, той не бива да се изкушава от суетата на света, а да си остане скромен и отаден на вярата. И никога да не забравя съдбата на онези, които са били изкушени от силата на злото.

Истинският алхимик трябва да ПАЗИ МЪЛЧАНИЕ както по отношение на своята наука, така и за добрините, които върши.

Фулканели

Бен вдигна глава и погледна към каменния съд до олтара. На крачка от него се намираше еликсирът на живота. Търсенето приключи. Нямаше повече време за губене. Той скочи и се огледа за подходящ съд, с който би могъл да занесе течността на малката Рут. Не намери, но си спомни за плоската бутилка в джоба си. Извади я и без никакво колебание изля уските на каменния под. После с разтуптяно

сърце я потопи в тъмната течност. *Вярвам ли в това?* — неволно се запита той. *Дали тази субстанция наистина лекува?*

Извади пълната бутилка от каменния съд. По стените ѝ се стичаха ситни капчици. Отстъпвайки пред неудържимото любопитство, той бавно го вдигна към устните си.

За малко не повърна от отвратителния вкус. Започна да кашля и плюе, бършайки устните си с длан. Вдигна свещта над каменния съд и изсипа обратно по-голямата част от течността. Едва сега забеляза зеленикавата утайка на дъното.

Падна на колене, главата му клюмна. Край, всичко свърши. Пълен провал.

Ушните му тъпанчета реагираха болезнено на внезапната експлозия, екнала в затвореното пространство на храма. Единият от белите лъвове пред олтара се разцепи на две, каменния съд се наведе на една страна. Зеленикавата течност плисна върху плочите.

Бен рязко се изправи и поsegна към пистолета си, после изведнъж се закова на място. Насреща от сенките бавно се приближаваше дулото на тежък автоматичен колт.

— Изненадан ли си, англичанино? — попита с дрезгав шепот Франко Боца, осветен от трепкащата светлина на свещите. Калното му окървавено лице изльчваше студена ярост. — Хвърли оръжието!

Широките му гърди бяха скрити под бронежилетка, но въпреки това го боляха адски от удара на трите 9-милиметрови куршума. Полетът му от скалата беше прекъснат от дънера на дърво, чиито клони почти го одраха жив. Кръв течеше от десетките рани по тялото му, а дясната му буза беше разцепена от устата до ухото. Но той почти не бе усетил болка, докато се катереше обратно по стръмния сипей в разразилата се буря. Съзнанието му беше фокусирано върху една-единствена мисъл: да се добере до Бен Хоуп и да му види сметката така, както не бе постъпвал и с най-изтезаваните от него жертви.

И този миг най-после настъпи.

Бен втренчено го погледна, после пръстите му разкопчаха кобура. Браунингът изхлопа на плочите и той го подрътна към врага си, без да сваля очи от лицето му.

— Беретата също — изхриптя Боца. — Онази, която взе от мен.

Не е забравил, въздъхна Бен, измъкна малкия пистолет от колана си и го хвърли в краката му.

Тънките устни на Боца се изкривиха в жестока усмивка.

— Така вече е по-добре — прошепна той. — Най-после сме сами, лице в лице.

— Много ми е приятно.

— Бъди сигурен, че удоволствието ще бъде изцяло мое — изграчи Боца. — А когато приключи с теб, ще отида да се позабавлявам с малката ти приятелка Райдър!

— Късно е — поклати глава Бен. — Никога няма да я намериш.

— Така ли мислиш? — насмешливо го изгледа гигантът и ръката му потъна в страничния джоб на панталона. Между пръстите му се появи малкото червено тефтерче на Робърта. — След милата ни среща възnamерявам да отида на почивка в Съединените щати.

Лицето на Бен победя, прилоша му от ужас. Беше я предупредил да унищожи проклетото тефтерче! Вероятно бе останало в чантата й, когато Боца я беше отвлякъл.

— Тя ще умре последна — продължи Боца, наслаждавайки се на всяка дума. — Първо ще нарежа на парчета всичките й роднини и ще я оставя да гледа. После, преди да я убия, ще й поднеса малък подарък — главата ти. А най-накрая ще й обърна специално внимание. — В усмивката му се появи нещо садистично, а устните му саркастично прошепнаха: — Всемогъщият Господ Бог ще я съди!

Дулото на револвера се насочи към лявото коляно на Бен и пръстът му се стегна около спусъка. Възnamеряваше да пръсне първо едната капачка, после и другата. А когато жертвата безпомощно започнеше да се гърчи на пода, в действие щеше да влезе и любимият му нож.

Преди години Бен беше преминал интензивен курс по обезоръжаване от близко разстояние. Всичко бе въпрос на дистанция, но в повечето случаи това бе една отчаяна маневра. До нея се прибягваше само в краен случай, когато противникът бе достатъчно близо. Ако бе само на крачка извън зоната на действие, мисията ставаше невъзможна. Просто защото пръстът натиска спусъка за стотна от секундата.

Докато Боца говореше, Бен преценяваше разстоянието помежду им. За съжаление то беше на границата между риска и самоубийството. Даваше си сметка, че има леко предимство по отношение на рефлексите — половин секунда в най-добрия случай. Въпреки това

атаката си оставаше единственият му шанс, макар и минимален. Беше лудост, но имаше само един живот и беше длъжен да се бори за него.

Решението му отне една десета от секундата. Изстрелът екна миг, преди да полети срещу врага си.

Грубото лице на Боца замръзна от изненада, устата му изпусна едно безгласно „О“ и револверът изтрака на плочите. Ръцете му инстинктивно се вдигнаха към кръвта, бликала от зейналата в гърлото му дупка.

Неясната фигура в дъното на храма вдигна пистолета и отново натисна спусъка. Вторият изстрел отнесе темето на Боца сред фонтан от кръв и мозък. Тялото му за миг остана на крака, потъмнелите му очи търсеха очите на Бен. После рухна на пода, потръпна в няколко спазми и издъхна.

Бен гледаше с невярващ поглед неясната, сякаш призрачна фигура, която бавно заобикаляше колоните. Беше жена, но лицето ѝ оставаше в сянка.

— Робърта?! — смаяно прошепна той.

След още една крачка му стана ясно, че това не е Робърта. Старият маузер в ръката на непознатата все още беше насочен към трупа на Боца, от дългото му дуло се извиваше тънка струйка дим. Но предпазните мерки бяха излишни, защото този път Франко Боца нямаше как да възкръсне.

Златистата светлина на свещите най-после попадна върху лицето на приближаващата се жена. Бен трепна и неволно понечи да разтърка очи. Пред него се появи Антония, но вече не беше сляпа. Тъмните очила ги нямаше и тя го гледаше право в очите. Щълчетата на устните ѝ бяха разтеглени в загадъчна усмивка.

— Коя сте вие? — объркано прошепна Бен.

Жената не отговори. Той сведе поглед и видя, че маузерът беше насочен право в сърцето му.

62

— На колене, ръцете на тила! — заповяда Антония. Студеният поглед и нетрепкащото дуло на пистолета показваха, че не се шегува, и той се подчини. В следващия миг беше ослепен от лъча на силно фенерче.

— Каза, че те интересуват стари къщи, но явно имаш и други интереси — хладно добави жената.

— Не съм дошъл да ви ограбя — отвърна той и примигна срещу ярката светлина.

— Така ли? Влизаш в къщата ми, носиш пистолет, промъкваш се в частния ми параклис и твърдиш, че не си дошъл да ме ограбиш? — Фенерчето помръдна към трупа на Боца. — А този кой е? Приятел ли ти е?

— Прилича ли на мой приятел?

— Крадците често се карат — сви рамене тя и посочи раницата, която лежеше до олтара. — Какво има вътре? Изсипи съдържанието ѝ на пода! Бавно, за да виждам ръцете ти!

Бен внимателно обърна раницата. Светлият лъч се насочи към разпиляното ѝ съдържание и спря на тетрадката на Райнфелд и дневника на Фулканели. — Хвърли тези неща насам!

Той се подчини. Жената пъхна фенерчето под мишница и започна да ги прелиства, без да го изпуска от мушка. Кимна няколко пъти, сякаш отговаряше на някакви свои вътрешни мисли, свали оръжието и остави тетрадките на пода.

— Съжалявам, но трябваше да бъда сигурна.

— Коя сте вие? — повтори той.

— Казвам се Антония Бранзанти и съм внучка на Фулканели — отвърна тя и вдигна ръка да предотврати следващия му въпрос: — Покъсно ще поговорим. Сега трябва да се освободим от боклука.

После посочи пода, където кръвта на Боца се смесваше със застоялата зеленикова вода от разбития олтар.

Обърна се, мина покрай колоните и спря пред заоблен къс скала, наподобяващ крайпътен камък.

— Оттук се излиза направо на планинския склон. Отмести го.

Бен с пъшкане избута камъка в специално издълбаната ниша. Той тежко се претърколи, студеният планински въздух бързо изпълни храма. Зад него се появи проход, който беше дълъг не повече от пет метра. В дъното му се виждаше част от нощното небе. Бурята беше отминала, каменистата местност беше осветена от яркия диск на луната. В краката им зееше дълбока пропаст.

— Никой няма да го намери там — каза Антония и посочи с пръст към пропастта. Бен се върна, хвана под мишниците тежкото тяло на Боца и го повлече към дупката. След него се проточи кървава следа. Пусна го в началото на прохода и го претърколи с крак към ръба. Очите му проследиха дългото падане. Осветен от студените лунни лъчи, Боца полетя надолу, смали се и изчезна в бездънната пропаст.

Бен се обърна и унило последва Антония Бранзанти към вътрешността на къщата. В крайна сметка еликсирът на живота се бе оказал илюзия, обикновена легенда. И той щеше да се върне при Феърфакс с празни ръце, да го погледне в очите и да му каже, че детето ще умре.

Антония затвори подвижната преграда в дъното на камината и го поведе към кухнята. Той изми кръвта от лицето и тялото си, оставил кърпата и мрачно промърмори:

— А сега ще си вървя.

— Нищо ли няма да ме попиташ?

— Какъв е смисълът? — сви рамене той. — Всичко свърши.

— Ти си търсачът, за когото ме предупреди дядо. Ти откри пътя към съкровището.

— Не съм тук заради златото — въздъхна Бен и очите му овлажняха. — Надявах се да открия друго нещо.

— Златото не е единственото съкровище — отвърна с лека усмивка Антония, наклони глава и пристъпи към бюфета. По рафтовете му бяха наредени бутилки зехтин и оцет, буркани с изсушени билки и подправки. Тя ги размести и измъкна иззад тях малка пръстена делва. Внимателно я постави на масата и вдигна капачето. Вътре имаше стъклено шишенце с прозрачна течност, която проблесна на светлината.

— Това ли търсиш? — погледна го тя.

Той нетърпеливо протегна ръце.

— Да не би...

— Внимателно! — предупреди го Антония. — Това е единственото количество, оставено от дядо.

Бен безсилно се отпусна на близкия стол. Беше толкова изтощен, че нямаше сили да усети огромното облекчение. Антония се настани срещу него, положи ръце на масата и втренчено го погледна.

— Надявам се, че ще останеш още малко, за да чуеш моята история — промълви тя.

Разговаряха дълго. Бен ѝ разказа за своята мисия и за премеждията, които го бяха довели до Дома на Гарвана. След това мълчаливо изслуша останалата част от историята, свързана с дневника на Фулканели.

— След предателството на Дакен събитията се развили бързо. Нацистите нахлули в дома на Фулканели и преобърнали лабораторията му с главата надолу, за да открият тайната. Изненадани от появата на баба ми, те я разстреляли... — Антония замълча и с въздишка добави:

— След тези събития дядо напуснал Париж и дошъл тук заедно с майка ми.

— Какво е станало с Дакен?

— Момчето направило куп поразии — мрачно поклати глава домакинята. — Може би е вярвал в правотата си, но в един момент разбрал на какви хора е поверил тайните на дядо и изпаднал в дълбока депресия. Свършил като Юда, с примка на шията.

— Каква е връзката между Фулканели и архитекта? — попита Бен. — Домът на Гарвана?

— Корбю и дядо ми са били близки приятели — отвърна Антония. — И двамата са преки наследници на катарите. Когато Фулканели открил тайнния храм и катарските съкровища, той споделил тайната с Корбю. Къщата е построена година по-късно, за да пази храма и несметното богатство в него. Кой би допуснал, че една модерна вила може да крие входа към свещения храм?

— Фулканели е живял тук с теб и майка ти, така ли?

— Майка ми заминала да учи в Швейцария. Дядо живял тук до хиляда деветстотин и трийсета година, когато мама се върнала с новия си съпруг. По това време Фулканели вече бил спокоен, че враговете са изгубили следите му. Той поверил охраната на съкровището на мама и изчезнал. — На лицето ѝ се появи тъжна усмивка. — По тази причина аз никога и не го видях. Той притежавал неспокоен иечно търсещ дух. Вярвал, че винаги има какво още да научи. Според мен е заминал за Египет, където е люлката на алхимията.

— Но по онова време трябва да е бил доста възрастен — отбеляза Бен.

— Бил е осемдесет и пет-шест годишен, но не изглеждал на повече от шейсет. Портретът, който вероятно си видял, е рисуван малко преди да изчезне. Аз съм родена по-късно, в края на хиляда деветстотин и четирийсета година.

Бен смясно вдигна вежди. Жената срещу него изглеждаше много по-млада от шейсет и пет.

Антония забеляза реакцията му и устните ѝ се разтеглиха в загадъчна усмивка.

— Когато пораснах, мама се премести да живее в Ница, а на мен беше поверена охраната на къщата. Тя вече наближава стоте, но все още се чувства добре... — Замълча за миг и добави: — Но от дядо нямахме никакви новини. Според мен той избягваше да контактува с нас, защото се страхуваше, че враговете му ще го открият.

— Това означава, че нямаш представа кога е починал, така ли?

— Защо мислиш, че е починал? — усмихна се тя. — Може би още е жив и здрав, някъде...

— Вярваш, че е удължил живота си благодарение на тайнствения еликсир?

— Съвременната наука няма отговори на всички въпроси, Бен. Тя все още обяснява една съвсем малка част от вселената. — Очите на Антония настоятелно се впиха в неговите. — Ти се изложи на многобройни опасности, за да се сдобиеш с еликсира. Нима не вярваш в неговата сила?

— Не знам — колебливо отвърна Бен. — Искам да вярвам може би защото се нуждая от това. — Извади от раницата си дневника на Фулканели, тетрадката на Райнфелд и копието на разпятието кинжал и

ги положи върху масата. — Тези неща са твои, мястото им е тук... — Замълча за момент, после с въздишка попита: — А сега какво?

— В смисъл? — сбърчи вежди Антония.

— Ще мога ли да взема еликсира? Дали пазачът ще позволи на търсача да отнесе шишенцето? Или следващият патрон на маузера е предначен за мен?

В очите ѝ проблеснаха весели искри и тя изведнъж заприлича на портрета на дядо си. Ръката ѝ легна върху тежкото оръжие на масата.

— Това е пистолетът на дядо. Оставил го на майка ми, за да се защитава, ако враговете се доберат дотук. Но той не представлява заплаха за теб, Бен. Дядо ми винаги е вярвал, че някой ден ще се намери човек, който ще дешифрира кодовете и ще открие тайната. Човек с чисто сърце, който ще я запази от нечисти помисли.

— Ако аз съм този човек, значи рискуващ много — отвърна Бен.

— Как можеш да бъдеш сигурна, че сърцето ми е чисто?

— Ти мислиш единствено за онова дете — погледна го нежно Антония. — Виждам го по очите ти.

Rим

Процесията от полицейски автомобили без отличителни знаци бавно си проби път сред пищната зеленина на градината и спря на площадката пред входа с белите колони.

Изправен до прозореца на кабинета си, архиепископ Масимилиано Узберти гледаше как полицайт с мрачни и решителни лица слизат от колите, отстраняват прислугата и тръгват нагоре по стълбите. Очакваше ги.

„Gladius Domini“ понесе тежък удар в резултат от усилията на един-единствен човек, Бен Хоуп. Въпреки силната си омраза към него Узберти изпитваше и нещо като възхищение. Никога не беше допускал, че ще бъде надхитрен по толкова категоричен начин. *Впечатляващо*, въздъхна той.

Атаката беше бърза и решителна. Тя започна с ареста на Саул, главният му агент във Франция, и с бедствието в Монпелие. Последва координирана операция на Интерпол, благодарение на която бяха задържани много от неговите хора, пръснати в различни европейски страни. Повечето от тях бяха подложени на интензивни разпити и

някои се бяха огънали. Резултатите приличаха на падащите плочки на гигантско домино и водеха все по-нагоре и по-нагоре. Към него.

Откъм стълбите долетяха гласове. Всеки миг полицията щеше да нахлуе в кабинета му.

Тези глупаци си въобразяват, че са ме пипнали, презрително си помисли той. Защото нямат представа с кого си имат работа. Човек с връзките и влиянието на Масимилиано Узберти не се предава толкова лесно. Той със сигурност щеше да намери начин да се измъкне от тази каша, да се завърне по-силен от всяка и да си отмъсти.

Вратата рязко се отвори. Узберти спокойно се обърна да посрещне неканените гости.

63

Бен позвъни на Феърфакс и докладва, че мисията е изпълнена и той е готов да се прибере у дома. След няколко часа специално изпратеният самолет щеше да го вземе от частно летище в околностите на Монпелие.

Отец Паскалолови скърцането на вратата и вдигна глава от лозата, която подрязваше. Бен Хоуп крачеше към него широко усмихнат.

— Бенедикт! — радостно възклика Паскал и тръгна срещу него с разтворени обятия. — Бях сигурен, че ще се върнеш!

— За съжаление не разполагам с много време, отче. Отбих се да ви благодаря още веднъж за оказаната помощ.

— А Робърта? — тревожно го погледна Паскал. — Тя...

— Тя си е у дома, в Щатите.

— Слава бого — с облекчение въздъхна свещеникът. — Значи работата ти тук приключи?

— Да, отче. Следобед се прибирам у дома.

— Дойде време да се сбогуваме, а? Довиждане, приятелю. Господ да те пази. Признавам, че много ще ми липсваш... — Свещеникът замълча за миг, после изведенъж се плесна по челото. — О, щях да забравя! Има едно съобщение за теб!

Бен благодари на сестрата и внимателно затвори вратата след себе си. Благодарение на спешния разговор с Люк Симон полицията вече беше вдигнала охраната на болничната стая.

Ана седеше в леглото и четеше книга. През прозореца зад гърба ѝ нахлуваха весели слънчеви лъчи. Въздухът бе насытен с уханието на червените, жълти и бели рози във вазите около нея. Тя вдигна глава и се усмихна. Върху дясната ѝ буза имаше дебела марля, прикрепена с лепенки.

— Радвам се да те видя — промълви той, надявайки се да прикрие нервната нотка в гласа си.

— Много ти благодаря за цветята — отвърна тя. — Събудих се и гледам — цялата стая потънала в рози!

— Това е най-малкото, което мога да направя — въздъхна той и с притеснение се взря в дълбоките драскотини около окото и челото ѝ.
— Адски съжалявам, Ана! Не съм и помислял, че ще се случи така. А и приятелят ти...

Тя го докосна по ръката, главата му съкрушен ключна.

— Вината не е твоя, Бен.

— Мъжът, който ти причини тези страдания, вече не е между живите — каза той, помълча малко и с въздишка добави: — Ако това е никаква утеша за теб.

Тя не отговори.

— Какви са плановете ти, Ана?

— Май Франция ми омръзна — отвърна с лека въздишка тя. — Мисля, че ще се прибера у дома, във Флоренция. Може би ще успея да се върна на предишната работа в университета. — На лицето ѝ се появи тъжна усмивка. — Пък кой знае? Някой ден може би ще успея да довърша и книгата си.

— Дано — кимна той, погледна часовника си и се изправи. — Трябва да тръгвам. Самолетът ме чака.

— У дома ли се връщаш? Откри ли онова, което търсеше?

— Не знам какво съм открил.

— Карта е, нали? — сграбчи ръката му тя. — Чертеж! Хрумна ми, докато лежах тук! Как не се досетих по-рано?

Той седна на ръба на леглото и стисна ръката ѝ.

— Наистина е карта. Но те съветвам да забравиш всичко, защото то привлича лошите хора.

— Забелязах — усмихна се Ана.

Помълча известно време в изпълнената с ухание стая, после тя вдигна глава и го погледна изпитателно.

— Ходиш ли в Италия, Бен?

— От време на време.

Усетил натиска на ръката ѝ, той бавно се наведе и усети как горещите ѝ устни докосват ухото му.

— Ако някога се озовеш във Флоренция, непременно ми се обади.

64

Три часа по-късно Бен седеше в луксозния ягуар и за втори път пътуваше към дома на Феърфакс. Не след дълго гумите на лимузината зашумоляха по опадалите листа на спокойния път между редиците бук и чинари, насочвайки се към широкия портал на имението. Небето вече потъмняваше. Отстрани се появиха малките тухлени къщички, които Бен помнеше от първото си посещение. Малко по-нагоре по частната алея колата изведнъж започна да се тресе, поднасяйки надясно. Шофьорът сподавено изруга, натисна спирачката и слезе да види за какво става въпрос. После главата му се появи в рамката на вратата.

— Съжалявам, сър, но спукахме гума.

Бен излезе от колата и пристъпи към вдигнатия капак на багажника.

— Нещо да помогна?

— Не, сър, благодаря. Ще ми отнеме само няколко минути.

Човекът се наведе и започна да развива гайките на предното колело. Вратата на къщичката в съседство се отвори и към тях се насочи усмихнат възрастен мъж с шапка на главата.

— Пирон трябва да е — подхвърли той, извади димящата лула от устата си и се обедна към Бен. — Защо не влезете, докато Джим сменя гумата? Вечер тук става доста студено.

— Благодаря, но предпочитам да изпуша една цигара и да погледам конете.

Старецът закрачи редом с него.

— Обичате ли конете, сър? — попита той, после протегна ръка.

— Аз съм Хърби Грийнуд, грижа се за конете на мистър Феърфакс.

— Приятно ми е, Хърби — кимна Бен, облегна се на дъсчената ограда и запали цигара. Към тях по изровената повърхност на поляната се понесоха два коня — единият дорест, другият червеникав. Направиха широк кръг, забавиха ход и спряха пред стареца, пръхтейки с ноздри. Хърби ги потупа по шийте и посочи червеникавия жребец.

— Тоя виждате ли го? Черният принц, трикратен победител в дербито. Но вече е пенсиониран, също като мен. Нали така, момче?

Конят изпръхтя и го побутна с муцуна по рамото.

— Красавец — рече Бен, оглеждайки с одобрение потрепващите мускули на животното. Черният принц се приближи до него и докосна протегнатата му длан с кадифените си ноздри.

— Двайсет и седем годишен е, но още припка като младо жребче — гордо се усмихна Хърби. — Помня го като се роди. Всички мислеха, че няма да оцелее, но момчето се справи, и то доста добре!

В следващия манеж доволно преживяше сиво пони. Бен си спомни за снимката на малката Рут, която му беше показал Феърфакс.

— Дали пак ще може да язди? — помисли полугласно той.

Няколко минути по-късно ягуарът спря на чакъла пред входа на къщата.

— Мистър Феърфакс ще ви приеме в библиотеката след половин час, сър — пристъпи към него мъж с официален костюм. — Моля, последвайте ме.

Прекосиха просторното преддверие, стъпките им звучно отекваха по мраморния под. Личният асистент на Феърфакс го поведе нагоре по извитото стълбище. Половин час по-късно, след като се освежи в една от стаите на западното крило, Бен беше отведен в просторната библиотека с мраморни колони.

Феърфакс тръгна насреща му с протегната ръка.

— Това е прекрасен миг за мен, мистър Хоуп.

— Как е Рут?

— Идвate в най-подходящото време — отвърна Феърфакс. — От последния ни разговор насам състоянието й непрекъснато се влошава. Носите ли го?

— Ръкописът на Фулканели не ви върши работа, мистър Феърфакс — поклати глава Бен.

Лицето на възрастния мъж започна да почервенява.

— Какво?!

— Вместо него ви донесох това — усмихна се Бен и измъкна плоската метална бутилка от вътрешния джоб на сакото си. Забелязал недоумението в очите на Феърфакс, той побърза да добави: — Налях го вчера за по-сигурно.

Лицето на Феърфакс се проясни.

— Еликсирът?! — възбудено прошепна той.

— Приготвен лично от Фулканели — кимна Бен. — Предполагам, че точно това ви трябва.

Феърфакс грабна бутилката и я притисна до гърдите си с плеснали очи.

— Не знам как ще ви се отблагодаря! — развълнувано промълви той. — Още сега ще го занеса на Рут. В момента при нея е дъщеря ми Каролайн, която се грижи за нея денонощно. — Замълча за миг, очите му потъмняха от неизказана тревога. — Надявам се, ще ми окажете честта да вечеряте с мен, мистър Хоуп.

— Разбирам, че никак не ви е било лесно — промълви Феърфакс.

Двамата седяха на дългата орехова маса в просторната трапезария. В камината зад гърба на домакина гореше огън, а до нея блестяха доспехите на рицар с високо вдигнат над главата меч.

— Знаех, че задачата ще бъде трудна — продължи възрастният мъж. — Но вие се справихте блестящо, далеч над очакванията ми. Пия за вас, мистър Хоуп — тържествено добави той и вдигна чашата си. — Едва ли имате представа какво направихте за мен!

— За Рут — поправи го Бен.

— Да, за Рут.

Бен оставил чашата си и внимателно го погледна.

— Така и не ми казахте откъде научихте за Фулканели и неговата дейност — подхвърли той.

— Дълго търся този еликсир — отвърна с въздишка Феърфакс.

— Години наред се интересувам от езотерика и трябва да ви кажа, че знам много за нея. Изчел съм всички книги по темата, проучил съм всички възможни хипотези. Но това не доведе до нищо. Почти се бях отказал, когато попаднах на стар антиквар в Прага. От него за пръв път чух името Фулканели. И разбрах, че той е един от малцината майстори алхимици, успели да разбулят тайната на еликсира на живота.

Бен мълчаливо отпи гълтка вино.

— В началото бях убеден, че няма да е трудно да проникна в тайната му — продължи Феърфакс. — Но се оказа обратното. Хората, които наех да свършат тази работа, или изчезваха с парите ми, или умираха. Постепенно разбрах, че срещу мен работят могъщи сили,

твърдо решени да попречат на издирването. Обикновените частни детективи не ми вършеха работа. Трябаше ми някой с изключителни качества. Преди да попадна на вас, мистър Хоуп, аз много дълго търсех такъв човек...

— Ласкаете ме — усмихна се Бен.

Прислужниците отнесоха ордьоврите, на масата се появиха старинни сребърни чинии. Капакът върху основното ястие бе отместван и под него проблесна сочен ростбиф. Икономът го наряза на тънки ивици с дълъг сребърен нож, а друг прислужник доля чашите с вино.

— Не бъди скромен, Бенедикт — каза Феърфакс, прегълтна залька крехко телешко и вдигна глава. — Мога ли да те наричам така? Към всичко казано досега ще добавя, че си направих труда да проучава живота ти до най-дребните подробности. Колкото повече научавах за теб, толкова повече се убеждавах, че съм попаднал на подходящия човек. Имам предвид дейността ти в Близкия изток и участието ти в специалните отряди за борба с тероризма в Афганистан. От цялата тази информация разбрах, че имаш репутацията на хладнокръвен човек, който не се спира пред нищо при изпълнението на поставените задачи. Като такъв се проявяваш и в новата си роля — да издирваш изгубени и отвлечени деца. Впечатлих се от желанието ти да наказваш престъпниците, които причиняват зло на невинни хора. Разбрах и още нещо — ти си чужд на корупцията и не си алчен за пари. Бях убеден, че няма да ме ограбиш и няма да се спреш пред трудностите, свързани със специфичната мисия. Същевременно знаех, че нищо не мота да направя, ако беше отказал.

— Знаеш защо приех — въздъхна Бен. — Единствено заради живота на Рут, любимата ти внучка. Но трябаше да ме запознаеш и с рисковете. Би ми спестило доста неприятности.

— Вярвах в твоите възможности — усмихна се Феърфакс. — Страхувах се обаче, че ще отхвърлиш офертата ми, ако научиш цялата истина. Най-важното за мен беше да я приемеш.

— Цялата истина? За какво намекваш, Феърфакс?

— Ще ти обясня — кимна домакинът и се облегна. — Човек с моето положение бързо научава, че хората могат да бъдат... как да кажа... манипулируеми. Всеки си има своята слабост, Бенедикт. В миналото на всеки от нас има някаква тайна, скелет в гардероба... Узнаем ли тази тайна, ние можем да я използваме. Човекът със срамно

миналото или скрит порок лесно може да бъде подчинен, а още по-лесно онзи, който е извършил престъпление. Но не и ти, Бенедикт. Ти си различен... — Феърфакс доля вино в чашата си и продължи: — Аз не успях да открия в миналото ти нищо, което би ми помогнало да те накарам да приемеш офертата ми, в случай че отначало я отхвърлиш. И тази ситуация никак не ми беше по вкуса. — На устните му се появи хладна усмивка. — Но после моите агенти откриха любопитна подробност от живота ти и аз моментално оцених нейната важност.

— Продължавай.

— Ти си изключително целеустремена личност, Бенедикт, а аз разбрах защо. Разбрах какво те мотивира в работата. Същото, което те е превърнало в алкохолик. Ти си пропит от чувството за вина. Демоните ѝ са се впили в душата ти. И тогава разбрах, че няма да ми откажеш, ако си мислиш, че спасяваш Рут. Защото Рут е много близка до сърцето ти, нали?

— Ако си мисля, че спасявам Рут? — сбърчи вежди Бен.

Феърфакс опразни чашата си и отново я напълни. Лицето му придоби развеселено изражение.

— Името има силен религиозен смисъл, Бенедикт — замислено рече той. — А доколкото съм осведомен, всички членове на семейството ти са били вярващи християни.

Бен не отговори.

— Когато родителите кръщават двете си деца Бенедикт и Рут, това сочи библейски ориентиран избор, нали? Рут Хоуп... Име, насищено с тъжна ирония. Защото за нея надежда не е имало, нали, Бенедикт?

— Как разбра за сестра ми? — вдигна вежди Бен. — В професионалното ми досие не се споменава за нея.

— Млади приятелю, когато имаш пари, можеш да узнаеш каквото пожелаеш. А аз бях любопитен да разбера защо си избрали именно тази дейност. Не детектив, не търсач на информация или откраднато богатство, а търсач на изчезнали хора — най-вече деца. Беше ясно, че искаш да прогониш чувството за вина заради изчезналата си сестра. Така и не успяваш да забравиш факта, че твоята небрежност е причинила смъртта ѝ. Или страдания, по-лоши дори от смъртта. Търговците на роби са известни със своята жестокост. Мъчения, изнасилвания, само бог знае какво са й причинили.

— Доста си поработил, Феърфакс — мрачно го изгледа Бен.

— Аз винаги работя — усмихна се възрастният мъж. — По тази причина бях наясно, че няма как да откажеш да спасиш бедното болно дете, което носи името на изгубената ти сестра. И се оказах прав. Именно тъжната история на моята внучка те накара да ми помогнеш.

— Интересно се изразяваш, Феърфакс. Какво означава *история*?

— Разбирай го както искаш — разсмя се домакинът. — Измислила или — ако трябва да бъда откровен — по-скоро измама. Няма никаква Рут, няма никакво умиращо момиченце. И за съжаление никакво изкупление за теб, Бенедикт.

Феърфакс стана, пристъпи към близкия шкаф и вдигна капака на малко ковчеже. В ръцете му проблесна златна обредна чаша.

— Никакво умиращо момиченце — повтори той и очите му замечтано се плъзнаха по изящната златна повърхност на високата чаша. — Само старец, който има една изпепеляваща страст. Нямаш представа какво означава приближаването на края за човек като мен, Бенедикт. Постигнал съм толкова много, притежавам огромно богатство и неограничена власт. Не мога да приема мисълта, че империята ми ще премине в ръцете на незначителни хора, които несъмнено ще я разпилеят и унищожат. Бих умрял като най-гневния и нещастен човек на света... — Вдигна чашата, сякаш за да произнесе тост. — Но сега благодарение на теб моите тревоги са вече минало. Аз ще бъда най-богатият и могъщ човек в историята. Ще разполагам с достатъчно време, за да реализирам мечтите си.

Братата се отвори и в залата се появи Александър Вилърс. Феърфакс му хвърли многозначителен поглед и кимна. Устните на личния му асистент му се разтеглиха усмивка, а в ръката му мътно проблесна късото дуло на таурус 357 магнум, което той насочи към Бен.

Феърфакс се разсмя и поднесе чашата към устните си.

— Бих искал да пия за твоето здраве, Бенедикт — каза той. — Но се страхувам, че земният ти път свърши. Застреляй го, Вилърс!

65

Вилърс насочи магнума в главата на Бен, а Феърфакс затвори очи и с наслада отпи от златната чаша.

— Преди да ме убиеш, трябва да чуеш нещо — каза Бен. — Това, което току-що изпи, не е еликсирът на живота, а чешмяна вода от банята ти.

Феърфакс свали чашата, по брадичката му се плъзнаха ситни капчици. Блаженото изражение бързо изчезна от лицето му.

— Какво каза? — бавно попита той.

— Много добре ме чу — отвърна Бен. — Признавам, че успя да ме заблудиш. Аз наистина се хванах на лъжите ти. Добра работа, Феърфакс. Почти успя. Ако не беше спуканата гума на колата, благодарение на която се запознах със стария ти коняр, истинският еликсир наистина щеше да бъде в ръцете ти.

— Какво означава това? — попита задавено Феърфакс.

— Хърби Грийнуд работи в имението ти от трийсет и пет години, но не е чувал за никаква Рут — поясни с равен глас Бен. — Ти нямаш деца, Феърфакс, следователно нямаш и внуци. Жена ти е починала бездетна. В това имеение никога не е живяло малко момиченце.

— Къде е истинският еликсир? — изкрештя Феърфакс и запрати златната чаша на пода.

Бен извади от джоба си шишенцето, което му беше дала Антония Бранзанти.

— Ето го.

После, преди някой да успее да реагира, го запрати в огъня. Шишенцето се разби на хиляди късчета в желязната скара, пламъците за миг проблеснаха от спирта и отново придобиха нормалния си оранжев цвят.

— Сега какво ще кажеш, Феърфакс? — попита той и впи поглед в лицето му.

Феърфакс се извърна с пребледняло лице към Вилърс и гневно заповяда:

— Заключи го някъде! — Завъртя се на пети и добави: — Ще проговориш, Хоуп! Бога ми, ще проговориш!

Вильрс видимо се колебаеше.

— Вильрс! — прогърмя Феърфакс и лицето му бавно започна да се налива с кръв. — Чу ли какво ти казах?

Мъжът бавно вдигна револвера и го насочи в гърдите на господаря си.

— Ти какво, полуудя ли?! — стреснато извика Феърфакс и отстъпи крачка назад.

— Не е полуудял, Феърфакс — обади се Бен. — Той е агент на „Gladuis Domini“. Нали така, Вильрс? Ти си къртицата. Ти си този, който докладваше на Узберти за всяка моя стъпка.

Феърфакс отстъпи още няколко крачки и спря близо до пламтящия огън. Очите му гледаха умолително, а крачолите на панталоните му потъмняха от стичащата се по тях урина.

— Ще ти платя колкото пожелаеш! — изскимтя той. — Ще ти дам всичко! Не стреляй, Вильрс! Нека продължим да работим заедно!

— Вече не работя за теб, Феърфакс! — изръмжа Вильрс. — Работя за Бога!

Пръстът му натисна спусъка и писъкът на Феърфакс потъна в грохота на магнума. Върху бялата му риза разцъфна алено петно, което бързо се разширяваше. Той се вкопчи в завесата, която се откъсна от корниза.

Вильрс стреля още веднъж. Главата на Феърфакс отскочи назад, между очите му зейна кръгла дупка. Кръвта оплиска стената. Коленете му се подгънаха и той се свлече на пода, продължавайки да стиска завесата. Единият ѝ край покри тялото му, а другият попадна в огъня и пламна като факла.

Бен понечи да заобиколи масата, но Вильрс светковично се завъртя и насочи револвера в гърдите му.

— Не мърдай!

Без да обръща внимание на заповедта, Бен отмести стола и спокойно тръгна към него. Човекът насреща му беше нервен и дишаше тежко. Явно не беше убивал досега и не знаеше какво да прави. За него събитията се бяха развили прекалено бързо. Нямаше кой да му помогне, защото тайната организация, за която работеше, беше

напълно разбита. Но нервният човек е точно толкова опасен, колкото и самоувереният. Дори повече.

— Не се приближавай, ще стрелям! — изсъска той и здраво стисна оръжието.

— Хайде, стреляй — отвърна Бен, продължавайки да скъсява разстоянието помежду им. — Но после ще се наложи да бягаш, колкото ти държат краката. Шефът ти рано или късно ще излезе от затвора и ще те намери. Едва ли можеш да си представиш на какви изтезания ще бъдеш подложен заради изгубената плячка. Мисля, че ако застреляш мен, най-добре е да гръмнеш и себе си.

Огънят от пламналата завеса обхвана и килима. Панталоните на Феърфакс пламнаха, въздухът натежа от противната миризма на опърлена плът. Палави пламъчета лизнаха облегалката на канапето и алчно захапаха тапицерията.

Вильрс започна да отстъпва, ръката с револвера видимо трепереше.

— Има само един проблем — продължи Бен. Очите му блестяха, в душата му се надигаше бясна ярост. — Ти не можеш да ме заловиш жив. Ако не натиснеш спусъка веднага, аз ще те убия, и то с голи ръце! И в двата случая си мъртъв, Вильрс!

Пръстът на Вильрс се унизи около спусъка. По лицето му се стичаха вадички пот. Ударникът отскочи назад. Бен видя как барабанът се завъртя. Петлето всеки миг щеше да влезе в съприкосновение с гилзата, която на свой ред щеше да възпламени барутния заряд. Резултатът щеше да бъда само един: дупка в челото му.

Но дръзкото му поведение даде своите плодове. Вильрс се оказа в обсега на ръцете му, лишен от възможността да отстъпва назад. Светкавичен камшичен удар в китката го принуди да изкрещи от болка. Револверът излетя от ръцете му и падна в огъня. Бен нанесе втория удар още докато револверът летеше във въздуха. Получил тежък ритник в корема, Вильрс отлетя назад и се блъсна в рицаря до камината. Блестящите доспехи се разлетяха на всички страни, тежкият меч издрънча на пода. Вильрс успя да го сграбчи и замахна с всички сили.

Бен светкавично отскочи встрани, острието иззвистя във въздуха и с тръсък се заби в старинния шкаф до стената. Кристалните гарафи с

коняк и уиски се пръснаха на хиляди късчета. Съдържанието им се разля на пода и моментално пламна, превръщайки се в огнена локва.

Вильрс се понесе напред, размахвайки тежкия меч. Бен направи крачка назад и стъпи върху златната чаша, която Феърфакс беше захвърлил на пода. Изгуби равновесие и се строполи, главата му се удари в крака на массивната маса. Замаян от болката, той мръдна встрани и мечът се удари в масата. Около него се посипаха чинии и сребърни прибори. Очите му уловиха някакъв едва доловим блъсък, пръстите му се стрелнаха към него.

Пожарът набираше сила, стаята бързо се изпълваше с черен задушлив дим. Изпепеленото тяло на Феърфакс изчезна сред пламъците.

Вильрс изскочи от пламъците и бавно вдигна меча за решаващия удар. В очите му се четеше животински триумф. Бен се надигна на лакът и леко се извъртя. Ръката му описа къс полукръг и нещо проблесна във въздуха.

Вильрс се закова на място. Пръстите му се разтвориха и мечът издръпна на пода. Тялото му се олюя и рухна в пламъците с нож в челото. Изящно инкрустираната дръжка от слонова кост се бялна за миг и изчезна. Дългият нож за рязане на месо се оказа отлично оръжие.

Бен с мъка се изправи. Пожарът вече бушуваше с пълна сила, кожата му нетърпимо пареше. Той грабна един стол и с всичка сила го запрати в близкия прозорец. Високото почти два метра стъкло се пръсна с оглушителен тръсък. Нахлулият в помещението въздух превърна огъня в истинска стихия. Зърнал за миг малка пролука в пламъците, Бен без колебание се втурна към нея. Тялото му прелетя през прозореца, парче от счупеното стъкло сряза ръката му.

Ослепен от дима и притиснал с длан раната си, Бен се надигна и с олюяване се отдалечи от къщата. Спра едва когато прекоси отлично подстриганата морава и опря гръб на някакво дърво. От очите му бликаха сълзи, гърлото му се раздираше от суха кашлица.

От прозорците на къщата излитаха пламъци, висок стълб черен дим се издигаше високо нагоре, като някаква фантастична кула. Огънят бързо обхващаше огромната сграда. В далечината се чу вой на сирени. Бен отлепи гръб от дървото и изчезна в гората.

66

Отава, декември 2005 г.

Самолетът докосна пистата на малкото летище в Отава с пронизително скърцане на гумите. Няколко минути по-късно Бен с удоволствие вдъхна чистия студен въздух. Обвит от облак ситни снежинки, той побърза да отвори вратата на чакащото такси. Посрещна го нежната мелодия „Ще си бъда у дома за Коледа“ на Франк Синатра. От огледалцето за обратно виждане висяха миниатюрни сребристи гирлянди.

— Накъде, приятелю? — извърна глава шофьорът.
— Студентското градче на университета „Карлтън“.
— Прибиращ се за Коледа, а? — полюбопитства шофьорът, докато колата се включваща в движението по околовръстния път.
— Не, само минавам.

* * *

Аулата на университета се оказа пълна. Бен си намери място в горния край на стръмната амфитеатрална зала, близо до централния изход. Присъстващите около триста студенти бяха дошли, за да чуят лекция по биология на тема „Въздействието на слабите електромагнитни полета върху клетъчната респирация“, която щяха да изнесат доктор Д. Райт и доктор Р. Камински.

В очакване на началото слушателите тихо разговаряха. Пред повечето от тях лежаха разтворени бележници и тетрадки. В най-ниската част на аудиторията имаше малка катедра с микрофон, а зад нея се виждаше масичка с два стола и голям проекционен еcran на стената. Лекторите все още ги нямаше.

Интересът на Бен беше насочен не към темата, а към доктор Р. Камински.

Минута по-късно в залата се появиха и лекторите — мъж и жена, които се изправиха от двете страни на катедрата, посрещнати със сдържани аплодисменти. Те се представиха и лекцията започна.

Сега Робърта беше с изрусена коса, вързана на опашка. Изглеждаше сериозна и улегнала, точно както при първата им среща. Бен изпита задоволство от факта, че беше приела съвета му да промени името си. Беше се постарала да промени и външния си вид, което беше добър знак.

Студентите около него слушаха внимателно и си водеха бележки. Той се смъкна малко на мястото си, опитвайки се да бъде максимално незабележим. Не разбираше нищо от онова, което говореше Робърта, но се наслаждаваше на топлия тембър на гласа ѝ, подсилен от чувствителния микрофон. Едва сега си даде сметка колко силно бе копнял да я види и колко много щеше да му липсва.

Още преди да приеме дългото пътуване до Канада, той беше наясно, че ще я види за последен път. Възнамеряващо просто да се увери, че е добре, а после да се сбогува с нея. Мълчаливо и отдалеч. Преди да влезе в залата, той се отби на рецепцията и ѝ оставил малък пакет. В него беше червеното тефтерче с адресите и телефоните на близките ѝ хора, плюс кратка бележка, в която ѝ съобщаваше, че е напуснал Франция жив и здрав.

Очите му се преместиха върху другия лектор, доктор Дан Райт. От езика на тялото му и от начина, по който я гледаше и усмихнато кимаше на нейните думи, личеше, че този мъж я харесваше. Може би много я харесваше. Изглежда свестен човек, помисли си Бен. Точно такъв, какъвто заслужаваше Робърта: спокоен и уравновесен учен и колега, възпитан в уважение към семейните ценности. От него щеше да излезе отличен съпруг и баща.

Бен въздъхна. Беше изпълнил всичко, заради което пропътува половината свят. Не му оставаше нищо друго, освен да изчака подходящия момент, за да се измъкне навън. Достатъчни щяха да бъдат само една-две секунди, когато тя се обърне с лице към экрана.

Не беше лесно. През последните два дни си беше представлял този миг милион пъти. Но сега, когато тя беше пред очите му и топлият ѝ глас галеше слуха му, той не можеше да си представи, че ще излезе от залата и никога повече няма да я види.

Защо трябва да бъде така? — запита се той. Какво щеше да се случи, ако остане? Дали биха могли да опитат, дали не биха могли да живеят заедно? Нима всичко трябваше да свърши?

Да, така е най-добре. Ако наистина я обичаш и мислиш за нея, трябва да изчезнеш оттук!

— ... Биологическият ефект от електромагнитната вълна се вижда на диаграмата — продължаваше лекцията Робърта. Дари с кратка усмивка доктор Райт и насочи лазерната показалка към големия екран зад себе си.

Така се оказа с гръб към аудиторията. *Сега!* Взел своето решение, Бен пое си дълбоко въздух, излезе на централната пътека и бързо се насочи към изхода.

В следващия миг едно червенокосо момиче от последния ред вдигна ръка.

— Доктор Камински?

Робърта се завъртя, очите ѝ потърсиха вдигнатата ръка.

— Да?

— Бих искала да обясните по-подробно връзката между увеличените нива на ендорфина и променящите се клетъчни цикли на Т-лимфоцитите...

Бен отвори вратата на залата и изскочи навън. Студеният въздух го блъсна в лицето.

— Доктор Камински? — прозвуча зад него озадаченият глас на червенокосото момиче.

Но доктор Камински изобщо не чу въпроса. Очите ѝ бяха заковани в изхода.

— Аз... Извинете — окопити се миг по-късно тя, сложи ръка на микрофона и прошепна към смяния доктор Райт: — Моля те да продължиш, Дан!

После тя скочи от подиума и хукна нагоре по централната пътека. Аудиторията объркано зашумя, младежите протягаха врат и учудено гледаха как доктор Камински спринтира към изхода. Доктор Дан Райт стоеше смяян на подиума.

Бен излезе от просторното остьклено фоайе и с натежало сърце пое по заснежената алея. От оловното небе заваляха първите снежинки. Той вдигна яката на палтото си и пое към широкия площад, около който бяха наредени сградите на различните факултети. В

далечния край бяха спрели две таксита със заснежени стъкла. Над главата му прогърмя самолет, току-що излетял от близкото летище. След десет минути щеше да е там, в очакване на полета си.

Робърта блъсна двойната врата и изскочи навън. Очите ѝ бързо откриха далечната фигура, която енергично крачеше към спрелите таксита. Дори за миг не се усъмни, че това беше той. Почти бе стигнал стоянката. Шофьорът излезе от колата и отвори задната врата. Робърта осъзна, че ако той влезе, тя никога повече нямаше да го види.

— Бен! — извика отчаяно тя, но гласът ѝ потъна в грохота на огромен боинг 747 с кленов лист на опашката, логото на канадската авиокомпания, който в този миг прелиташе над Карлтън.

Той не се обърна и Робърта хукна през снега, пързалийки се с неудобните обувки. Леденият вятър пресушаваше сълзите, които бликаха от очите ѝ. Отчаяно извика името му още веднъж.

— Бен! Не си отивай!

Той чу вика ѝ далеч зад себе си и затвори очи.

В гласа ѝ имаше отчаяние и болка. Сърцето му се сви, той бавно завъртя глава.

Робърта тичаше през пустия площад с разперени ръце, стъпките ѝ оставяха лъкатушеща диря в снега.

— Тръгваме ли, сър? — нетърпеливо попита шофьорът.

Бен не помръдна. Ръцете му останаха още миг върху отворената врата, после я бутнаха обратно.

— Май ще поостана още малко — каза той.

Шофьорът проследи погледа му.

— Няма как да не поостанете — съгласи се с усмивка той.

Бен се обърна и бавно тръгна към приближаващата се фигура. После се затича.

Срещнаха се в самия край на площада и тя се хвърли в прегръдките му. Той я притисна към себе си и я завъртя. После отново и отново.

В косата ѝ блестяха снежинки.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

В тази книга се разглежда темата за алхимията като наука и нейното място в историята на базата на проверени и установени факти. Тайнственият Фулканели, когото мнозина смятат за най-големия алхимик в историята на човечеството и пазител на огромни познания в тази област, е реална личност. През последните три столетия научната общност отказва да приеме сериозно постиженията на алхимията, но това отношение е на път да се промени. През 2004 г. на бял свят се появяват алхимични разработки на Исаак Нютон — бащата на класическата физика. Учени от лондонския Имперски колеж са на мнение, че най-важните открития в областта на физиката и космологията се дължат именно на алхимическите разработки на Нютон.

Подробностите, свързани с геноцида срещу катарите и жените, извършен от Инквизицията и Католическата църква, се базират на проверени и дори малко подценени исторически факти.

„Gladius Domini“ е художествена измислица, но през последните петнайсет години сме свидетели на бързото възникване и утвърждаване на множество войнстващи религиозно-фундаменталистки организации, повечето от които са християнски и проповядват твърдо и безкомпромисно отношение към всяка догма. Световната сцена е готова за нови свещени войни, които със сигурност ще засенчат прословутите кръстоносни походи от средновековието.

Издание:

Автор: Скот Мариани

Заглавие: Ръкописът на Фулканели

Преводач: Веселин Лаптев

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Обсидиан

Град на издателя: София

Година на издаване: 2007

Тип: роман

Националност: английска

Печатница: Инвестпрес АД — София

Редактор: Матуша Бенатова

Технически редактор: Людмил Томов

Коректор: Петя Калевска

ISBN: 978-954-769-153-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/6125>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.